

FRENK LARAMI

BOOK HOLIDEJ

BROJ 291 • CENA 7,20 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Italija 2.000 ITL
Švajcarska 2,30 CHF
Austrija 19,00 ATS
Makedonija 39,00 DEN
Slovenija 250 SIT

OSVETNIČKI PUT

★ **DOK HOLIDEJ** ★

291

Frenk Larami

OSVETNIČKI PUT

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 291

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

REVENGE PATH

Recenzija i adaptacija

Zorka ĆIRIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Naslovna strana

Franjo VARGA

Korektori

Jelena NAĐ

Eržebet PREC

Štampa: 22. V 1998.

Tržište: 2. VI 1998.

Izdaju: MARKETPRINT, (Novi Sad, p. fah 20) i FORUM-PLASMAN (N. Sad, V. Mišića 1)

Štampa: FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy –REVENGE PATH

Copyright: UNIVERSUM PRESS. Recenzija i adaptacija: Zorka ĆIRIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući i prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za zemlju za ediciju „Dok Holidej” iznosi 80 dinara.

Opštom uplatnicom uplatiti pretplatu na žiro račun 45700-603-3-6158, a primalac je „MARKETPRINT” DD, 21102 Novi Sad. Potvrdu o uplati (sa naznakom gde izdanje treba slati), pošaljite na adresu: „MARKET-PRINT” DD, Poštanski fah 20, 21102 Novi Sad. Izdanje šaljemo preporučenom pošiljkom.

Iz Karlsbada, koji se dodiruje sa Pekos Riverom i ivicom Ljano Estakada, krenuo je na severozapad. Bio je sam kao i obično. Bio je sav u crnom od glave do pete. Ispod širokih revera nalazila se kao sneg bela košulja sa riševima. Oko pojasa mu je bio prikopčan opasač da dva teška kolta.

Ispod visoke bele kragne bila mu je vezana kravata boje vina. Jahao je šarenog indijanskog ždrepeca koji je sa svojim gospodarem pronosio širom zapada njegovu slavu i njegovu ukletost. Oblaci su zaklanjali kose sunčeve zrake nad Gvadalupa Planinama kada je senka visokog jahača izbila na brežuljak. Lice čoveka iz Džordžije samo je za trenutak bilo okrenuto svetlosti. Onda je na njegove ledenoplave oči pala senka od oboda šešira. Brežuljak, na kome se jahač pojavio i istog časa izgledao začaran i veličanstven u isti mah, ostao je ponovo pust i sparušen. Dok Holidej je silazio u kržljavu, prašnjavu savanu. Računao je da će kasno uveče stići u Krosing Bel, polovinu puta između Karlsbada i Alamodžorda. Izdužena senka konjanika ostajala je za njim, sve duža i duža. Činilo se da će svakog časa zakačiti za neki grm i tu ostati, a onda bi bezvoljno skliznula i krenula za kopitama šarca. Izgledalo je da sunce, kao tek iskovan bakarni novčić, bezglavo juri prema zapadu. Kao i da ono traži spas u predvečerju. Uprkos popodnevnoj žezi, lice slavnog kockara ostalo je hladno, ukočeno i suvo. Sa takvim izrazom zatekao ga je i Ben Houkej, bivši rendžer. Susret se odigrao na malom

prevoju, kraj korita presušenog potočića na čijim su se obalama sklapale i preplitale trave. Houkej je ugledao kockara kada je ovaj već bio na svega desetak jardi ispred. Dotle ga je zaklanjao dvored obalskih vrba. Čovek je zategao uzde svom zelenku i pokušao da se seti lica koje je iskrslilo pred njim. Nebesa! Mora da je to lice bilo poznato, ali je Houkejeva izvanredna memorija odjednom zatajila. On malo pomeri obod šešira u znak pozdrava, očekujući da će i stranac učiniti isto. Ovaj se međutim nije potrudio.

– Za Krosing Bel, mister? – upitao je valjaujući pod jezikom duvan.

– Glupo pitanje, burazeru – uzvratio je Holidej. Houkej izdiže obrve, ali, nije izgledao iznenađeno. Imao je snažan vrat, velike zašiljene brkove, delovao je nezainteresovano i pospano. Kaput sa krznom bio mu je smotan pod jabukom sedla. Na sebi je imao košulju i prsluk, i stalno je žvakao duvan. – Loše sam se izrazio – reče potom. – Hteo sam da pitam...

– Idem tamo – prekide ga kockar.

Ben Houkej žmirnu. – Nisam hteo da vam smetam – promrmljao je između dva pokreta vilice. – Zovem se Ben Houkej, mister...

Holidej je ćutao. Nešto mu se nije dopadalo u Houkejevom držanju. Lice mu je bilo odbojno, podmuklo, reči napadno razvučene i lenjo izgovarane. Iza svega toga stajao je oprezan, opasan čovek.

Nekada davno, ima tome šest ili sedam godina, Houkej je nosio rendžersku uniformu,

ali, ne dugo. Zatim se godinu dana prsio sa maršalskom značkom u Harperu, država Kanzas. I tu se nije zadržao duže, šerifska plata bila je premala. Ben Houkej se ponudio Pinkertonovoj agenciji. Pokazao se u početku vrlo pronicljiv, uporan i neustrašiv tragač, da bi mu kasnije to toliko prešlo u naviku da se nije držao propisa i ugovorenih obaveza, pa je polako uzimao poslove u svoje ruke. Opušten je kao nepouzdan. Sada se bavio lovom na učenjene. Istina, mogao je za sebe da tvrdi da u mnogo čemu bivši šerif, bivši rendžer i bivši detektiv, ostavili su u njemu traga. – Ne tražim vaše društvo, mister – nastavio je Houkej lenjo i zavukao ruku pod košulju.

– Da li vam ovo lice govori nešto? – Razvio je požuteli ispresavijeni tabak, otrgnut sa zida neke kancelarije. Bila je to poternica, sa koje je u Holideja gledalo uzano, mršavo lice nekog čoveka. Bio je bez šešira, bez kose. Fotografija je bila verovatno stara, ali su zato slova pod njom jasno govorila da se traži živ ili mrtav izvesni Fil Forbej, zbog ubistva i pljačke u okrugu Preskot, Arizona. – Niste ga videli?

– Ne – odgovorio je Holidej. Houkej je vratio poternicu natrag pod košulju. – Viden je ovde – rekao je potom. – Što je najvažnije, ova nagrada još važi. Čak je, mislim, i povećana gore, u Koloradu. – Bivši rendžer je bacio pogled na desni kundak kockarevog „linkolna“. Radoznalost ga je prosto prikovala za sedlo. Morao je da proverí svoju memoriju. – Mogu samo da pogađam vaše ime, mister – polako je kazao, umirujući butinama svog zelenka.

Holidej je učinio nemaran pokret, kao da će da krene. – Niko vam ne brani – rekao je.

– Praviću vam društvo deo puta – ponudio se Houkej.

– Nisam mnogo društven.

– Izgleda da ste u pravu – promrmľjao je Houkej. – Takvo oružje ne nose druželjubivi ljudi. Vi ste verovatno kockar?

– A vi ste dosadni – dobacio mu Holidej, poteravši Miga ulevo.

– Niste mi rekli ime – doviknuo je Houkej. – Ali... setiću se već! Možda je i vaša slika na nekoj poternici?

Nije dobio odgovor. Čovek iz Džordžije zadovoljio se time da jednostavno odjaše. Lovac na skalpove je prestao da žvaće duvan. Smrknutog lica pratio je vitku figuru u tamno odevenog stranca kako se gubi, uokviren oreolom vatre zalazećeg sunca.

*

Kočija za Tularosu zaustavila se kraj posta-je južno od Kamarg Hila. Odatle se činilo da čovek može rukom dodirnuti izmaglicu nad vencima Sakramento planina. Ali, tako se samo činilo. Bila je to daljina za čitava tri dana hoda. Žućkasta prašina umotala je kočiju sa svih strana i slegla se dugo posle zaustavljanja i povika vozača. Bila je to elegantna linija „Abot“ kočije koja je pripadala Dauning i Kompaniji. Vozačko sedište bilo je visoko podignuto sa velikom polugom za kočenje sa desne strane. Imala je dva prtljažnika, pozadi i na krovu, sa ogradom od šipke. Zadnji točkovi bili su nešto veći, pa se činilo da su kola izdignuta pozadi. Vrata su se nalazila između dva prozorčeta, preko kojih su bile prebačene platnene zavesice za zaštitu od sunca i prašine. Dva velika fenjera sa strane, kraj vozačkog sedišta, noću su podsećala na avetinjske oči čudovišta, dok su danju izgledala manje strašna.

– Odmooor! – još jednom je povikao vozač, videvši da su vrata zatvorena. Putnici su izgleda čekali da se prašina potpuno slegne, pa da tek onda promole glave. Iz male

trošne kolibe od neravnih balvana i krova od sasušene trske i blata, izašao je polumek-sikanac sa keceljom oko bedara. Nadlanicom je obrisao svoj mesnati nos, žmirnuo, a onda istu šaku obrisao o prljavu kecelju. Smeškao se umornim osmehom. Nije se rastrzao od ljubaznosti. – Kafa je na stolu – ponudio je ravnodušno i, ne čekajući da vidi lica putnika, ušao je u postaju. Vrata su se najzad pokrenula. Jedna čizma kročila je na papučicu. Njen vlasnik bio je dugajlija uzanog lica, lukavih očiju i obrijane glave pod „melba“ šeširom. Imao je elegantno zeleno odelo uz struk, prsluk iste boje, ljubičastu maramu smotanu pod raskopčanom kragom i nisko pripasan kolt duge cevi. Lice ovog čoveka nije izgledalo nimalo simpatično. Pre bi se moglo reći da pripada okorelom revolverašu i protuvi. Sve je tome govorilo u prilog: nepoverljive, lukave oči, sužene zenice, tanka stisnuta usta i uzano lice s obrijanom glavom. Za trenutak je zastao i zaokružio pogledom okolinu. Onda je još više raskopčao kaput i krenuo dugim koracima prema niskoj krovinjari. Za njim su izašla još dva putnika. Prvi je bio stariji, pogrbljen čovek u prljavoj beloj košulji zakopčanoj do grla. Odelo na njemu je prosto visilo. Bio je onizak, dugih ruku i čvornovatih šaka, krivih nogu i čizama do vrha pokrivenih prašinom. Nije bio naoružan, delovao je prilično jadno, videlo se da kroz život prolazi sa dosta muka i odricanja. Jedan od onih malih rančera koji nikada ne postižu više od onoga što su imali pre deset ili više godina, sastavljaju kraj s krajem i time su zadovoljni. Drugi putnik bio je golobradi momčić u košulji golubije boje sa šarom oko rukava. Nosio je uzane pantalone i kolt za koji se ne bi moglo reći da je često potrzan. Više je visio kao ukras. Momak je imao zelene oči i tamne obrve nad njima. Teška srca se

udaljavao od kola. Osvrtao se kao da nekoga očekuje. Onda se na jednom od prozorčića pojavilo jedno dugokoso, plavo stvorenje. Sa nekom ljupkom gadljivošću pogledala je postaju, krov, prašinu oko kola, i videlo se da nerado odlučuje da siđe. Mladićevo lice, časak pre toga ozareno nadom, odjednom se izdužilo. Senka tuge prelete po njemu i on obori glavu. Očigledno, devojka je radije htela da ostane u kolima. Momak je uzdahnuo i bezvoljno se pridružio ostalim u postaji. Dugajlija obrijane glave sačekao je mladića na ulazu. Lice mu je bilo razvučeno u ironičan smeh. – Neće da izađe, a? – upitao je. Mladić se zbunio. Nije odmah shvatio. Dugonja je pokazao prema kočiji u kojoj je ostala devojka. – Ne sviđa joj se naše društvo?

– Briga me – frknu momak i žustro sleže ramenima. – Nije mi stalo!

Mladić pocrvenc i htede nešto bezobrazno da uzvрати strancu, ali učuta na vreme. Iako se smeškao, dugajlija je u očima imao odblesak smrti. – To je njen problem – rekao je momak i prošao pored njega.

– Možda... – promrmljao je ovaj.

Pred postajom u hladu dva drveta stajao je nečiji konj. To je značilo da unutra ima nekoga ko čeka da se poveze prema Tularosi. Ko bi to mogao biti, pitao se dugajlija, zabacujući kraj svoga kaputa na desnoj strani. Još jednom se osvrnuo okolo. Izgledalo je da očekuje nekoga. Unutra su se već nalazili momak, rančer, vozač i njegov oružani pratilac. U uglu, pokriven hladom, na uzanoj drvenoj klupi, dremuckao je neki kabalero. Nosio je sombrero, ali onaj koji nose bogati hacijenderi na meksičkoj granici, i njime je pokrio lice. Na nogama je, takode, imao kratke meksikanske čizme od fine kože, sa duplim vezom od svilenog konca. Nije se ni pomerio na ulazak putnika. Izgledalo je da spava dubokim

snom. Dugajlija odmeri spavača i odahnu kada nije primetio na njemu nikakav trag od maršalske zvezde. Seo je na kraj duge klupe kraj stola. Nije ni pogledao kafu pred sobom. Vlasnik postaje je primetio putnikovu ravnodušnost i pokušao da ga privoli na nešto drugo. – Pivo, senjor? – upitao je, nagnuvši se.

Dugajlija odmahnu glavom. – Viski? – pitao je čovek. – Ne!

– Da pojedete nešto, senjor? – Kada je dugajlija i to odbio melez sleže ramenima i udalji se. Momak za stolom se postavio tako da je mogao da vidi kočiju kroz odškrinuta vrata. Uzalud je istezao vrat, devojka se nije pojavljivala. Rančer je mahnio rukom prema melezu. – Ja bih pivo – kazao je skoro šapatom. – Je li hladno?

Melez je raširio ruke. – Na ovoj vrućini, senjor – slegnuo je ramenima. Rančer se kolebao. – Koliko košta? – Čovek ga je odmerio, njegovo odelo, zgužvano, sasušeno lice, blede oči, i ponovo je slegnuo ramenima. – Ja ću da častim senjor... – Rančer je razvukao usta u zadovoljan osmeh. Vozač i njegov pratilac ćutke su jeli komad mesa u svojim plitkim, zemljanim tanjirima. Oni su najveći deo vremena provodili na vazduhu i vetru, pa su najviše i bili gladni. Vozač je bio sredovećan, preozbiljan čovek. Nerado se družio sa putnicima, malo je govorio, po koju reč samo sa pratiocem, i često je pogledao na svoj džepni časovnik. Voleo je da bude tačan koliko god je to moguće. Nije mario za prašinu koja mu se taložila na trepavicama i obrvama. Duboko natučeni šešir pokrivaio mu je polovinu kao pergament suvog lica, izbrazdanog desetina ma sitnih bora oko očiju i jagodica. Polumeksikanac je napolju petljao oko konja. Ispregao je umorne i na njihovo mesto doveo dva sveža iz korala iza postaje. Kada je upao unutra,

vozač je pokazao prema spavaču na klupi. – Kuda će ovaj?

Melez je pokazao prema severu. – Tularosa, kuda bi?

– Ovako neće skoro stići. Probudi ga. – Melez je klimnuo glavom, prišao klupi i žestoko raspalio po njoj. Bio je to udarac od koga bi se rasanio i grizli usred zime. Čovek pod sombrerom je jeknuo, ispružio ruke da se zadrži o zid kako ne bi pao, a onda je stao na noge. Bunovno je žmirnuo i razgledao oko sebe. Jedva je uspeo da se snađe. Tada se nasmejao, zavrteo je glavom i ponovo seo. Bio je to mladi čovek, glatko izbrijanog lica, crne kose i bakarne boje kože. Videlo se da pripada pravoj meksikanskoj rasi, pa je to, možda, bio razlog da ga vlasnik postaje mrko pogleda izdaleka. Oružani pratilac kočije koji se nije rastajao od svoje puške, protegao se obema rukama pre nego što je dohvatio zemljani vrč sa pićem. Za razliku od vozača, bio je to vrlo otvoren, nasmejan čovek, tek zašao u tridesetu. Ironično se cerio na svaki pokret svog prijatelja čim bi ovaj posegao za džepnim satom. Lice mu se menjalo pri osmehu, pretvaralo se u okrugao, pun mesec sa kriškom od zuba i usana pri dnu. Na širokim ramenima nalazio se nešto puniji kaput od jelenske kože, šešir sa povrnutim, umašćenim obodom pokrivaio je slamnožutu kosu. Dva srednja razmaknuta zuba činila su ga još mlađim i obešenjački raspoloženim u celoj toj „posadi“ kočije za Tularosu, koju su polako dokrajčavali žega, prašina i dugi put iz Alamodžorda. – Imamo još tri minuta – rekao je vozač, ignorišući pratiočev podsmeh u očima. – Da ti ne zaostaje taj sat, Bili? – smeškao se ovaj. – Još nikada nije – odgovorio je ozbiljnim glasom vozač. – Pazi da tvoja puška jednom ne zakasni. Dejve!

– Još nismo sreli Indijance! – A onda je dodao. – Ili se oni ravnaju po tvome satu?

Dugajlija s obrijanom glavom je protegao noge i odšetao do malog prozora s istočne strane. Učinio je to napadno ležerno, ali, na to niko nije obratio pažnju. Bacio je pogled napolje i razvukao usta u pakleni osmeh. Oblačić prašine približavao se postaji. Jahači! Rančer je halapljivo ispio svoje pivo i bučnim uzdahom odlepio grlić s usta. A onda je zadovoljno uzdahnio i raskopčao prvo dugme svoje prljave iznošene košulje. Momčić je izgubio svaku nadu da će devojka izaći i možda izabrati mesto pored njega. Tamo, u kočiji, sedeo je prekoputa, ali, ona ga nije nijednom udostojila pogleda. Ne samo njega... Nikoga od njih! Kakva je to cura bila? Nežna, skoro prozirna ali, nikako mršava. Do struka tesno pripijena haljina oblikovala je njeno telo u najlepšim linijama: dole, široki nabori pokrivali su noge i vrhove cipelica. Što se tiče lica, na njemu su se prvo zapažale plave, krupne oči. Tu je bio ovalan oblik usta, kao plod jagode na glatkoj porculanskoj površini. Okolo je treperila bujna, plava kosa u kovrdžama, po sredini malo uzdignuta i obavijena nebeskoplavom pantljikom. Taj lik nikako nije mogao da iščezne pred mladićevim očima. Koliko je mogao da iščupa iz nje, još na samom početku puta, ona je silazila u Tularosi. Što se njega tiče, i on je mogao tu da izabere krajnju stranicu za sebe. U Rosvel je imao prava da zakasni koliko je hteo. Otac ga ionako nije čekao raširenih ruku, s obzirom da je njegov najmlađi sin bio jedini školarac u porodici. I to, propali školarac. Umesto na knjige i časove, novac je odlazio na karte i sumnjive ženske. A u poređenju s ovom plavokosom, sve one u San Antoniju bile su nula! Vozač je zapalio svoju lulu i odbio prve dimove. Tada su se spolja začula konjska kopita. Pratilac je izmenjavao pogled sa vozačem. Za svaki slučaj, sagnuo se da podigne ispod sto-

la svoju pušku i da proveri ko im dolazi u posetu. Međutim, ruka mu je ostala u vazduhu. Dugajlija je stajao pred njim s izvučenim koltom. – Ostanite na svojim mestima – povikao je ostrim glasom.

– Šta to znači? – prenu se vozač.

– To što sam rekao – dobacio je ovaj. – Niko da se ne pomeri!

Malopredašnji spavač, koji je sedeo na klupi sve vreme pokušavajući da se potpuno rasani, hteo je da ustane. – Miruj kabalero! – dobacio mu je dugonja. Meksikanac je seo brzo. Nije bio raspoložen da izaziva sudbinu. Vozač je s očajanjem pomislio da prvi put u životu ima izgleda da prilično zakasni. A važio je za najtačnijeg službenika „Parkerove prevozne kompanije“, koja je zauzimala prostor između Pekosa i Rio Granda, na jugu Novog Meksika. – Je li to neka šala, mister? – upitao je mračno. Dugajlija se kezio. – Promaja na glavi nije šaljiva stvar – rekao je. – Možda želiš da oprobaš?

– O čemu se radi? – upitao je pratilac glumeći naivnu veselost. Tog trenutka na ulazu se pojavio dva čoveka. Obojica su bili neobrijani, zadihani, sa prašinom po celoj odeći, od šešira do čizama. Sve je to govorilo da su jahali brzo i pogibljeno. Napolju se promio ženski vrisak. Dugajlijino lice se ponovo razvuče u smešak. – Je li Bad već u kočiji? – upitao je pridošlice. Niži od njih, debeljko dobroćudnog lica, klimnuo je glavom s nekom vrstom blaženog uživanja. Novi vrisak delovao je na njegove uši poput muzike. – Treći put neće vrisnuti – kazao je. Tu je bio u pravu. Mladić kome je plavokosa iz kočije đavolski bila zapela za oko, naslutio je da se radi o njoj. Ne mareći za posledice, skočio je sa klupe, bled i uzdrhtao. – Ma... Šta se to dešava? Koga vi to...

– Zaveži! – opomenuo ga je dugajlija.

Momčić je kroz otvorena vrata opazio kako neki grdosija izvlači iz kola devojkicu. Činio je to nimalo nežno. Prosto ju je vukao, ne obraćajući pažnju na njeno bacakanje i lupanje šakama. – Šta... Šta joj to činite? – upitao je i spustio ruku. Dugajlija ne sačeka dalji ishod tog pokreta. Munjevito je ispružio desnicu i vrhom cevi udario nesrećnika po uvu. Mladić se skljojao kao gromom pogođen. Dotle ošamućeni rančer, kome je cela scena ličila na neko priviđenje u marmurluku, iznenada se otreznio od mlakog piva i kočoperno ispravio leđa. – Mladiću, zašto si ga udario? – Dugajlijin kolt skrenu cev prema starom. – Bolje sedi, jarče! – dobacio mu je. Sada je i rančer video devojkicu kraj kočije. Još se koprčala, ali, mnogo slabije. – Ona mala tamo...

– Ništa joj se neće desiti – uteši ga lupež. – Budi siguran u to kada Fil Forbej to kaže...

Rančer se trže. – Fil Forbej? – promućao je. Zenice mu se suziše. – Forbej? – naprezao se da se seti. Da, naravno! Lice mu je bilo poznato. Ona poternica u Rankonu, iza Sakramento planini. Istina, slika je iz davnih dana, ali to lice, obrijana glava, oči...

– Mora da si me se setio, matori? – naceri se ovaj. – I to je loše po tebe, a?

– Ne, ja ništa nisam... – Forbej podiže cev. Rančer je zatvorio oči, iščekivao je prasak, olovo u telu, nije bilo nikakvog načina da izbegne smrt. Forbej pritisnu oroz. Ali, zmo se nije zaustavilo u pogrbljenom, mrašvom rančarovom telu, već je umesto njega svoj put završilo u glavi oružanog pratioca kočije. Nesrećni čovek je hteo da iskoristi trenutak lupežove nepažnje i da dohvati pušku. To mu se grdno osvetilo. Obliven krvlju, pratilac je pao glavom na sto i ostao nepomičan. Vozač je ispustio svoju ugašenu lulu i zurio u prijatelja. Izgledalo mu je i suviše nestvarno, i taj pu-

canj, i krv koja se razlivala ispod njegove brade. Nebesa! Nemoguće da neko, tek tako, može da ustreliti čoveka. I to njegovog prijatelja!

On podiže svoje namršteno, tvrdo lice prema Forbeju. Mogao ga je golim rukama zadaviti. Međutim, ni Forbejev izraz nije bio mnogo popustljiviji. Izgledao je spreman na sve, od drugog hica delila ga je samo nečija mala nepažnja. Njegovi prijatelji na ulazu, stajali su nepokretni. Svetlost spolja padala im je na leđa i lica im skrivala u senkama šešira. Rančer se spustio na klupu, obnevideo od straha i hladnog znoja. Što se tiče momka, on je zaboravio na devojkicu i uzdržavao se da glasno diše, kako i time ne bi privukao na sebe pažnju. Melez, vlasnik postaje, mrmljao je molitvu sebi u bradu. Svi su izgledali skamenjeni. Meksikanac je držao ruke podalje od bokova. – Bad je unutra – javio se jedan od onih na ulazu. Forbej je klimnuo glavom – Izuvajte se... svi! – naredio je ljudima u postaji. Pogledali su ga s nerazumevanjem. – Svi! – dreknuo je i opalio u pravcu vozača. Metak je skinuo šešir i oprljio znojavu, slepljenu kosu službenika „Parkerove prevozne kompanije“. Momak je svima dao primer. Počeo je užurbano da izuva čizme. Za njim su krenuli i Meksikanci, a onda i rančer. Vozač se poslednji povinovao ovom naređenju. – Donesi ih sve ovamo – naredio je Forbej momčiću. Ovaj je poslušao, pokupio sve čizme i spustio ih je kraj lupežovih nogu. – A sada opasače!

Meksikanac je skinuo svoj revolver. Vozač je nogom gurnuo pratiočevu pušku ispod stola. Njegovom prijatelju više nikada neće biti potrebna, bio je mrtav. Jedan od Forbejevih ljudi pokupio je čizme i oružje u naručje i izneo sve napolje, u kočiju. – I ne pojavljujte noseve – dobacio je Forbej napuštajući posta-

ju. Čitali su. Vozaču je bilo jasno da ostaju bez kočije, a možda i bez konja uopšte. Do Tularose ih je delilo nekih desetak milja prašnjavog, džombastog puta kroz pustinju. Mnogi će stići sa tabanima punih rana. A neki možda uopšte neće ni izdržati...

Četvrti čovek sačekao ih je kraj kočije. Bio je džinovskog rasta, u nekoj debeloj potkošulji izvučenoj preko pantalona. Preko nje nalazio se ukoso namešten opasač načičkan mecima. Nosio je gustu bradu na mrgodnom, surovom licu i zlatan lančić preko zgloba leve ruke. Grudi su mu bile razdrljene, maljave, znojave, na rukama su mišice pretile da rasprsnu tkaninu. Sav je zračio medvedom snagom, mada se nije odlikovao naročitom pameću. Bio je to Bad Tekeri, za kojim su tragali u Arizoni zbog pljačke, nasrtanja na žene i ugrožavanja života građana u svakom gradu gde se pojavljivao i zadržavao duže od pola sata. Fil Forbej pokaza prstom prema brazgotini ispod Tekerijevog levog uva. – Izgleda da te nije podnosila? – iskezio se. – Mačka! – zarežao je ovaj skupivši usta. – Ali, biće ona mirna... kasnije.

Devojka je sedela u uglu kočije, onesvešćena. Mora da je Tekeri prekratio njenu želju za otimanjem jednim udarcem. Forbej pogleda prema postaji. Niko se nije pojavljivao na ulazu. On stavi svoje oružje za pojas i mahnu rukom. – Krenimo! – reče. Tekeri se pope na vozačko sedište. Dok je kočija pravila polukrug, Forbej i dva jahača isteraše iz korala četiri konja pa ih, zajedno sa Meksikančevom kobilom u hladu, razjuriše po ravnici. Kada se oblak prašine slegao, od konja nije bilo traga. Forbej se cerekao zadovoljno. – A oni tamo? – obrati mu se Roni Sparks, pokazujući prema postaji. – Šta je s njima? – Mogu da budu nezgodni svedoci – reče Sparks. Za razliku od Tekerija, njegova banda bila je manja, nego-

vanija i tamnija. Međutim, on je među njima bio najrazdražljiviji i najnemilosrdniji. Nosio je jednostavnu flanelsku košulju, a preko pantalona je imao „betving“ štitnike za noge, kakve obično nose kauboji na velikim rančevima. Bili su to štitnici od pojasa do samih vrhova čizama, ali, ni njegovim najbližim pajtašima nije bilo jasno zbog čega se Sparks od njih nikada ne rastaje. Pa, ni kada spava. Još nešto je imao, za razliku od ostalih, dva prsta manje na levoj šaci. Zbog toga su ga zvali „troprstaš“. Don Laski, debeljko dobroćudnog izraza, pre je ličio na nekog trgovca ili razalovanog sveštenika, nego na razbojnika. No, iza te dobroćudnosti koju mu je majka priroda ispisala na licu, nalazila se brutalna priroda ubice, srce neosetljivo, kao od leda, i đavolsko raspoloženje za tučom. Odlično je baratao nožem, pa mu je to bila neka vrsta specijaliteta. Naravno, uz obavezan „ukras“ za opasačem. Fil Forbej se dvoumio nekoliko trenutaka. Sparks je čekao odgovor.

– Oni jesu svedoci – promrmljao je Forbej, ali će im trebati dugo vremena dok stignu da nas opišu. Ako uopšte budu mogli to da učine. – Zašto ne?

Forbej se iskezi. – Jednostavno! – smejuljio se. – Vaša lica su bila u senci, zapazio sam to, Tekerija uopšte nisu videli. Mene će lako upamtiti, ali, ja umem da se prerušim, a ti, Sparkse, možeš da se obriješ?

„Troprstaš“ mrzovoljno trže ramenima. – Jednostavnije je da ih sve poubijamo! – reče.

– Umukni! – prekide ga Forbej. – Jedan je mrtav. Ako ih bude pet onda nas neće goniti zakon Novog Meksika, već Sjedinjenih Država. Bićemo kao u prstenu. Nema problema.

– Ipak...

– U međuvremenu – nastavio je Forbej – mi ćemo se valjda lepo smestiti negde u Meksiku i živeti onako kako smo zaslužili?

– Samo da se ne otegne – dobacio je sa strane Don Laski.

– Već se oteže – dreknu Forbej, mamuznuvši konja. – Pričamo ovde kao gavranovi, a vreme teče... Napred! – Tekeri je već odmicao sa kočijom. Tek kada su sasvim nestala na horizontu, vlasnik postaje je bojažljivo otvorio ulazna vrata i promolio glavu. Prva misao bila mu je koral. Na žalost, samo je konstatovao ono čega se plašio. Banditi nisu ostavili ni jedno jedino kljuse. Bilo bi pravo čudo da se neki konj vrati. Svuda oko vladala je pustoš, usijani vazduh, bez daška vetra, okamenjeno žbunje meskvite, žućkasti, prašnjavi talog po zemlji i brežuljcima... Vozač je tromim koracima došao do meleza.

– Treba mi ašov – rekao je hrapavim glasom. – A moji konji, senjor? – jadao se ovaj. – Sve su oterali! Kako da ih nadem? Nemam ni čizme da ih tražim! Propašćemo ako neko uskoro ne naiđe ovuda!

– Naići će – rekao je vozač. – Oni u Tularosi će primetiti da kasnimo i krenuće da nas potraže.

– Da, samo kada će to biti?

– Kada zakopamo mog prijatelja – suvo je primetio vozač. Melez je uzdahnuo i odgegao do ugla postaje. Odatle je, iz hrpe nekih sanduka i korpi izvukao ašov. Uskoro su se čuli samo udarci o tvrdu, sprečenu zemlju. Četvorica su stajala okolo i posmatrala petog kako divljim zamasima rastvara zemlju. Nije želeo ničiju pomoć.

*

Devojka je bila svesna da je nose kroz šumu, ali, jednostavno se plašila da otvori oči. One iste snažne, maljave ruke koje su je zgrabile u kočiji, sada su je nosile nekuda. Bila je noć! Gde se nalazi? Koliko je daleko od Tularose? Od oca? Šta su hteli od nje? Nije ot-

varala oči ni kada su je nimalo nežno spustili na zemlju i prislonili uz jedno stablo. Kroz poluotvorene trepavice videla je potom kako se senke udaljavaju od nje. Zatim je, nedaleko, zaplamsala vatra i zamirisala kafa. Protekla je obamrle noge, ali, sa rukama već nije išlo. Bile su vezane oko članka. Nije bilo nikakve nade za bekstvo, osećala se slomljenom i izgubljenom u šumi čije su krošnje pokrivalo skoro celo nebo. Ponegde, poput srebrnih kapi, izronila bi koja zvezda i to je bilo sve. Ljudi oko vatre se pokrenuše. Sju Meklur se trže i skupi. Topot konja dolazio je iz severnog dela šume. Neko se probijao kroz granje, lomeći one najsitnije, najsuvlje. Sju se ponadala da to možda njoj stiže pomoć. Možda je otac poveo ljude da je traže? Tračak nade joj ozari lice, podigla je glavu i otvorila usta, da krikne, da privuče pažnju. Međutim, glas ju je izdao. Njeni otmičari su poustajali i izmakli se podalje od vatre. U rukama su držali koltove. Jahač je izbio na svetlo plamena. Bio je to Fil Forbej!

Sju Meklur im je jedva razaznavala lica, ali je čula sve šta su govorili. Roni Sparks se primakao vatri i skinuo lončić sa kafom. Don Laski poturi svoju konzervu, dok je Bad Tekeri jednim okom motrio na devojku pored drveta, čija se haljina belasala u tami. Forbej skliznu iz sedla i pljesnu konja, goneći ga u stranu, da potraži trave. – Šta je bilo? – upita Sparks. – Sve je u redu, stari je pristao.

– Zaista? – s nevericom upita „troprstaš“. – Isplatiće u zlatu?

– Naravno!

Don Laski zavrte glavom, prinoseći konzervu ustima. – Ta mala je prava zlatna koka, a? – rekao je pokazujući glavom prema Sju. – U pravu ste – iskezi se Bad – nije samo zlatna. – I slatka je!

Forbej je ćutke prihvatio svoj deo toplog

napitka i srknuo. – Pričaj nam – podstakao ga je Sparks. – Ne volim da mnogo razglabam – odgovorio je dugajlija obrijane glave. – Tačno sam mu opisao mesto i napomenuo da se ne šali glavom da povede još nekoga sa sobom.

– Misliš da neće? – sumnjičavo je primetio Sparks. – Siguran sam, ne mislim – iscerio se Forbej. – Sve će učiniti da dobije kćerku... živu!

Sparks i Laski izmenjaše poglede. Forbej se podiže i uputi prema drvetu kraj koga je ležala devojka. Čučnuo je kraj nje i nekoliko trenutaka gledao u njeno lice osenčeno tamom i strahom. – Da li se plašite? – upitao ju je bezbojnim glasom. – Da – priznala je Sju. Forbej razvuče usta u još širi osmeh. – Ne bojte se – umirivao ju je sa ciničnim izrazom lica – ja ću vas štititi u pravo vreme. Ili možda hoćete nekog drugog? Izaberite!

Ona ga je gledala s nerazumevanjem i očajanjem. – Šta hoćete od mene? – prošaputala je.

– Zasada ništa... osim od vašeg oca. Znače šta sam mu ponudio večeras? Da vas otkupi! A on je, budala, pristao! Platiće nam pedeset hiljada dolara u zlatu i isto toliko u novčanicama. Razumete? Toliko će dati za vas. – Pošto je Sju ćutala on je nastavio. – Nisam znao da je toliko bogat. Pričali su mi, ali sam malo verovao u to. Kada sam mu rekao koliko tražimo u gotovom, nadao sam se da će planuti, povikati, udariti me... Ali, ništa od toga. Pristao je odmah! Mora da vas mnogo voli?

– Kada će doći? – upitala je devojka. – Uskoro – podiže se Forbej u svoj svojoj visini. – Možda sam mogao da tražim i više, ali, ne volim da čekam da prikuplja zajmove i prodaje imanje. Nije mi do čekanja, nijednom od nas. Gori nam pod nogama, opkolile su nas poternice pa nam je Meksiko prva briga.

– File! proderao se Sparks. – Šta je? – upi-

tao je nervozno. – Dodi ovamo... dogovorili smo se da sve delimo, zar ne?

Forbej je nešto promumlao i vratio se natrag svojim prijateljima. Njihov razgovor više nije bio glasan kao malopre. Sva četvorica su čučala, glava priljubljenih jedna uz drugu i nešto mrmorili. Nesvesno. Sju je osećala da se radi o njenoj sudbini. Ako je otac bio spreman toliko da plati, onda će biti primoran da se vrati najmanje dve godine unazad i počne sve iz početka. Jer, bila je to neslućeno velika gotovina, sav neuloženi kapital koji je ostavljao za nju. Imanje, kuće, rudnik, železnicu i ništa nije mogao da pretvori u novac tako brzo kako bi je iščupao iz ruku ovih razbojnika. A sve zbog toga što je odbila da njegovi momci dođu pred nju i doprate je u Tularosu. Da nije to zahtevala sada bi se već nalazila kod kuće. Noć bi bila iza velikih prozora, a ne nad njenom glavom. Don Laski je gurnuo laktom Forbeja. – Kada će stići?

– U zoru – odgovorio je Forbej. – Onda odmah možemo put pod noge pa prema Meksiku.

– Nemoj mnogo da žuriš – preseće ga Forbej. – Misliš da će nam do granice svi šerifi otvoriti kapije i poželeti nam srećan put?

– Kako...

– Ne zamaraj mozak, Laski! Svi zvezdonosci će pojuriti prema granici očekujući da nas tamo šćepaju. A mi nećemo biti tamo.

– Nego gde? – nakostrešio se Tekeri. – Ovde, negde – cerio se Forbej. – U Les Kruzesu, na primer. Neće im pasti na pamet da ne žurimo prema El Pasu. I kada se malo primire i ošamute, mi ćemo izaći iz naših ru-pa i mirno krenuti Rio Grandem. – Laski je palcem počeo nos. – Sve si to lepo isplani-
rao. Ali, moraćemo đavolski dobro da se kri-jemo.

– To nam neće biti teško – slegao je ramenima Forbej. – Ionako to činimo i sada.

– A novac? – umeša se Sparks. – Želeo bih da ga lepo potrošim u Misuriju ili Tenesiju...

– Novac nećemo ni taći.

Sparks se namrštio. Izgledalo je da ne čuje dobro. – Taći, rekao si?

– Da – klimnuo je glavom Forbej. – Izazvali bismo sumnju ako bismo počeli da ga rasipamo. Živećemo kao i dosada, neupadljivije nego ikada. – Bio je odlučan. – Koliko dugo to zamišljaš? – prasnuo je „troprstaš“. – Koliko je potrebno – rekao je Forbej. – Imaš li neki predlog?

– Imam! Ja bih...

– Ovde ja odlučujem – opomenuo ga je Forbej hladnim glasom. – A ima neko pametniji i od tebe i od mene. – Don Laski pokaza rukom prema devojci. – A šta ako matori povede zakon sa sobom? – upitao je.

– Rekao sam mu da ću zaklati njegovo pi-lence – uzvratio je Forbej.

– Da bacamo kocku? – Sparks je brzo zaboravio na novac, oči su mu se ispunile požudom i neobičnim sjajem.

– Možda nije potrebno, možda će ona sama da odluči?

– Neće – odmahnuo je glavom Forbej. – Nijedan joj nije simpatičan.

– Ko baca?

– Bad – reče Forbej. – On ionako nema veze sa kockom, pa neće umeti da podvaljuje. – Zatim je nastala tišina. Svi su bili nagnuti kraj vatre, nad zemljom. Onda se javio Tekeri. – Prokletstvo! Sparks baš ima sreće!

– Ko je sledeći?

– Don Laski! Ovde meni neko podvaljuje?

– Ne brini, Bade! Ti si odmah za nama... –

Onda je „troprstaš“ ustao i krenuo ka devojci. Sju je postala svesna tog iscerenog lica tek kada se nagnulo nad njom. Još nije shvatala šta

žele od nje. Jedino je znala za strah. Ništa dobro nije mogla da očekuje. On ju je grubo uhvatio za mišicu. – Ja sam prvi, lutkice...

Devojka je počela da puzi natrag, ali, nije imala više gde. Leđa su joj napipala stablo. – Molim vas... – Sparks se nije obazirao na njene molbe. – Više bih voleo da se otimaš – kezio se i prilazio. – Ne, molim vas... nemojte... – Ništa nije vredelo. On joj je zderao bluzu sa ramena i ona je shvatila šta je čeka. Užasnuto je pogledala po ostalima, ali, svi oni su imali sličan izraz. Niko nije želeo da joj pomogne. Niko! – Možda bi bilo dobro da joj odvežemo ruke? – javio se Laski. – Tako bi mogla da te zagrla.

– Požuri! – nestrpljivo će Tekeri. – Ako sa ta tri prsta ne možeš da savladaš curu, prepusti je meni.

– Ne... – kriknula je devojka. To je bio poslednji glas. Odmah potom, Roni Sparks je stavio šaku na njena usta i oborio je pod sebe.

Poslednji od njih, Bad Tekeri, podigao se i zakopčao opasač. Lice mu je bilo blaženo, pogled svetao, smešak u uglovima naprosto odvratan. Iza njega je ostala skoro beživotna Sju Meklur. Širom otvorene oči zurile su u komad meseca, čiji se vrh zaplitao u granje poput belog roga nekog zalutalog govečeta. Ležala je u neobičnom položaju raskrečena, poderane bluze, sa tragovima njihovih ruku i zuba na svojoj beloj, mlečnoj koži...

– Pokrij je – dobacio je Forbej Sparksu. – Skoro će zora.

– Neće ozepti – progundao je ovaj. – Rekao sam ti da je pokriješ!

„Troprstaš“ se gundajući udalji, ponevši sa sobom ćebe. – Sada sam ogladneo – javio se Tekeri.

*

Sem Drajper, čuvar zakona u Tularosi, jedva je sustizao Meklura. Bogati veleposednik

je davao škrtu objašnjenja za svoje čudne postupke. Bio je bled, napregnutog lica, užarenih očiju. Šerif je mogao samo da nasluti da se radi o Sju, i da nešto nije u redu. Kliford Koks je stigao sa imanja upravo u trenutku da primi novo naređenje od Meklura. Po svaku cenu morao je da spreči da ga prate. Čak i samog šerifa, ako je potrebno. To je kazao u Drajperovom prisustvu, pa ovome nije bilo prijatno. – Mene ne može nikakav Teksašanin da zadrži – dobacio je on Mekluru. – Može, ako ja naredim – odogovorio je ovaj prigušenim glasom. Koračali su prema kući bankara Brjana Vilmsa.

– Hoćete li konačno reći šta se zbiva? – povikao je Drajper. Meklur je naglo zastao i šerif je skoro natrčao na njega. – Pazi Seme – polako mu se obratio – moju kćerku su oteali banditi iz one proklete kočije. Sada je drže na jednom skrovitom mestu i traže novac za nju.

– Koliko? – izlete šerifu. – Nije važno! – prosiktao je Meklur neuobičajeno besno. – Oni traže da im taj novac odnesem tamo, ali sam. Ako primete nekoga iza ili sa strane, ubiće Sju. Da li sam jasan?

– Prokletstvo! – promrmľao je Drajper. – Za kidnapovanje se ide na vešala! Znae li ko su oni?

– Znam kao i ti.

– Ali, ko vam je sve to poručio?

Meklur produži put dugim koracima. – Noćas me je neko posetio u sobi. Nisam mu video lice, držao me je u šahu. A kada je polazio, onesvestio me je koltom.

– Da ste ostavili Koks pored sebe, ne bi vam se to desilo.

– Ti si glup, Seme – preko ramena mu dobaci ovaj. – Njima je stalo da mi saopšte to, po svaku cenu. Pa, makar i preko mrtvog Koks.

Ponoć je već prevalila. Tularosa je spavala

dubokim snom. Niko nije ni slutio da ulicom krstare tri uzbuđena čoveka. Jedino je o tome nešto nagađao Art Lendi, portir hotela "Pekos". Pored njega su nekoliko puta stepenicama gore-dole trčali poznati ljudi, šerif, Meklur, Teksašanin... Iako su mu pitanja visila na vrhu jezika, Lendi nije stizao a ni usudio se da pita o čemu se radi. Međutim, sve to ga je potpuno rasanilo i on je odlučio da buđan sačeka završetak cele te gužve. Drajper, Meklur i Koks se zaustaviše pred Vilmsovom kućom. Svetlo na spratu se naziralo kroz zavese. – Stari brojač para nikada ne spava – primetio je šerif. – Rasaniću ga ja još više – rekao je Meklur i krenuo. – Vi me sačekajte. – Šerif je uzdahnuo i slegao ramenima na Koksov upitni pogled. – Znaš li ti nešto više o svemu ovome? – upitao je šerif ćutljivog Teksašanina. Ovaj je odmahnuo glavom. – Nikada ne pitam. Ako mi sam ne kaže, onda je moje da ćutim.

– Da, da – mrmľao je Drajper. – Ti si olićenje pravog nadzornika. Valjda je Meklur navikao na tebe kao na jastuk... ili na ručak.

Koks je za trenutak sevnuo okom, ali, taj sjaj ubrzo utrnu. On je retko ispadao iz takta. Gore, u bankarevoj sobi svetlo se ugasil. Uskoro su Meklur i Vilms izašli zajedno na ulicu. Bankar je bio proćelav, punačak čovek, opuštenih obraza i gustih veđa pod glatkim ćelom. Preko noćne košulje bio mu je prebaćen kućni ogrtač vezan oko pasa. Dok je kraj njega bivši gradonaćelnih uglavnom ćutao, bankar je gundao sve glasnije. – Do đavola, Roberte, jesi li siguran u ono što hoćeš? Sve zlatne zalihe da podigneš? Znaš li šta ćiniš?

Umesto odgovora, Meklur ga je još jaće stisnuo rukom i pogurao napred. Vilms se saplitao, ali, nije padao, jer ga je Meklur

držao. – I to u ovo doba? – gundao je bankar ali, pomiren sa sudbinom.

– Radi se o mojoj Sju – podsetio ga je Meklur nervozno. – Imam pravo da podignem sve. Otključavaj kasu i ne pričaj. – Zatim je naslutila tišina. Vilms je zveckao ključevima dok je otvarao glavna vrata sa dve sigurnosne brave. Onda su, praćeni šerifom i Teksašanim, ušli u bančine prostorije. Sem Drajper je uzalud lupao glavu kako da se dočepa otmičara, Meklur mu je vezao ruku, zahtevajući da ga niko ne prati. Čuvaru zakona u Tularosi je poreostalo jedino da čeka dok se on ne vrati ili da ga prati na sopstveni rizik. Međutim, time bi možda doveo u opasnost devojk. Što se tiče Kliforda Koks, on je uglavnom ćutao u iščekivanju Meklurovih naredenja. Nešto kasnije, bogati veleposjednik i prvi građanin Tularose, uzjahao je svoga belca. Preko sedla mu je bila prebačena kožna torba u kojoj se nalazilo sto hiljada dolara u zlatu i papiru. Pakleno visoka svota za to vreme i taj kraj! – Razumeli smo se, šerife? – upitao je promuklo Meklur. Drajper je vrteo glavom, dajući mu na znanje da se ne slaže s tim, ali, da nema druge. – Ubiću svakoga ko pokuša da me sledi – završio je Meklur i okrenuo belca u krug. Topot njegovog konja još nije zamro, a s druge strane, na početku glavne ulice, ukazalo se nečije senke. Prvi ih je primetio Teksašanin. – Neko dolazi, šerife!

Sem Drajper se okrete. Njegova ruka pade na kolt i tu ostade, spremna za svaki slučaj. – Jedan jahač – konstatovao je zureći niz ulicu posutu mesečinom. – Čudan jahač...

– Nije jedan, dvojica su.

– Tačno – složio se šerif. – Dvojica na jednom konju. Šta to treba da znači? – Šerif se postavio tako da ga senka od trema zaklanja od pogleda poznih pridošlica. Koks je neko vreme zurio u tom pravcu, a onda se naglo

okrenuo. – Ja bih pošao za mister Meklur – rekao je iznenada. – Kako? – usprotivio se Drajper šapatom. – Rekao je da ga niko ne prati.

– Ja ću to učiniti tako da me niko ne vidi, ni on!

– Pazi, Kokse! Nemoj da zbog toga strada Sju...

– A ako strada i mister Meklur? Banditi su na sve spremni.

– Nisi naoružan... – rekao je šerif. – Puška mi je u sedlu – odgovorio je Koks. – Što se mene tiče... sa mnom o tome nisi razgovarao. – Teksašanin je klimnuo glavom i udaljio se. Kliford Koks je iščezao nečujno, izgledalo je da se stopio sa tamom. Sem Drajper nije više imao vremena da misli o čutljivom Teksašaninu. Konj sa dvojicom jahača već se sasvim približio. Šerif je izašao iz senke, spreman da ih opomene da zastanu. Međutim, oni su to već učinili. Prvo je skliznulo nečije mršavo telo pod velikim šeširom i ogromnom prevelikom odelu, a odmah za njim sjahao je Bili Bengston! Šerif je prepoznao vozača kočije. – Bili! – povikao je. – Bili, šta se desilo, sto mu gromova? – Istog trenutka drugi jahač se skljkao na zemlju. Nije se bolje držao ni Bengston. Klatio se kao pijan. – Sto mu... – procedio je šerif. – Gde su vam čizme?

– Vode? – procedio je vozač i odmah potom uleteo u Drajperovo naručje. Šerif ga prebaci preko ramena pa i sam posrćući ponese ga prema hotelu. Konj je za to vreme pronašao put do pojila, stotinak jardi uz ulicu. Malo kasnije, dok su kvasili usta vodom i vraćali se u život, vozač i suvonjavi rančer su sa bolnom grimasom gledali svoje tabane. Noge su im bile u ranama, čarape poderane, prsti pomodreli i podnaduli. Vozač je odbio da popije viski. Lice mu je bilo turobno i natušteno dok je pričao šerifu o događajima u postaji južno od

Kamarg Hila. – ... tako se desilo, šerife... Lou je pokušao da dohvati pušku, a onaj tip ga je jednostavno ubio, kao psa? Sve mi se okrenulo... A zatim... zatim su nam naredili da se izujemo i razjurili nam konje...

Drajper je pokušao da poveže vozačevu priču u celinu. – A ovaj konj?

– Našli smo ga kako luta, posle nekoliko milja pešačenja. Jedva smo ga uhvatili... Jedan momak i jedan Meksikanac su ostali da čekaju da im pošaljemo pomoć. I oni su u lošem stanju...

– Kažeš da su bila četvorica?

Bengston je klimnuo glavom. – Četvrti je napolju zgrabio devojkicu...

Ostali su bili unutra...

– Kako su izgledali, Bili? Moraš mi to reći!

– Zapamtio sam samo ubicu... Visok, obrijane glave, elegantno odelo. Toliko.

– Obrijana glava? Siguran si?

– Sasvim...

– A ostali?

– Ne znam... Bili su nekako u senci. Obični tipovi, jedan malo deblji, onaj drugi... čekaj! Imao je štitnike za noge... One što nose kravari po rančevima.

– I to je sve? Nisi zapamtio neko ime?

Vozač je odmahnuo glavom. Toga se zaista nije sećao. Čak i da je bilo izgovoreno, gutak prijatelja ga je potpuno omeo...

– Nisi mi mnogo pomogao – promrmljao je šerif. – Pa ipak, ta obrijana glava... Nešto me podseća u vezi nje. Ali, ne mogu da se setim šta? – U tom trenutku se rančer promeškolljio u svojoj naslonjači u koju su ga spustili. Njemu su pešačenje i žega najteže padali, ali je ipak žilava priroda starog zapadnjaka brzo celila rane. – Mogu li ja da kažem nešto, šerife? – upitao je. – Recite! – okrenuo se prema njemu Drajper. – Znam ime onog... onog što je pucao.

– Kako se zove?

– Rekao je... Forbej. Fil Forbej, tako nešto!

– Prokletstvo! – uzviknuo je šerif. – To je samo mogao biti on, Forbej! Ubica obrijane glave! Traže ga u Koloradu, ali on se izgleda nesmetano „preselio“ u Novi Meksiko. A odatle zna se, granica prema El Pasu i Rio Grandeu je najbliža. – Sada se Drajper ozbiljno zamislio nad sudbinom nemilosrdnog ubice. A kada je u pitanju veliki novac, s kojim će tamo u Meksiku moći da započne miran život, daleko od potera i poternica, onda ga ništa ne može sprečiti da uspe u tome. Drajper je lupio pesnicom o pult. – Kada bih znao gde su sada – zarežao je, a onda je uvideo da ni od toga ne bi imao korist. Bio je sam, bez pomoćnika, bez pratnje. Protiv četiri okorela razbojnika njegova zvezda nije predstavljala ništa više od mete. – Je li... je li saznao Meklur? – upitao je Bengston.

– Pre nego ja – odgovorio je šerif. – I još nešto, otišao je kod njih i odneo sto hiljada dolara u zlatu i papirima.

– Sto...? Zašto?

– Ucenili su ga. Ako im ne plati, ubiće mu kćerku.

– Kopilad! – zaškripao je zubima vozač i ponovo se setio oružanog pratioca kako pogođen glavom pada na sto, pred njegovim očima. – Šta ćete učiniti, šerife?

– Ništa! – besno je uzvratilo Drajper. – Čekaću!

– Zašto ne krenete za Meklurom?

– To je ono! Ako krenem i primete me, ubiće devojkicu. Meklur mi je izričito naredio da ostanem.

– Ali, neko mora...

– Otišao je Koks! Ako je neko u stanju da uspe, onda je to on.

– Taj Teksašnin... – zaječa Bengston kada je slučajno stao nogom na pod i kao opečen

je trgao. – Nikada ga nisam razumeo. Ne volim ljude sa kojima ne znaš na čemu si dok razgovaraš...

– Bolje da pozovem doktora – primetio je šerif. – A što se tiče Koks, ne bi ga Meklur držao kraj sebe da ne vredí.

Zora se ukazivala kroz isprepletano granje sekvoja. Robert Meklur je divlje mamuzao svoga belca. Ponekad bi samo zastajao da proverí da li ga neko prati. A kada je zaključio da su Drajer i Koks razumeli njegova uputstva i držali ih se, nastavio je nemilosrdno da tera životinju pod sobom. Pregazio je potočić. Bio je to prvi put, onaj koji mu je neznatac naznačio sinoć u sobi. Pred njim se još samo nalazilo usamljeno drvo od koga je trebalo da skrene ulevo, prema dolini. Tamo je počinjala velika šuma. Meklur je uzdama šibao konja s obe strane vrata. Prošao je i drvo. Dole, kao tamni zid, isprečila se gusta šuma visokih stabala. Tu je poslednji put zastao i okrenuo se. Ne, nikoga nije bilo iza njega. Bio je sam. I to ga odjednom uplaší. Ali, misao na Sju raspršila je sve strahove koji su ga saletali za kratak časak. – Sju... – prošaputao je i ponovo mamuznuo belca. Više nije bilo svetlo kao tamo van šume. Krošnje su još uvek pod sobom zadržavale noć, zbog toga je lako uočio odsjaj vatre kroz iskrivljena čvornovata stabla. Bili su tu! On skide šešir i pusti da mu prohladni jutarnji vazduh rashladi čelo. Posle toga je poterao konja laganim kasom. Vatra je postajala sve veća. Znao je da oko nje nema nikoga. Sačekaće ga uveče u senke. Tako su se, uostalom, i sporazumeli. Doći će do vatre i tu će sešiti. Imao je sa sobom zlato. Hoće li oni održati reč? Može li se verovati lopovima i banditima? Ali, sada nije mogao da bira. Sjahao je i skinuo torbu sa sedla. Bila je teška, jedva ju je nosio. Levo rame se krivilo pod teretom. – Sju? – pozvao je tihim

glasom. Niko mu se nije odazvao. On se još više približio vatri. – Došao sam sam! – zauklao je tako da je cela šuma odjeknula. – Gde mi je kćerka? Pokažite se!

Levo od njega krcnula je grančica pod nečijom čizmom. Samo što je okrenuo glavu u tom pravcu, čuo je šumove sa svih strana oko sebe. Ugledao je četvoricu. Nijedno poznato lice, ali, imali su nešto zajedničko, izraz koji je teško opisati. Međutim, povezao je to sa teretom koji je nosio o ramenu. Novac je tim ljudima značio više nego tuđi život ili tuđa nesreća. – Dobrodošli! – pozdravio ga je Fil Forbej. Meklur je prepoznao glas svog noćasnijeg posetioca, ali je oćutao. – Gde je moja kćerka?

– Da vidimo prvo novac, mister – dobacio je Roni Sparks.

Stajali su malo udaljeni od plamena, pa im je teško razaznavao crte. On podiže ruku i pokaza torbu. – Sve je tu – rekao je. – A ona? Gde je?

– Tu je – rekao je Forbej praveći neodređen pokret – sve vreme je mislila na vas.

Meklur ga pogleda sumnjičavo. Još čvršće je stegao torbu. Pod pazuhom je imao mali revolver, slaba nada za obračun. Pokajao se što je zabranio Drajeru i Koks da ga prate. – Ja je ne vidim – rekao je glasno. – Gde je?

– Tamo kod drveta – ispružio je ruku Sparks. – Dajte taj novac, mister!

Meklur napreže oči i, zaista, ugledao je neku priliku u belom. A zatim... kosa. Plava, ona boja koju je teško ne prepoznati. – Sju? – Pokrenula se. Šta su joj učinili? Više nije mislio na novac, na bandite, na situaciju u kojoj se našao. Odbacio je torbe od sebe i poleteo prema stablu drveta pod kojim je ležala devojka. – Sju...! – Ugledao ju je kako pruža ruke prema njemu. Kada je doleteo do nje, zastao je kao gromom pogođen! Ruke su joj

bile vezane, haljina poderana, ramena gola... I dole, noge u neobičnom položaju, po licu masnice, kosa spleljena na slepoočnicama i obrazima!

– Sju...? Dete moje, šta su... šta su ti to oni... – Jedva je imao vazduha.

– Ta... tata – dopre do njega šapat. Zvala ga je, a on, skamenjen, nije umeo da joj pride. Iza njega, Fil Forbej bacio je pogled u torbu i brzo je zatvorio kada je Sparks poželeo da mu se priključi. Pogledali su se, obasjani svetlošću već utrnule vatre. – Zar nećemo zajedno prebrojati? – upitao je „troprstaš“.

– Kasnije – iscerio se Forbej, izvlačeći kolt. Gonjen nekim predosećanjem, Robert Meklur se okrenuo. Video je kako dugajlija obrijane glave izvlači oružje i upravlja ga u pravcu drveta pod kojim se nalazila njegova kćerka. Meklur se mašio „deringera“ pod kaputom. Ali, i suviše sporo. Smrt je bila okrenuta prema njemu u obliku male tamne cevi. Poslednje što je video, bio je narandasti krug. Zatim je sve postalo tama. Robert Meklur je pao pod noge svoje ošamućene, užasom ispunjene kćerke. Bio je to novi šok, novi udarac za devojkicu koja je u poslednjih nekoliko časova pretrpela sve što nije stigla u proteklih dvadeset i dve godine. Oči su joj se zaokruglile i skamenile.

– Do vraga! – ote se Badu Tekeriju. Spaks se samo nasmejao. – Ionako bi samo patio – reče. – Sada je miran u paklu!

Don Laski se osvrtao oko sebe. – Misliš da je došao sam? – pitao je više za sebe. – Zar ne bi bilo najbolje da sada zbrišemo odavde, što pre?

– Bilo bi – složio se Forbej i vratio oružje za pojas. – Razići ćemo se na tri strane da za metnemo tragove.

– Kod koga će biti torbe? – upitao je Sparks.

– Kod mené – presudio je Forbej s lakoćom, ponevši torbe prema svome konju. – Naći ćemo s u Ajčiki sutra u podne.

– Ajčiki? – prenu se Laski. – Gde je to?

– Dvadesetak milja prema Sakramento planinama – odgovorio je Forbej. – Jaši sa Sparksom, on zna.

– Zašto ne podelimo novac odmah? – upitao je Sparks.

– Opasno je – nasmešio se Forbej svojim nedokučivim ali prijateljskim smeškom. – Učinićemo to kada bude vreme... i vazduh „čistiji“.

– A devojka? – javio se Tekeru. Sva četvorica se okrenuše na tu stranu. Već su se nalazili u sedlima, počelo je da se razdanjuje i magla je odlazila nekud kroz drveće.

Sju je držala u krilu glavu svog oca i ječeći, provlačila mu je prste kroz kosu. Kao da više nije bila svesna prisustva ubica. Roni Sparks istrže svoj revolver. – Do vraga – oglasio se Tekeru. – Zar i nju?

– Nisu nam potrebni svedoci – složio se Forbej sa Sparksovom potezom. Pucanj je odjeknuo, ali, s druge strane! Na zaprepasćenje ostalih, oružje iz „troprstaševe“ šake izlete i napravi luk u vazduhu pre nego što je palo u travu. Blesak revolverске vatre video se negde ispod granja.

– Bežimo! – povikao je Forbej. – Potera!

Poslušali su ga i kao pomahnitali zabili mazuze u svoje odmorne životinje. – Razilazite se! – poslednji put ih je podsetio lupež obrijane glave, motriću na torbu u kojoj se nalazilo čitavo bogatstvo. Pognutih glava, da bi izbegli najniže grane, razbojnici su napustili mali proplanak na kome se gasila vatra i ječala usamljena, ranjena devojka. Odmah zatim, šareni ždrebac Doka Holideja izbio je na čistinu. Niklovana cev njegovog „linkolna“ dimila se, podignuta uvis.

Kockarev pogled pada na Sju. Ona ga međutim nije videla. Ona nije videla ništa. Samo je ječala...

*

Jutro u Tularosi ponovo je izmamilo ljude na ulicu. Okupljali su se kao sinoć, pred poštanskom kancelarijom, kao da će se baš tu stvoriti kočija ili Robert Meklur sa kćerkom. Pomoćnici šerifa vratili su se pred zoru umorni od dugog jahanja, a on im je dao samo dva sata da se odmire. Naložio im je da će rano ujutru krenuti da traže Meklura i razbojnice, ako se ovaj dotle ne pojavi. Imao je škrta opis koji su mu dali Bengston i rančer. Računao je da će se banditi već udaljiti prema jugu, da se lako mogu sakriti u bilo kojoj rupi ispod Sakramenta, ali, njegova dužnost bila je da ih potraži i da spomene Forbejevo ime ostalim čuvarima zakona između Karlsbada i Deminga. Računao je da će mu najtačnije opise dati Sju Meklur i njen otac. Ukoliko... ukoliko im se ne desi nešto nepredviđeno? Drajper je mrzovoljno zurio u nebo. Oklevanju više nije bilo mesta i morao je da pođe. Odjednom, postao je svestan tišine oko sebe. Ljudi su žamorili u gomili, ali su naglo začu-tali i okrenuli glavu. Učinio je i on isto. Jedan jahač se ukazao na početku glavne ulice. Teksašanin ili... Ne, to nije bio Koks. Sada je moglo jasnije da vidi, jahač je vodio belca iza sebe. Nešto pod grlom ga je steglo. Takvog belca imao je samo Meklur!

Gradonačelnik Henk Hafin napustio je svoje društvo na drugoj strani ulice i pridružio se neispravnom šerifu. Hafin nije imao držanje i eleganciju bivšeg gradonačelnika Meklura, nije imao ni njegovo bogatstvo, pa ni uticaj. Čak i sada, kada se nalazio na tako važnom položaju, Meklurova reč se prvo čula, pa tek onda njegova. Hafin je bio advokat, a kasnije

sudija. Sve je to ostavio da bi postao prvi čovek Tularose. Nosio je cilindar, ugačanu belu košulju sa kravatom od plavog somota, bio je uvek obrijan, nakinduren i namirisano. Važio je za najbezposlenijeg gradonačelnika i ništa više. Umeo je lepo da govori, da se služi zakonom i ranijim sudijskim položajem, da podilazi ako je potrebno i preti kada oseti da je ugrožen... Sve u svemu, Hafina su građani smatrali svojom najvećom greškom kada su ga izabrali za gradonačelnika. Jedva su čekali priliku da ga odatle skinu. Bubuljičavo, mesnato lice Henka Hafina pre je pristajalo trgovcu mesom nego uglednom, prvom građaninu. Bili su to ožiljci još iz detinjstva, koji su mu i kasnije mnogo kasnije, ostavili osećaj pakosti i ljubomore na sve ostale koji su svoje lice mogli da pogledaju u ogledalu. Bilo je to lice koje nije moglo ni bradom da se pokrije, jer brada nije nicala na njemu. Bar ne u onolikoj meri koliko je to bilo potrebno. Imao je buljave oči, opuštenu donju usnu za koju je većito bila zalepljena debela cigara sa pozlaćenim „naprstkom“.

– Čujem da ti je Meklur naredio da ostaneš u gradu, Seme? – upitao je Hafin, posmatrajući jahača. Drajper je osetio žaoku, samo, nije imao vremena da o njoj raspravlja. Očigledno, Hafin nije podnosio Meklura, ali, to je bila njihova stvar, a ne šerifova. – Gde si ti bio Henk, da mi izdaš naređenja? – upitao je šerif. Hafin podiže obrve cereći se tako da je zubima držao kraj cigare i razvlačio krajeve usta u bezglasani osmeh. – Ne izvlači se, Seme – dobacio je.

– Očigledno si dobro prošao na kartama – zaključio je Drajper. – Ja nisam spavao cele noći i nisam raspoložen da udišem dim te tvoje cigare. – Pri tom se okrenuo i sišao sa trema na ulicu. Hafin je pošao za njim. – Ljudi se žale da si neaktivan, Seme. Da nisi umoran?

Možda bi voleo da te zamenimo, a? – govorio mu je iza leđa gradonačelnik.

– Ljudi? Koji ljudi? – preko ramena mu je dobacio Drajer. – Džons, Džilmor, Beket, Mendoza... sa kojima igraš poker i koji namereno nasedaju na tvoje blefove?

– Boker je moja privatna stvar – narogušio se Hafin. – Bolje pripazi kako razgovaraš sa mnom! Ja sam...

-- Gradonačelnik – dopunio ga je Drajer. – To ste hteli da kažete, gradonačelniče?

– To imam na umu!

– Imam. Zato vam prepuštam ovog stranca da ga ispitate šta traži u Tularosi...

Hafin zastade. – To nije moja dužnost...

– Da nije moja?

– Naravno!

– Onda se odmah udalji i ne ometaj zakon, Henk.

Hafin je prebacio cigaru na drugi kraj usta. Međutim, nije imao nameru da odstupi ni korak dalje. Radoznalost je bila prevelika. Poznao je Meklurovog konja i ponadao se da ga je davo najzad uzeo pod svoje! Jahač se već sasvim lepo video. Nalazio se na divnom šarenom ždrepcu. Bio je sav u crnom, osim blistavobeke košulje sa riševima. Lice mu se skrivalo u senci oboda „kalifornija“ šešira, po kome je padalo prvo sunčevo javljanje novom danu. Vrhovi krovova odjednom su izgledali kao od zlata. Tada Drajer ugleda nečije ruke sklopljene oko jahačevog struka. Zatim se pomolila plava kosa. Sju? Ulicu Tularose zahvatila je sablasna tišina. Ljudi su kao skamenjeni piljili u visokog stranca koji je laganim pokretom napustio svoje kitnjasto, ukrašeno sedlo, a zatim, sa njega, skinuo devojku. Preko Sju Meklur bilo je prebačeno čebe. Šerif se najzad trže iz ukočenosti i žurnim koracima približi Doku Holideju. Nije znao šta prvo da progovori. Jedino ono glupo,

otrcano pitanje koje izleti čoveku pre nego što o njemu i razmišlja. – Šta... šta se desilo? – Pri tom je pogledao u Holidejeve oči i stresao se. Nebesa! Ovo je bio najčudniji stranac koji je dojahao u Tularosu.

– Našao sam devojku... i ovog čoveka u šumi. Mislim da je njoj potreban lekar.

– A njemu? – ote se Drajeru koji je pokazao glavom na Meklura, prebačenog preko sedla.

-- Njemu pošaljite grobara – dobaci Džordžijanac. Rekao je to mirno i hladno, kao da nije znao o kome se radi. Zapravo, nije ni mogao da zna. Iz smušenosti ga je spasao doktor Skot. Dotrčao je i prihvatio izgublenu devojku, čvrsto je zagrlivši. Sju Meklur je gledala u zemlju, nesposobna da razmišlja i govori. Doktor Skot zaključio da joj mora najhitnije obezbediti potpuni mir. – Nadite mi neka kola – viknuo je. Ako je mogla da ima mira, onda je to bilo samo na imanju njenog oca. Radoznalost gomile i pitanja sa strane još bi više pogoršala situaciju. Iskusni lekar je osetio da se više radi o psihičkoj povredi nego o telesnoj, iako se ova prva nadovezala na drugu. Drajer je odgurnuo u stranu gradonačelnika i proderao se na prvog čoveka koji je stajao u blizini. – Šta je sa kolima? – Kako nije dobio odgovor, okrenuo se i uputio prema mrtvom veleposedniku. – Zašto su ga ubili? – pitao je, više samog sebe nego došljaka. – Neka sam proklet što sam ga poslušao...

Hafin je sa strane pobožno skinuo cilindar i napravio tužno lice. Ljudi su još uvek nemo posmatrali Drajerovo muvanje između konja. Nisu mogli da shvate da je Meklur mrtav i da se njegovoj jedinici desilo nešto strašno. Odjednom su izgledali zaplašeni i sićušni.

Šerif je uspeo da skine leš i pažljivo ga položi na zemlju. Robert Meklur je bio

pogođen u glavu. Smrt mu je bila naklonjena, umro je u trenutku, bez ropca.

Doktor Skot je poveo Sju prema hotelu, što dalje od oca. U jednom trenutku ona se otrgla i poletela natrag, ali, Skot ju je na vreme zgrabio i vratio. Šerifovi pomoćnici su najzad izmili iz kancelarije, pripasujući revolvere. Istovremeno, klopavanje točkova ponovo je utišalo glasove na ulici. Poštanska kočija „Parkerove prevozne kompanije“ uletela je, sa Koksom na vozačkom mestu, pravo među građane. Ljudi su odskočili na razne strane, prašina se uskovitlala i za časak prekrila ceo taj prostor. Kliford Koks skoči sa sedišta, zategnutog lica. – Našao sam kočiju – rekao je hrapavim glasom Drajperu – ali njih... njih nije bilo. Došli su?

Šerif spusti pogled. – Jesu – odgovorio je i napravio mu prolaz. – Ali... on je mrtav!

Teksašaninove ruke se zgrčiše. Zglavci na prstima mu pobeleshe od silovitog stezanja. – Mrtav? – ponovio je šupljim glasom.

– Najbolje da ih odvežeš kući – rekao je šerif.

– A ona?

– Doktor je s njom...

– Sklonite se! – riknu Koks okupljenim ljudima. Uzmakli su kao pred ludakom. Bilo je strašno pogledati Teksašaninovo lice. Sav nakupljeni očaj kao da je odjednom izbio u sve uglove i pore. Čovek kome je toliko godina služio i bio njegova najodanija senka, ležao je mrtav! On kleče pored Meklurovog tela gologlav, i ostade tako nepomičan nekoliko dugih trenutaka. Ljudi su ćutali, oborenih glava. Gradonačelnik Hafin je pogleda uprtog u nebo mrmljao neku molitvu. Tuga je od njega bila i suviše daleko. Koks podiže Meklurovo telo i ćutke ga odnese do kočije. Pažljivo ga je položio na sedišta, zatvorio vrata, a onda se uputio pre-

ma „Pekosu“. Uskoro je izašao praćen doktorom Skotom. Nosio je devojkicu, lako kao percu, Sju Meklur ga je obgrlila oko vrata i sakrila lice iza njega. Malo zatim, Teksašanin je zavrtla bič i žestoko okrenuo kočiju u krug. Prašina je ponovo zasula najbliže ljude. Točkovi su se opasno iskrenuli, ali ipak su se održali i vođeni zapenušanim konjima ostavili poslednji trag u debelom sloju žućkaste prašine glavne ulice. Henk Hafin stavi cilindar na glavu i uzdahnu. – Siromah Robert! – promrmljao je skrušeno.

– Sada možete na poker, da proslavite – dobacio mu je u prolazu Drajper. Gradonačelnik pocrvene. Srećom, nikoga nije bilo u blizini da to primeti. Meklura više nema, a što se tiče Drajpera... i njemu će uskoro odzvoni ti!

– Onaj stranac... gde je? – upitao je šerif ljude oko sebe. Nekoliko ruku se ispružilo prema „Pekosu“.

Holidej je već bio zauzeo mesto za stolom u uglu, pored velikog prozora sa zelenim zavesama. Hotel „Pekos“ imao je veliku salu sa šankom u koju se ulazilo kroz dvokrilna staklena vrata pored samog pulta Arta Lendija. Bilo je i suviše rano za goste. Kokcar je sedeo sam, u zelenkastom polumraku koji je stvarala razmaknuta zavesa. Sem Drajper je zastao na ulazu i okrenuo se prema Lendiju. – Poznaješ ga? – pokazao je prema sali. Lendi je slegnuo ramenima. To je značilo da stranac nije dolazio u Tularosu bar dok je on tu. Šerif je zatvorio vrata za sobom i uputio se prema Holidejevom stolu. Barmen Rajli Džons je stavljao bocu na pregradu. To je značilo da je u tamno odeveni stranac već dobio svoje piće. Drajper je po mirisu procenio da se radio o brendiju. Pored čaše ispred stranca se nalazila pozlaćena tabakera iz koje je tog trenutka uzimao cigaretu. – Moram da vam postavim

neka pitanja, mister – rekao mu je šerif bez uvoda.

Kockar je klimnuo glavom. – Očekivao sam to.

Drajper sede na stolicu preko puta. Nije znao odakle da počne. Za sve je bilo mesta kada se radilo o Mekluru, pa i za sumnjičavost prema čoveku koji ga je doneo u grad. – Kako ste našli... mislim, ono dvoje?

– Slučajno – odgovorio je Dok. – Jahao sam u zoru prema gradu i na ivici šume čuo pucnje. Poletio sam tamo. Uspeo sam da vidim nekoliko jahača.

– Četvoricu? – prekide ga za trenutak šerif. Holidej ga pogleda mirno. – Čini mi se... Jedan od njih je podigao revolver prema devojci...

Drajper zaneme. Zar su dotle bili zaglibili, da ubiju Sju? Šta se dogodilo?

– Ništa – slaže ramenima Holidej. – Izbio sam mu revolver iz šake. Oni su zatim panično pobjegli.

Izgledalo je da Drajper ne shvata. – Rekoste da ste mu izbili? Zašto ga niste ubili?

– Zašto bih ga nosio na duši, šerife? – upitao je Dok. – Ja nisam ubica. Uostalom, da se nije radilo o devojci, možda ne bih ni izvlačio svoj kolt. Ne interesuje me nevolje, jer me obavezno uvlače u njih i protiv moje volje.

– Meklur je već bio mrtav?

– Ako mislite na onog čoveka, jeste. Devojka mu je držala glavu u krilu i plakala.

Drajper je uzdahnuo. Mogao je da zamisli tu sliku. Pa ipak, stranac nije izgledao mnogo potresen tim prizorom. – A one ubice... ne biste prepoznali?

Kockar je odmahnuo glavom. – Teško... Ispred mene je bilo granje, a zatim oni su se stalno vrteli na konjima.

– Pa ipak, bili ste davolski precizni da jednom od njih izbijete oružje iz šake?

– Možda je to slučajnost, šerife.

Drajper je nervozno grizao donju usnu. – Mora da su ostavili tragove – rekao je više za sebe. – Moram da ih tražim!

Holidej kao da nije čuo šerifove reči. Nije imao nameru da se meša.

– To je sve što imate da mi kažete? – upitao je čuvar zakona.

– Sve – kratko je odgovorio kockar.

– Ako se setite još nečega...

– Ne verujem – zavrte glavom Holidej – jer neću biti tu.

– Ne ostajete duže?

– Ne. Krenuću u Les Kruzes za sat-dva. Nadam se da mi to nećete zabraniti?

– Zašto bih?

– Vi ste, čini mi se, prvi šerif koji to pita – nešto slično osmehu izbi u uglovima kockarevih ledenoplavih očiju.

– Zaista? A ko ste vi?

Kockar kresnu palidrvce i zapali svoju mirišljivu cigaretu. Zašto bi krio ime? Ovde će ga već neko prepoznati. – Vaš prethodnik me je verovatno znao – kazao je zatim. – Zovem se Holidej. Džon Holidej.

Lice Sema Drajpera se приметно izmenilo. Najmanje što je očekivao bilo je da čuje ime slavnog kockara. Srećom, nikoga osim njih nije bilo u prostoriji, pa je Drajper uspeo da savlada svoje zaprepašćenje. – Ja sam čuo o Doku Holideju – rekao je potmulo, ne sakrivajući rezervisanost. – Pre izvesnog vremena pričao mi je šerif iz El Pasa, Koli Hečins, da ste ubili Enrika Sabilju i strpali u zatvor Pala Jansena, čuvenog Šveda. Bilo je nešto u vezi nekog novca u mrtvačkom sanduku?

– Ne osvrćem se za sobom – primetio je Dok.

– Da li ste sigurni u ono što ste malopre kazali?

– Budite jasniji, šerife.

– Otići ćete za sat-dva?

– To svakako – podrugnu mu se kockar. – Ukoliko me neko ne zadrži na partiji pokera.

– Nadam se da neće – uzdahnuo je Drajper i ustao. U sebi se zaklinjao da će gradonačelnika Henka Hafina izbaciti napolje ako mu padne na pamet da oproba svoju pokerašku veštinu sa legendarnim kockarem. Nadao se, ipak, da nikoga više neće zagolicati radoznalost da priupita za ime Holideja. Portir Art Lendi nije uspeo na vreme da pobegne sa vrata. Drajper ga je odmerio krvnički. – Prisluškuješ? – Prosikta. Lendi podiže obe ruke uvis. – Nisam ništa čuo – povika – slučajno sam bio blizu, mislim... možda ste za neko piće?

– Zaveži! – prasnu šerif. – Poznajem ja tebe. Ako si nešto i čuo obesiću te za jezik samo ako izlaneš.

– Ne razumem o čemu govorite, šerife?

Drajper je nameravao da Lendiju skreše nešto oštrije u brk, kada ga preseče žagor sa ulice. Odmah zatim čulo se kloparanje točkova, a zatim je čuo svoje ime koje izvikuje nekoliko glasova. Drajper izlete iz „Pekosa“. Poštanska kočija po drugi put je dojurila u glavnu ulicu dižući prašinu oko sebe. Na vozačkom mestu bio je doktor Skot, koji je svom snagom zatezao uzde razjarenim konjima. Nekoliko ljudi pritrča da umiri konje. – Seme! – vikao je lekar, silazeći sa sedišta neopreznim skokom pri kome je posrnuo. – Požuri! Gde su ti pomoćnici?

Nebesa, podigao je Drajper oči prema nebu, ima li ovaj dan kraja? Sve nevolje za nevoljom. – Šta je doktor? – prodrma ga šerif, zaželeveći da mu prilepi šamar i da ga umiri. Očigledno da je bio uzbuđen, ali, neko je morao da ostane priseban. A to je on, šerif, bio pozvan. – Kuća Meklurovih...

– Šta je s njom?

– Gori! Zapalili su je...

Drajper ga ponovo prodrma. – Šta je sa devojkom? Gde je ona?

Doktor je najzad uspeo da savlada nerve i da prevuče dlanom preko čela. Lice mu je bilo oprljeno, odeća nagorela, tkanina je zaudarala na paljevinu. – Unutra je – reče i pokaza prema kočiji. – Neka je odvedu u jednu od hotelskih soba.

– Šta je sa Koksom?

– Prvo hoću piće – ustremi se Skot prema „Pekosu“. Za njim i šerifom nagrnu gomila. Gradonačelnik Hafin je išao poslednji i zlurado se cerio. Propast Meklurovih bivala je sve potpunija. Dva Drajperova pomoćnika pažljivo su ponela poluonesvešćenu Sju prema hotelu. Najglasniji radoznalci su za trenutak zaćutali i napravili prolaz. Devojka je zaista izgledala jadno. Takva iskušenja teško bi podneo i snažan muškarac. Prvo okrutan čin siledžija, zatim smrt oca i sada požar!

Prostorija u kojoj su se dotle nalazili samo barmen i Holidej, odjednom se ispunila do poslednjeg mesta. Samo je kockarev sto bio izuzetak. Njega su obilazili, iz raznih razloga. Najviše zbog pogleda s kojim se sukobljavao svako ko je nameravao da se dokopa slobodne stolice. Holidej je poredao karte i cela ta gužva nije ga se ticala. Nimalo. Barmen je po drugi put natočio piće doktoru Skotu. Lekar iz Tularose je inače retko pio. Možda samo na nekim svečanostima i to tek reda radi. Sada je popio dva viskija naiskap. Treću čašu je zadržao šerif. – Hoću da mi trezan pričaš – planuo je. – Šta se desilo? Ko je zapalio?

Skot sleže ramenima. – Zakopali smo Meklura u dvorište. Dok je Koks poravnavao zemlju, ja sam otišao da obiđem Sju... Ona je taman lepo spavala i mislio sam da će taj san da joj pomogne bolje nego sve moje medicine... A onda...

– Onda? – unese mu se Drajer u lice.

– Onda je planulo! Video sam da oko prozora liže plamen... Mirisao je petrolej! Nije mi jasno kako su uspjeli da se prišunaju i da poliju tečnost oko zgrade... Začas je buknulo!

– A Koks?

– Izleteo sam napolje da ga potražim. Mislio sam da je u nevolji... potpuno sam smetnuo s uma da me palikuće mogu izrešetati meci-ma...

– Vidim da nisu – nestrpljivo će Drajer. – Nastavi, doktore, nemam vremena da slušam detalje!

– Našao sam Koksa u grmlju. Ležao je raskrvavljene lobanje...

– Mrtav?

– Ne – uzdahnio je Skot i zgrabio iz barmenove ruke čašu sa viskijem – samo onesvešćen! Ostao je tamo, jer sam ja žurio da iznesem Sju iz sobe i vratim je u grad...

– A Koks? Ostavili ste ga lupežima?

– Nisam nikoga video – branio se doktor. – Sigurno su odmah pobjegli! Teksašanin će se i bez mene povratiti, ima taj organizam za trojicu... – I doktor ispi i treću čašu. Drajer lupi pesnicom o sto. – Znači, oni su još tu! – povika. – Mislio sam da će pobeći na jug, bliže granici. Ima još vremena da ih pohvatamo? Ko se javlja da me prati?

Neočekivano za šerifom, u sali je nastao tajac. – Imam dva pomoćnika – nastavio je šerif, zaokruživši pogledom po prisutnima – ali, to je malo za četiri ubice! Potrebno mi je bar još deset dobrovoljaca. Dakle?

Niko ne istupi. U pozadini, gradonačelnik Hafin se smeškao podmuklo. – Zar Meklur ne zaslužuje da se ubice kazne? – povicio je Drajer ton. – Zar njegova kćerka ne zaslužuje da bude osvećena za nanetu sramotu? Pomislite da je u pitanju vaše dete? Hoćete li da vas molim?

– To su opasni razbojnici – javio se Mark Majlouz, trgovac. – Neka o njima brine savezni maršal. Oni nisu lokalnog značaja!

Drajer se i protiv svoje volje iskezi. – Nisam znao da se razbojnici dele na lokalne i savezne. Mislim da i vi ostali izgleda delite Majkovo mišljenje – bio je revoltiran šerif. Ljudi su zažamorili, ali, niko nije rekao ništa određeno. – Možda gradonačelnik ima predlog? – upitao je Drajer, uhvativši pogledom Hafina u čošku. – Ja znam da su dosadašnji gradonačelnici u svemu davali primer...

– Zato su sada mrtvi – uzvratio je Hafin podižući ruku. – Ti si plaćen za svoj posao, Seme! Ne možeš od mirnih građana da zahtevaš da se isprse pred cevi ubica! Ja to zabranjujem!

– U redu – rekao je Drajer. – Nas trojica idemo. Pogledaćemo tragove i vratiti se. A ti, Henk, подели karte! Nadam se da će i na tvoja vrata zakucati Fil Forbej!

– Kako se usuđuješ... – škripnuo je zubima Hafin. Međutim, očekivana podrška ostalih građana i ovoga puta je izostala. Ljudi se nisu usuđivali da prate šerifa na tom opasnom putu ali, nisu podnosili ni Hafinovo šepurenje. – Ja ću s tobom, Seme – prijavio se doktor Skot. Drajer se osmehnulo. – Ti ne ideš, Derek... već viski. Potreban si Sju. Budi kraj nje. Ne odvajaj se. – A onda se okrenuo barmenu. – Rejli, ako doktoru daš samo još pola čaše, uhapsiću te!

– U redu, šerife!

Drajer je, ispraćen ćutanjem. Kada je izašao, Henk Hafin se probi do šanka i veselim glasom povika. – Plaćam turu za sve! – Ali osim nekolicine, svi su okrenuli glave i potražili svoje već naručeno piće. Mnogi su napustili hotel, s pomešanim osećanjima. Jer, Robert Meklur nije bio inakar ko u ovom gradu. A, oni su ga sada svi, mrtvog napustili.

*

Šerif se vratio u Tularosu neobavljenog posla. Oko Meklurovog imanja skoro da nije ni bilo tragova. Kliford Koks se oporavio i nije umeo ništa određeno da kaže, osim da je iznenada dobio udarac u glavu. Više se nije sećao ničega. Posle toga se raspitivao za devojk. Doktor Skot je mogao da zaključi da se Sju oporavlja. Potrebno joj je samo više vremena i mira. Imanje Roberta Meklura pretvoreno je u zgarište. Koks koji je verno služio veleposedniku, nije mogao da se pomiri sa činjenicom da palikūće ostanu nekažnjene. To su sigurno bili oni isti banditi koji su obeščastili devojk i ubili joj oca. Zato je pošao da ih traži, prema jugu. Odredio je sebi nedelju dana da ih nađe. Ukoliko ne uspe, morao je po doktorovom naređenju da se vrati, jer će Sju verovatno zahtevati da pored sebe ima neko poznato i odano lice. A Koks je to jedini bio. Drajper nije verovao u ovu pustolovinu. Po njemu, Teksašanin je time samo želeo da olakša svoju savest. Jer, nije stigao da zaustavi i spase Merlura smrti, a dozvolio je da ga udese pre nego što su zapalili hacijendu. Koks je uzjahao svog vranca ispred „Pekosa“. Na sedlu je imao zavežaljaj sa hranom i ćebe. Naravno, tu je bila i njegova čuvena „henrijevka“ kojom je gađao majstorski.

Šerif je sa rukama na leđima posmatrao kako se lice Kliforda Koksa satima ne menja, bilo je mirno, kameno, hladno i nedokučivo. – Mogu da te imenujem za pomoćnika – predložio mu je šerif kada je Koks prolazio mimo njega. – Ako će to olakšati posao?

Teksašanin je samo odmahnuo glavom i produžio put.

– Ne bih voleo da sam u koži onih koje Koks dočepa – prokomentarisao je Art Lendi.

– Ako ih se dočepa? – sumnjičavo je zavr-

teo glavom šerif. Gradonačelnik Hafin izašao je iz „Pekosa“ vidno uzbuđen. Koraćao je pravo prema Drajperu, crvenog lica i cigare obešene o donju usnu. – Seme – dobacio mu je tihim ali pretećim glasom, naginjući se prema njegovom desnom uvu – to nisi smeo da mi učiniš!

– Šta to? – namrštio se ovaj. – Dok Holidej je bio ovde, a ti si ćutao!

Drajper odmaće glavu. – Zar je trebalo da zvonim?

– On je otišao, a mogao sam s njim da igram poker! Da li shvataš? On je pun para... a, osim toga, mogao sam da mu pokažem da bolje igram.

– Vi ste poludeli, Henk! – nasmejao mu se Drajper u lice. – On bi mogao da vas proguta zajedno sa tom vašom prokletom cigarom!

– Zašto si ćutao? – pitao je sada glasnije Hafin. – Moram da čujem takve vesti od portira, umesto od čuvara zakona!

Drajperove zenice se suziše. Šta je gradonačelnik hteo ovom vikom? Ljudi su počeli da okreću glave i prilaze. – Šta hoćeš, Henk? – upitao je. – Da čuvaš red u gradu, eto šta – galamio je Hafin. – Šta bi bilo da je Holidej ostao? Ja ću ti reći. Bilo bi leševa okolo! A ti... ćutiš! Uzimaš u zaštitu kockare i ubice, umesto da ih proteraš odmah ili staviš iza brave!

– Zar ima mrtvih? – išćudavao se Drajper. – Ne vidim nigde leša, osim Meklurovog. A to je razlog da se napijete, a ne da se žalostite.

– Ne vredaj! – opominjao je Hafin zacrvlenog lica šerifa. – Meklur je bio divan čovek, to svi znamo...

– Naravno, sada kada je mrtav!

Hafin ustuknu. – Šerife, ti si postao bezobrazan. Ne samo plašljiv i lenj nego i bezobrazan! Mislim da bi bilo vreme da predaš tu značku i da je ne brukaš!

Nastao je tajac. Drajer je prekrstio ruke preko grudi i ironično pogledao u zape-nušenog Hafina. – I?

– Pred tvojim nosom ubijaju ljude, siluju devojke, pale kuće... a ti ništa! Stojiš pred hotelom i sležeš ramenima! Još malo, pa će razbojnici upasti u grad i vršljati po njemu kao po kokošarniku.

Drajer je odjednom osetio da je umoran. Uz to, niko od okupljenih ljudi nije izustio reč u njegovu korist i odbranu. Da li je Hafin za-ista u pravu? Dok je Meklur bio živ, njegova reč je važila kao zakon. Čak je i on, Sem Dra-ajer, zahvaljujući tome nosio značku duže nego svi njegovi prethodnici. Sada je počelo sve da se menja. Za nekoliko sati posle tragedije u šumi, grad je pokazivao i svoje drugo lice. Nestala je Meklurova čelična šaka, utrnuo je sjaj njegovog bogatstva. Zlato su odneli banditi, imanje koje su obični smrtnici izdaleka s uzdahom posmatrali, sada je pola u pepelu, pola u dimu. Od Meklura nije ostalo ništa! Njegova kćerka se teško oporavlja od šokova, a ako se i oporavi više nikada neće biti kao nekada... U stvari, moći će da dobije novac uložen u neke akcije, rudnik će davati polako svoj deo, ali, devojka neće umeti da raspolaže time, niti će hteti. Verovatno će prodati sve za bilo koju cenu i otputovaće u Hjus-ton gde je provela poslednje godine. Mogao je mirne duše da baci pred Hafinove noge zvez-du, koju je pošteno i časno nosio sve ovo vreme. Međutim, Kloford Koks je otišao, de-vojka je bila sama u gradu. Trebalo je uz to povesti računa i Meklurovoj zaostavštini, ure-diti grob, naći se pri ruci Sju. To će verovat-no potrajati nekoliko dana. On se osmehnu gorko. – Sada sigurno očekujete da skinem zvezdu, Henk? – upitao je gradonačelnika. – Ako si čovek, učinićeš to – potvrdio je ovaj. – E, vidite, neću!

– Ako to ne učiniš sada, učinićeš uskoro, to ti ja garantujem!

Sem Drajer je umeo da sačuva hlad-nokrvnost. Što je Hafin više besneo, njegov-im licem se sve više razlivao ironičan osmeh. Nije imao šta da izgubi. Više ga nije bolela ni ravnodušnost građana. Čim je iznad njihovih glava iščezla senka Roberta Meklura u koju su, do pre nekoliko sati mogli da se zakunu, okretali su se prema Hafinu. Istina ćutke i mr-zovoljno, ali, ipak očigledno. – Moraćeš da položiš računa o istrazi – trgao ga je Hafinov glas. – Da svi pogledamo šta si učinio u vezi onih razbojnika.

– Napisaću – obeća mirno Drajer. – Još nešto?

Gradonačelnik je ućutao. Nisu mu se svidale Drajerova mirnoća i popustljivost. Da nema nešto u glavi čime bi mogao da ga iz-nenadi i ponizi? Nemoguće je da je saznao za njegove kockarske dugove? – Za sada samo to – rekao je Hafin ljutito i zagrizao cigaru. – Onda je u redu – sleže ramenima šerif. – U međuvremenu se razidite! Okolo su banditi, i želim da zaštitim vaše živote! Uhapsiću svakoga ko se u roku od dvadeset časova zadrži na ulici duže od pet minuta!

Hafin ga je pogledao zabezeknuto. – Šta to znači? – upita.

– To važi i za vas, gradonačelniče – mirno mu se obrati Drajer. – Minut je počeo da teče.

– Slušaj Seme, ja ne dozvoljavam...

– Minut je prošao. – Ljudi su gundali i počeli da se razilaze. Neko se čak i iscerio. Hafin je uvideo da će ostati sam. Uostalom, nije vredelo da se nadmeće sa Drajerom ko-ji je još imao zvezdu. Ali, sačekaće on već nje-ga...

*

Les Kruzes!

Oni koji se sa severa od Albuquerka i dalje, spuštaju tokom Rio Grande na jug, lako će doći do njega. Oni koji s istoka nameravaju da prođu Sakramento planine, prevaliće naporan put uz njegove južne ogranke da bi izbili na veliku reku. Les Kruzes je na drugoj obali. Nalazi se između Rankona i El Pasa. Još uvek daleko od železničke trake koja sa zapada ide paralelno sa meksičkom granicom prema Tekساسu. Na istoku planine, na zapadu, brda i pustinja i talasi Rio Granda koji ga dodiruju u obliku modrih, plavičastih jezičaka. Ako su se nadali da će imati bar malo mira, Fil Forbej i njegovi pajtaši, ljuto su se prevarili. Poternica je već bila ispred njih. Stara, izbledela Forbejeva fotografija ubadala im je oči na svakom koraku. Četiri dana posle bekstva iz Tularose, imali su presečen put prema jugu. Šerif Drajper je obavestio saveznog maršala u Albuquerku, a odatle su krenule po Novom Meksiku skoro zaboravljene fotografije Fila Forbeja. Tražen je za sumu od 5000 dolara. On i njegovi pomoćnici. Stajali su pred jednim zidom po kome su bila nalepljena četiri ista plakata.

– Ne liči mnogo – prokomentarisao je Don Laski.

– Nekome će ličiti – počea se Forbej iza uva. – Nisu morali da budu tako brzi.

– Obrijana glava svakome pada u oči – primetio je Sparks. Bilo je popodne, vreme kada su ulice najpustije. Forbej nervozno podera poternice. – Ne možemo valjda skidati sve koje su nalepljene? – pitao je Bad Tekeri. – Ne možemo – složio se dugajlija. – Zato ćemo se rasturiti...

– Kako? – trže se Sparks. – Zar nije bolje da bežimo dole? El Paso nije na kraju sveta!

– Oni nas tamo upravo i čekaju – isceri se

Forbej. – Računaju da ćemo misliti kako ti misliš!

– Tvoje misli su mi mutne – zareža Sparks. – A ti ih uopšte i nemaš – slegnuo je ramenima Forbej. – Ovde smo sigurniji nego na milju južnije. Oni su otposlali poternice, ali ljude i svu ostalu pažnju su nagomilali duž granice. To je ono!

– Čekaj File – umeša se Laski – pa, nismo mi državni neprijatelji da nam posvećuju toliko pažnje?

– Možda ti nisi, ali, ja jesam! – isprsi se ovaj. – Sada su sigurno počeli da iskopavaju sve ranije podatke o meni. A onda će iščakati s kim sam se družio, pa će možda saznati i nešto o vama?

Sparks je ljutito zgazio petom svoje čizme opušak. – Ja sam ipak da podelimo zlato i svako da se snalazi kako zna i ume!

– Gle! – okrete se prema njemu Forbej. – A ako uhvate samo jednog, misliš da taj neće propevati o ostalima? Naravno da hoće. A ovako, oni imaju samo moju staru sliku, ali, ništa ne znaju o vama, bar zasada.

– Onda će nas tvoja slika upropastiti – umešao se Tekeri. – Ne brinite za to – rekao je Forbej. – Počeo sam da puštam bradu, a naći ću i neke naočari s običnim staklom.

– A mi?

– Zaposlićete se na okolnim rančevima. Izigravaćete poštene momke koji traže posao. Naravno, ne smete izazivati nikakav povod za sumnju. Bez svađa i tuča! Oružje ćete sakriti... – Sparks je s nevericom zurio u Robeja. – Šta ti to pričaš? – prasnuo je. – Ja da budem kravar? To ne dolazi u obzir!

– Možda više voliš da tucaš kamenje u Jumi?

Bad Tekeri se počea po bradi. – Što se mene tiče... meni je svejedno. Mogu da radim

sve poslove, pod uslovom da ne potraje dugo. Odmah me zavrbe pesnice.

– Neće trajati dugo – obećao je Forbej. – A šta će biti s tobom? – upitao je Sparks. – Ti sigurno nećeš udisati kravlju balegu? I zašto baš moramo na rančeve?

– U gradu ima više sumnjivaca i policajaca, nego van njega. A što se mene tiče... ja moram da pripremim teren za prolaz do El Pasa. I da održavam vezu sa glavnim... On je upućeniji od nas. Ako nam neko bude na tragu, on će nam to saopštiti.

– Dosada si uvek ti bio glavni – podrugnu se Sparks. – Jesam za vas... A i ovolika lovinna može da bude i na nečijem tuđem teretu. Glavno je da je sa nama.

– Čekaj! – doseti se Sparks. – Nije da nemam poverenja, ali... zar ti ne možeš da odmagliš dok mi budemo okolo, svako na svojoj strani?

Fil Forberj se zagleda u svoga partnera. – Sve vreme me sumnjičiš – rekao mu je pretećim glasom. Mišići na vilicama mu se stegoše, a onda zgrčiše. – I sve vreme trošim reči koje ne mogu da uđu u vaše tupe mozgove! Zar nije jasno, kao dva i dva, da bi u tom slučaju osim zakona, imao i vas na vratu kao poteru?

– Fil je u pravu – klimnuo je glavom Las-ki. – I odsada – nastavio je Forbej – nema objašnjavanja. Slušaćete ono što ja kažem, ili se nosite u pakao! – Zatim mu ruka pade na opasač. Izgledalo je to kao slučajno, ali, njegovi ljudi su znali da nije. – Još neko pitanje, Sparkse?

„Troprstaš“ odmahnu glavom. – Onda se razidite i počnite da tražite posao. Naći ćemo se večeras u „Pik salunu“. Dotle... ne poznamo se.

– Pre nego što krenem da tražim posao kod

krava – javio se Sparks – idem da popijem jedno pravo piće.

– Ti idi s njim, Bade – dobacio je Forbej. – Ako popije više od dve čaše, slomi mu ruku i iznesi napolje!

Roni Sparks je hteo nešto da uzvрати, ali se predomislio. Ogromni bradonja je nemoćno slegnuo ramenima i pošao s njim, rame uz rame. Sparks je celim putem gundao. Nazvao je Tekerija dadiljom, ulizicom, špijunom, a kako ovaj na sve to nije reagovao već je samo slegao ramenima, učutao je. Krčma „Srebrni dolar“ nalazila se u zapadnom delu grada. Bila je građena u meksičkom stilu, sa polukružnim nastrešnicama, kamenim tremom i krovom od debelih greda i asure. Nije imala sprat, ali je zato izgledala prostrana i široka. Imala je šest prozora, dva sa leve, a četiri sa desne strane ulaznih vrata. Veliki fenjer od kovanog gvožđa nalazio se okačen iznad ulaza. Neveštom rukom neko je na tabli između dva stuba nacrtao američki dolar u sredini natpisa. „Troprstaš“ je besno vukao čizme po prašnjavom tlu. Bio je besan, žedan, a prisustvo Bada Tekerija išlo mu je na živce. Oraspoložila ga je hladovina u sali. Bilo je dosta posetilaca i većina je pila pivo. Velike zemljane vrčeve prekrivala je gusta pena i slivala se ljudima niz brade i rukave. Stolovi su bili nepokriveni prljavi, grubo tesani. Za njima su sedeli kauboji, poneki melez, gradski besposličari i kockari. Tu se zadržao Sparksov pogled. Tri stola za kojim se obično kockalo, bila su jedina u krčmi pokrivena šarenim kockastim čaršavima. Dva su bila zauzeta, treći je imao samo jednog gosta. Roni Sparks za trenutak zaboravi na piće. Dva stola ga nisu mnogo interesovala. Za njima su sedeli obični, prljavi, znojavi i siromašni žitelji Les Kruzesa, koji su mogli da izdrže najviše pet ili deset dolara visine. Na većim ulozima vrtelo

im se u glavi i lako su odustajali i pronalazili izgovore da odu. Treći je privukao Sparksovu pažnju. Za njim je sedeo elegantno odeven stranac. Lice mu nije video sasvim dobro, zaklanjao ga je obod šešira. Imao je crno odelo i kao sneg belu košulju sa riševima. Kravata boje vina bila mu je lako razvezana pod visokom kragnom. Između kažiprsta i srednjeg prsta desne ruke, dimila se tanka, fina cigareta. Kraj prstiju leve, nalazila se uzana čaša sa netaknutim pićem. Između leve i desne šake bio je špil karata. Dok Holidej je stigao u Les Kruzes na putu za Lordsburg. Nije mu se žurilo. Tri noći provedene na vazduhu Sakramento planina činile su izvanrednu promenu za njegova bolesna pluća. Odavno se nije osećao tako dobro, u poređenju sa zadimljenim salunima i krčmama između Albukerka i Karlsbada. Dani na suncu i prohladne noći kraj vatre, preporodili su mu dušu. Nije bilo kartanja, sumnjičavih čuvara zakona, balavaca željnih slave, lupeža koji su se obično lepili za njegovu pojavu ili ime... Ali, Holidej nije ipak mogao dugo da ostane. On je pripadao gradovima. Lutanja su bila samo drumovi između dva naselja. Njegov život se, na kraju krajeva, svodio na iste te salune kojih se, s vremena na vreme, gadio. On je bio kockar! Ne doktor Džon Henri Holidej, zubni lekar iz Bostona, jednostavno, bio je samo Dok Holidej! Više mu nisu pristajala zubarska klešta. Sada je nosio koltove. Čuvene i čudesne „linkolne“ sa drškama ukrašenim slonovačom i niklovanim cevima. Koltovi iz Džordžije, tako bi se moglo reći. Sve je to bilo nepoznato Roniju Sparksu. On je samo oćenio da stranac u crnom liči na parajliju i uštogljenog dendija, kome će sa nekoliko trikova izvući iz džepa i poslednji cent. – Koliko imaš? – gurnuo je laktom Tekerija.

– Šta to? – zbunio se džinovski bradonja. – Para, idiote!

– Dvadesetak dolara... Zašto pitaš?

Sparks je pokazao prema usamljenom Džordžijancu. – Pogledaj onoga tamo – reče.

– Koliko procenjuješ da vredi?

Tekeri se počeo po bradi. – Pedeset dolara – izusti.

– Kladim se da ima najmanje sto! Najmanje! A može da dogura i do dvesta...

Bad Tekeri je gledao u Sparksa očito nezadovoljan onim što „troprstaš“ namerava. – Slušaj Roni, Forbej je rekao da ne izazivamo gužve! Neće mu biti pravo ako sazna da si se kockao.

– O kakvoj to gužvi pričaš, Bade? – iscerio se lupež. – Samo da odigram nekoliko deljenja i bogati smo! Ionako ćemo čekati da se Forbej smiluje i podeli zlato. I da znaš... naćekaćemo se!

– Kako?

– Ne želim da sumnjam, ali...

– Ispljuni to što imaš na jeziku, prokletstvo!

– Ne sviđa mi se to otezanje – snizio je ovaj glas. – Moćda i on i onaj njegov „glavni“ smišljaju da nam podvale? Nisi o tome razmišljao?

– Ne – priznao je Tekeri. – Dugo sam sa Filom i mislim da mu to ne bi smelo da padne na pamet.

– Onda zaboravi šta sam ti rekao – zaključio je Sparks. – Daj mi te dolare i samo posmatraj!

– Ipak sam za to da popijemo piće i ode-mo...

– Umukni! – Bad je krenuo za Sparksom sa ćudnim predosećanjem. Taj osećaj sve više ga je obuzimao dok su se priblićavali stolu. Nemoguće da ćovek u crnom nije primetio njihove senke iznad sebe! Pa ipak, ostao je

nepokretan, miran, nezainteresovan. Malim prstom je dotakao špil i napravio krug od karata. Zatim je istim prstom ponovio suprotnu kretnju i skupio karte ponovo u špil. Bio je to brz, mađioničarski potez pred kojim su se Sparks i Tekeri zgledali. Suprotno od „troprstaša“ Tekeri je ovaj pokret shvatio kao opomenu. Međutim, Sparks se samo iskezio i stavio dlanove na ivicu stola. – Mislim da vam je potreban partner, mister.

Holidej podiže glavu. Razvučena Sparksova usta se lagano skupiše pred pogledom slavnog kockara. – Da nisi ti taj, burazeru? – upitao ga je ledenim glasom. – Ili ste obojica?

– Samo ja! – stavi Sparks ruku na svoja prsa. Holidejeve oči za trenutak se skupiše. Kao da mu je kroz glavu proleteo talas nekog sećanja, onda je to minulo i u zenicama, blistavoplavim kao zaleđena glečerska jezera, vratio se podrugljiv, odsutan izraz. Ne čekajući ponudu da sedne, Roni Sparks je opkorao stolicu i položio pred sebe trideset dolara. Holidej je nemarno izvukao svežanj pred kojim je Sparks zanemio. Bilo je tu najmanje sto dolara! Ili više? Njegove usne se prosto osušiše. Slično se osećao i Tekeri. S tom razlikom što je on manje verovao u Sparksa nego ovaj u samog sebe. „Troprstaš“ je već video sav novac kod sebe. Tekeri je ostao da stoji iznad svog partnera. U svojoj pohlepnosti, troprsti lupež je bio manje oprezan nego obično. Džordžijanac je bio željan pokera, ali... čovek preko puta njega odavao je jevtinog varalicu i bezobraznika. To nije bio partner po njegovom ukusu. On kažiprstom dogura špil do sredine stola. Dok je ispijao brendi, Sparks je mešao karte, služeći se srednjim prstom za nameštanje kečeva. Izgledalo je da stranac ništa ne primećuje. Ali, kockar je presekao tako da je ovome ostalo malo nade da kečeve vidi kod

sebe. Ipak, dobio je prvo deljenje. Zatim i drugo. Blaženi izraz njegovog lica teško se prenosio na džinovskog drugara. Za Tekerija, ovo je bilo i suviše lepo i lako dobijen novac. Sparks je kod sebe imao već blizu pedeset dolara. Bilo je vreme da prekine. – Zar nećemo na ranč? – opominjao ga je Tekeri značajnim glasom. – Zaveži, Bade! – Sparkus je nedostajao samo jedan kralj za ful. Zatražio je jednu kartu i dobio! Time je mogao da odigra u bilo koju sumu. Pogotovu kada je kockar za sebe uzeo dve karte. Ali, na Džordžijančevom licu se ništa nije moglo pročitati, dok je Sparksovo sijalo od sreće. On stavi dvadeset dolara na sto, u nadi da će kockar to ipak platiti. Međutim, ovaj je odmah duplirao. Osmeh iščeze sa „troprstaševog“ lica. Dlanovi mu se oznojiše, u obraze udari čudna vatra. Blefira li to prokleti dendi? Dodao je još deset dolara. Poslednjih. Ali, stranac nije odustao. Platilo je bez razmišljanja. Sparks položi karte, tri dame i dva kralja. – Ful – rekao je uz cerenje. Ruke mu se instinktivno pružiše prema novcu. Nije bila šala, radilo se o sto dolara!

– Ja nisam pokazao svoje karte – preseče mu pokret kockar. Sparks se ukruti. – Šta to imate, mister?

– Desetke – sleže ramenima ovaj – obične desetke... ali, dovoljne za tebe, burazeru. – Sparks nije verovao svojim očima. Četiri bedne, proklete desetke tukle su njegove dame i kraljeve. I sav novac koji je imao, odlazio je na drugu stranu. Na drugi kraj stola. – Nemoguće – procedio je, pozelenevši. – Rekao sam ti da je vreme da odemo – ljutnu se Tekeri, kome je Sparks istresao iz džepa sve što je imao. – Zašto si tvrdoglav? Znaš šta mi je rekao Fil.

– Ne dadiljaj! – planu Sparks, ne ispušta-

jući iz vida Holideja. – Ovde nisu čista posla! Zar nisi ništa primetio, Bade?

Džin se zbuni. Na šta to cilja troprsta hulja? – Primetio? – ponovi Tekeri, iskreno začuđen.

– Nisi zapazio neki trik? Da vara?

– Pa...

– Naravno da jesi – naroguši se Sparks. Bes ga je obzimao sve više. – Trebalo je da znamo da smo seli sa profesionalcem za sto!

– Ja te nisam zvao – prekide ga Holidej, slažući novčanice. Nekoliko glava od drugih stolova okrenu se prema njima. – Utišaj se! – opomenu Tekeri druga. – Izgubio si i onda hajdemo!

– Ne mičem se odavde dok ne povratim svoje!

– Nemaš ti više ništa, čoveče – dobaci kockar – I ne pokušavaj da me nabežuješ da varam. To je trebalo da kažeš onda kada si dobijao, podmećući kečeve kroz prste.

Sparks se zagrcnu. – Šta? – uspravi se. – Hoćeš da kažeš...

– Bolje da odeš – posavetova mu Dok. – Tvoj partner ima više mozga od tebe.

„Troprsta“ se podiže sa stolice. Lice mu je dobilo pepeljastosivu boju, a ruka mu je pala uz opasač. Odgurnuo je Tekerija od sebe kada je ovaj pokušao da ga skloni. – Podsećaš me na nekoga – škripnu zubima Sparks. Kada nije imao prilike i mogao da iskali bes na Forbeju, sada je morao da ga iskali na strančevu glavu. – Nekog Džejmsa Kelija iz Amerila. Imao je jednom pet asova... a šesti mu je prošao kroz čelo! – Međutim, kockarevo lice je odavalo savršenu mirnoću. Reči Ronija Sparksa kao da su prohujale pored njega i pomešale se s uličnom prašinom. – Ja se ne sećam ničega – ogłosi se Dok, zavalivši se na stolici – osim nekih lica... Na primer tvoje...

Sparks je još uvek stajao napregnut. – Šta je s mojim licem, dendi?

– Podseća me na jednog tipa u jednoj šumi pored Tularose... Bio je podigao ruku da ubije jednu devojkicu, ali, nije stigao da opali. Čudno, zar ne?

Sada je prebledelo i Tekeri. Munjevito su im se misli vratile na to jutro. I onaj pucanj, kojim je iz Sparksove šake izbijen kolt, dolazio je dakle, sa te strane? „Troprsta“ je odjednom postao sićušan, izgubio je svu svoju osionost i malo je trebalo da se oda. Slučajno ili ne, tek, poslednje Holidejeve reči prodrmale su oba lupeža kao udarci groma. Sparks je kao oduzet zurio u hladno, bezizrazno lice zagonetnog pokeraša. Zatim je osetio na sebi Badovu šaku. Nije se opirao kada ga je ovaj skoro poneo od stola, i, uz put, grdio glasno. – Došli smo samo na piće, a ti izigravaš revolveraša! Ako gazda sazna za to, najuriće nas s posla? – Došli su do šanka, ali nijednom više nije bilo do viskija. Pokupili su se i izleteli na ulicu. Tek tamo su se malo povratili. Fil Forbej će morati za ovo da sazna što pre. Slučajno ili ne, ovaj pakleni stranac bio im je na tragu! – To je bio on! – psovao je Sparks, osvrćući se prema krčmi. – Da li me je zaista prepoznao?

– Ne znam – gundao je sada Tekeri. – Verovatno je nagađao, ali da si me poslušao i otišao samo po piće, ne bi nam preselo ovo popodne!

Muzika iz „Pik saluda“ prostirala se na ulicu mnogo dalje i jače od svetlosti sa velikih prozora. Bio je to najbučniji kutak u Les Kruzesu. Imao je klaviristu i pevačicu Mini Mej koja je svojim promuklim glasom oduševljavala meštane kao i desetak ogledala za zagrejanu goste. Njih je vlasnik „Pik saluna“ velikodušno stavljao na raspolaganje posetiocima da ih razbijaju mecima. Naravno, uz nadoknadu od jedne ture pića za sve prisutne. To je bio nepisani zakon saluna i retko da ga se ko nije pridržavao. Ogledala su

pucala, a ujutru bi na njihovom mestu osvanjivala nova. I tako se to ponavljalo nedeljama i mesecima. Ali Džesper, koji je od male krčme napravio salun sa sobama i zabavnim programom, umeo je da privuče goste na svoju stranu. Poslednja atrakcija Džesperovog saluna bio je neki Đuk Nidan, mađioničar i hipnotizer, na njega je vlasnik „Pik saluna“ nabasao slučajno u Vičiti, gde je Nidan pokazivao svoje veštine na ulici, ispred malog šatora. Nije postizao bogzna kakav uspeh. Džesper ga je doveo u Les Kruzes, obukao u frak, stavio mu na glavu cilindar, obukao belu košulju i pustio ga da sa gostima radi šta hoće. Opet, naravno uz obaveznu dopunu svaki prevareni ili nasamareni posetilac morao je iz Nidanovog cilindra da popije viski. A cilindar je obično bio pun do vrha! Posle Nidana, došla bi na red ogledala. Al Džasper je uvek imao ideja. Njegov program bi trajao najviše mesec dana s istom tačkom. Posle toga bi najavljivao nešto novo. I sve to na uveseljavanje publike. Jedino što nije menjao već četiri meseca bila je Mini Mej, pevačica. Ali, to je bila posebna priča, a razloge za to Al Džesper nije poveravao nikome. Oni najupućeniji su tvrdili da je posredi ljubav između četrdesetogodišnjeg salunera i dvadeset trogodišnje salunske zabavljačice iz Sent Andela. Te večeri, u vreme kada „Pik salun“ tek počinju da popunjavaju prvi gosti, u nameri da zauzmu prve stolove do podijuma za Mini Mej, Don Laski je prvi stigao na mesto sastanka sa svojim prijateljima. Debeljuškasti razbojnik je brzo našao posao na ranču „K“, četiri milje severno od grada. Pod izgovorom da ide da otkaže sobu u hotelu Laski je napustio svoje nove drugove, kauboje, kako bi od Fila Forbeja čuo najnovije vesti. Istovremeno, čovek iz Džordžije je napustio „Srebrni dolar“ kako bi izbegao radoznale

pogleda sumnjivih tipova. Vest o kratkom sukobu sa Ronijem Sparksom nije ostala u okvirima jednog kockarskog stola. Pogotovu što su neki videli ogroman svežanj dolara kako nestaje pod kockarevim kaputom. Barmen koji se ujedno brinuo za ključeve soba i upisivanje gostiju u knjigu, primetio je Holideja još na ulazu. Iskusni točilac pića zapamtio je šta kockar pije pa je odmah skinuo bocu brendija i stavio je na šank. Umesto za čašu, Holidej se prihvatio cele boce. Više mu nije bilo do pokera. Na Sakramento planinama bio je lišen brendija, ali, sada je mogao sve to da nadoknadi. Ali, nije mu se dalo! Barmen se nagnuo prema elegantnom gostu, uz neodređeni smešak. – Čeka vas gore, mister – kazao je diskretnim glasom.

Holidej je zastao. – Da li sam vas dobro razumeo? – upita.

– Čeka vas. Ona...

– Ona?

Barmen se približio još više. – Zar je ne očekujete? – upita. – Ona je tako kazala. Biće u vašoj sobi. Molila je da vas pošaljem gore čim dođete.

– Žena? – promrmľao je kockar. To je već bilo previše. Samo što se iz Efrajma išćupao iz mreže Laure Higinsove i osoblja Sali Ford, još neka žena mu preprečuje put. – Kako izgleda?

– Nisam joj video lice. Imala je crni šljager. Ali je, ovako... zgodna. Mlada.

Holideju nije padala na pamet nijedna žena koja bi ga čekala tako otvoreno. Higinsova svakako nije, ona je sposobna samo za zasedu. Dok ipak ponese bocu sa sobom. Žene su samo stvarale nevolju. Uvek su ili od nekoga bežale, ili su nekoga gonile. A pri tome, sa sobom povlačile kavaljere, zaljubljenike i budale. Momak širokih ramena i preplanulog lica stajao je oslonjen o ogradu preko puta vrata njegove sobe. Bio je zagledan u salu, gde su

škrupale čizme, pomerali se stolovi i žagorili rani posetioci. Izgledao je udubljen u ono što gleda, da nije ni opazio kockara. Ali, to je bilo i suviše providno. Dok širom otvori vrata i ostade na njima. Leva ruka je držala bocu, desna je nehajno skliznula niz bok.

Žena na sredini ukusno nameštene sobe se okrete. Žuta svetiljka bila je upaljena, zavese na prozoru spojene, a miris nekog lakog, opojnog parfema podsetio je kockara na trgove Nju Orleansa. On zatvori vrata za sobom. – Šta hoćete? – upitao je neljubazno. Nije joj raspoznavao crte. Inače, žena je bila odevena u crno, od šešira do uzanih elegantnih čizama. I šlajer preko lica bio je crn. Iza njega, virili su delovi plave, brižljivo očešljane kose u loknama. – Tražila sam vas – čuo je njen tih, ali odlučan glas. – Dolazim iz Tularose.

– Tularose? – ponovio je kockar. – Brzo ste se oporavili, mis Meklur.

Trgla se. Sada je mogla da podigne šlajer. – Brzo ste me otkrili – rekla je. Bilo je to isto ono lice, ali nešto mirnije, starije, tvrđe. Kao da je tih nekoliko dana od onog događaja u šumi zbrisalo sva odličja devojastva i ustupilo mesto zreloj ženi.

– Kako ste me našli? – Ona spusti šlajer na stolicu. – Saznala sam od šerifa Drajpera da ste spomenuli Les Kruzes. Požurila sam da vas stignem... da se ne izgubite. – Kockar pokaza prema vratima. – Je li ono tamo vaš pas čuvar?

– Koks? On je očev najodaniji čovek... A to znači i moj. Ali, ne želim da govorimo o njemu, već o vama.

– Onda recite – podstaće je kockar. – Ne volim kada se brendi pregreje – dodade i spusti bocu na okrugli stočić. – Ako ne znate mnogo o meni, reći ću vam ono najvažnije. Krenula sam iz Hjustona da posetim oca i četiri bandita su me otela, odvukla u šumu i za-

tražila otkup od moga oca. Pedeset hiljada dolara u zlatu i isto toliko u novčanicama. – Predahnula je malo, savlađujući trenutani bol pri sećanju na te časove. – Oni su... oni su me tamo obeščastili. Sva četvorica redom. A zatim su ubili oca kada je došao po mene. Ostalo znate, vi ste me doveli u grad.

– Znam! Kakve ja veze imam s tim?

Ona ga pogleda. Oči joj blesnuše. – Želim da vidim tu četvoricu mrtve – rekla je glasom od koga je kockara podišla jeza. – Zapamtila sam im lica, oči, usne... Znam ih sve, od glave do pete. Sanjam ih noćima, gledam ih u krvi, u ropcu. Shvatate? Želim da se osvetim.

– Još nisam dobio odgovor na moje pitanje – prekide ga Holidej. Ona duboko uzdahnu. Glas joj se primirio. – Želela bih da mi vi pomognete u tome.

Holidej palcem odgurnu zatvarač sa boce. – Ja nisam šerif. Ni plaćenik. Uzalud gubite vreme, mis Meklur.

– Ne želim nikakav zakon kraj sebe – rekla je i podigla glavu. – Osveta pripada samo meni. Šerifi u ovom kraju ili su nesposobni ili plašljivi.

– To mi je svejedno – sleže ramenima Holidej i otpi nekoliko gutljaja.

– Osim toga – nastavila je Sju Meklur – Ja jedina znam njihov tačan opis. Ja i Kliford Koks. Njemu sam se poverila, ali ne želim da o njima znaju čuvari zakona. Ubice bi se poplašile i razišle, a ovako misle da su sigurni...

– Za vaše godine, mis Meklur, previše je mržnje u vama.

– Zar ne bi trebalo?

Holidej ostavi bocu. – Mislim da ste uzalud dolazili u Les Kruzes – rekao je potom. – Ja nisam lovac na nagrade.

– Nisam tako siromašna kako oni u Tularosi misle. Mogu da platim svaku vašu cenu.

– Devojko, ja nisam ubica. Zašto se ne pridružite vašem čoveku u hodniku i ne odete? – Ali, Sju Meklur se nije predavala lako. – Mislim da ih niko ne može pohvatati osim vas. Postoji li nešto čime bih mogla da vam raskrvarim srce?

– Hoćete reći da me nagovorite? – primetio je Holidej.

– Da, to.

– Imam i ovako uvek nevolja na vratu. Zašto bih u vaše ime tražio nove?

– Vaša poslednja reč?

– Nisam obavezan da dajem reči – uzvratio je Dok. – Zbogom, mis Meklur! – Lice devojke naglo se izmenilo. Neka tuga joj prekri oči, čelo se nabra. Možda se pretvarala, a možda ne. Ipak, izgledala je brižnija nego što je bila svesna da to pokazuje. Kada je prolazila pored njega, njemu se učinilo da je čak i zaplašena. – Još nešto vas muči? – upita. – Nešto vas plaši?

– Neka vas to ne brine – odgovorila je i otvorila vrata. U hodniku Teksašanin se odvojio od ograde i krenuo joj u susret. – Šta je kazao? – upitao je Koks.

– Koleba se, ali... – dvosmisleno je odgovorila devojka.

– Sigurni ste da je on pravi čovek? – upitao je Koks prateći je prema sobi u dnu hodnika. – Mislim da nema boljeg!

– I ja sam čuo – složio se Koks. – Vrstan je strelac, odličan pokeraš i hladnokrvan revolveraš. To je ime od koga svi zaziru, i šerifi i banditi.

– Raspitala sam se dovoljno o Holideju – rekla je Sju i zastala kraj vrata svoje sobe. Pogledala je u Koksovo zategnuto, nedokučivo lice. – Ideš da prošetáš, Klife?

On je klimnuo glavom. – Brzo ću se vratiti – rekao je.

Fil Forbej je ušao u „Pik salun“ pogrbljen,

sa velikim šeširom koji mu je padao do samih ušiju i cvikerima čija je pozlata nadjačavala sjaj svetiljki. Prošao je pored Laskija, a da ga ovaj nije prepoznao. Forbej se uputio prema barmenu. – Oprostite – obratio mu se izmenjenim glasom – da nemate neku poruku za mene? – Barmen ga je odmerio s lakim prezirom. Forbej ga je podsećao na nekog pisara koji u salun zalazi jednom mesečno, a i tada se odlučuje najviše za jedno pivo. – Kako se zovete?

– Blin... Hoze Blin. – Čovek pogleda po nekim papirima koji su se nalazili složeni u velikoj pregradi ispod daske za ključeve. – Blin – ponovio je, okrećući papir. – Imate nešto...

– Hvala – pokloni se Forbej i spusti ispred barmena dolar. Čovek je otvorenih usta buljio u novac. Kada je pogledom potražio čudnog gosta, ovaj je već bio nestao u gužvi. Dugajlija obrijane glave se odvojio u ugao i razvio papir. Na njemu je pisalo štampanim slovima:

„Večeras u devet. Senik na istočnom delu.“

On je strpao hartiju u džep i uputio se prema stolu za kojim je sedeo Don Laski i srktao pivo. – Slobodno? – upitao je Forbej. – Ne! – obrecnu se ovaj. – Čekam prijatelja, pa... Hej! Pa to si ti...

– Pssst! – Dugajlija sede preko puta baš u trenutku kada su Sparks i Tekeri ulazili u salun. – Jedva sam te prepoznao – priznade Laski. – Ako me ne lupiš preko usta, počecu da se smejem... Hi, hi, hi, hi! Sparksu i Tekeriju nije trebalo mnogo da prepoznaju Forbeja. Međutim, nije im bilo do smeha kao Laskiju. Po njihovim licima, Forbej je zaključio da se desilo nešto nepredviđeno u međuvremenu. Salun je već bio popunjen. Laski je prestao da se cereka videvši kako Sparks mrgodno osmatra oko sebe, a onda prenosi svoj smrknuti pogled na Fila. – Kako

stoji sa poslom? – pitao je dugajlija, nameštajući cvikere na noj. – Počeo sam da radim – javio se Laski. Ranč „K“, nedeljna plata unapred. Plaćam turu. – A vi? – okrenuo se Forbej ostalima. – Mi nismo – dobaci Sparks. – Nema posla za vas? – ironično će Forbej. – Nismo ga ni tražili – sleže ramenima Tekeri. – Ali, neko nas je nanjušio...

– Ko? – podigoše se Forbejeva ramena.

– Roni je igrao poker sa jednim strancem. Malo su se zakačili i ovaj je kazao Roniku da ga podseća na nekog...

– ... na nekog tipa koji je u šumi kraj Tularose hteo da ubije jednu devojkicu! – dopunio je svog partnera „troprstaš“.

– Vraga! – ote se Filu. – Ko je taj čovek. Kako izgleda?

– Nemam pojma ko je, izgleda kao kicoš, lepo obučen, u crnom odelu, puši mirišljave cigarete i kocka se kao satana – izdeklamovao je Sparks u jednom dahu.

– Ali, kako je znao? – javi se Laski.

– Neko je pucao onda, sećate se? Mislim da je to bio on. Možda je naišao slučajno, a možda nam je bio na tragu.

– Policajac?

Sparks zavrte glavom. – Ne miriše na tako nešto. Revolveraš je, ali otmen. Čak mi se čini da nije lovac na nagrade.

– Pa ko je onda, do đavola! – planu Forbej.

– Što se mene tiče – steže Sparks šakama ivicu stola – ako su nas nanjušili, onda je krajnje vreme da podelimo plen i da se svako izgubi na svoju stranu!

– Roni je u pravu – složi se Laski. Tekeri je ćutao. – Predlažem da prvo zatvorite njuške – opomenuo ih je mirno Forbej. – Nismo sami ovde. Kao drugo, predlažem da ne dižemo paniku. Taj stranac je možda bio onaj koji je pucao, ali, sigurno nije mogao da nam vidi lica. Da jeste, Sparks bi već bio iza rešetaka.

– Možda preko njega hoće da ščepa svu četvoricu? – primetio je Laski. – Možda – klimnuo je glavom Forbej – ali, da nas prepozna? Za nas znaju samo Meklur i devojkica. Niko više.

– Čemu sve te priče? – uzjoguni se Sparks. – Da glasamo! Ja sam da podelimo pare odmah. Ko je još?

– Nema glasanja, večeras nju će naći sa jednim čovekom, a onda ćemo videti za dalje – prekide ga Forbej.

– Nisam za dalje, nego za zlato! – prosikta Sparks. – Pazi, File, nisam samo ja nestropljiv. – Forbej je pogledao u ostale i video da obaraju glave. Znači, njihovo strpljenje je pri kraju. – U redu – reče – naći njemo se za jedan sat, ali ne ovde. Ima jedan zid pored „Srebrnog dolara“ tamo me čekajte.

– Jedan sat! – zapretio je Sparks.

– Samo jedan, troprsti – osmehnuo se Forbej. Na velikom časovniku iznad barmenove glave bilo je pola devet.

Senik gde je Forbeju poručeno da dođe na sastanak, nalazio se na iskraju grada. Nekada je to bila gradska štala, ali je kasnije podignuta nova, komotnija, a ova stara je poslužila kao skladište za zalihe sena. Imala je trem sa tri stuba i velika vrata koja su se otvarala paralelno sa zidom, guranjem u levu stranu. Dugajlija je stavio cvikere u džep kaputa, ispravio ramena i lagano upravio svoga konja prema istočnom delu glavne ulice. Prošao je zavijutak na čijim su se uglovima nalazile dve velike tavarne, jedna preko puta druge, i spustio šešir na jabuku sedla. Dlanom je prošao nekoliko puta po obrijanom temenu, a onda je vratio šešir natrag. Ovaj deo grada izgledao je užasno pust, kao da se nalazio miljama udaljen od krčmi, a ne tridesetak ili nešto više jardi. Veliko drveće zaklanjalo je prozore poslednjih gradskih kuća. Nigde nije bilo svetlosti. Samo

su, iz mraka, lajali psi. Forbej namesti futrolu svog dvocevnog kolta tako da je može brzo i nesmetano izvući. Zatim je video stubove senika, ispod kojih je senka izlazila do sredine ulice. On sjaha, priveza konja za istrulelu, iskrivljenu gredu sa strane. Imao je osećaj da ga neko posmatra iz tame. Ipak, mirno je izvadio duvankesu, zamotao cigaretu i zapalio. Čekao je. Pogled mu je bio uprt niz ulicu, međutim, ništa se nije micalo. Nikakva senka čoveka ili jahača. To je moglo samo da znači da je došao suviše rano ili suviše kasno. Izgleda da je bilo ovo drugo. Jer, čuo se lak šum oko velikih vrata koja su bila poluotvorena. Instinktivno je zabacio kaput i dotakao kundak kolta.

– Ja sam... – dopro je do njega prigušen šapat. Forbej odmače šaku. – Čemu ovaj sastanak? – upitao je. Senka njegovog sago-vornika se jedva nazirala u okviru ulaza. Izgledao je kao od tamnog kartona izrezan. – Mnogo štošta se izmenilo – javio se ponovo čovek, ne napuštajući svoje mesto. Sa svoje strane, Fil Forbej se držao grede za vezivanje konja, naslanjajući se o nju kao o naslon stolice. Razdvajalo ih je možda dve jarde, čuli su se dovoljno jasno. – Momci su nestrpljivi – kazao je Forbej. – Stalno traže svoj deo. Možda su u pravu.

– Misliš?

– Šta zapravo čekamo?

– Devojka je ovde... U Les Kruzesu!

Forbej se trže kao oparen. – Kakva devojka?

– Ona iz šume. Koju niste stigli da ubijete. Sada vam je na vratu!

– Do vraga! – ote se Forbeju. – Moramo da bežimo...

– Polako – prekide ga čovek iz senke. – Saslušaj me pažljivo. Dosada nikome nije rekla, najverovatnije, kako izgledate. Zadržala

je to za sebe, jer želi da se lično osveti svakome od vas. Došla je ovde da potraži jednog čoveka koji bi joj pomogao u tome.

– Koga to?

– Doka Holideja!

Fil Forbej se po drugi put trgao. Sve mu se manje ostajalo na istom mestu. Postalo je vruće, prosto su mu goreli tabani. – Njega? – zaprepastio se. – Kako... Zašto njega? Zar se poznaju?

– Ne znam. Ali, kupiće ga, ako treba. Zato moramo brzo da radimo.

– Kako izgleda taj momak?

– Visok, crno odelo, kockarski tip.

– Taj je! – progundala Forbej. – Video si ga?

– Ne! Činilo se da je prepoznao Sparksa. On je u šumi sprečio „troprstaša“ da ubije tu curu!

– Utoliko brže moramo da radimo. Još noćas!

– Da kidamo?

– Ne – skoro je viknuo čovek. – Ona ima vaš opis. Imaće ga i on, uskoro. Mogu da vam kažem da je jedan Dok Holidej gori od deset čuvara zakona zajedno. Mora se preokrenuti igra...

– Nisam baš u stanju da shvatim – procedio je Forbej.

– Umesto da oni traže vas, vi potražite njih! Sprečite ih u početku da vam njuše trag.

– Kako?

– Treba ih ubiti ovde, u Les Kruzesu! Ako momci misle da na miru grickaju svoj deo, onda moraju da se oslobode devojke i kockara. Inače, do El Pasa neće nikada stići!

– To im se neće svideti – primetio je Forbej. – A novac?

– Ubudi ih da ga ovim osiguravaju. Ti kreni s njima, ali se pobrini nekako da sam ostaneš živ...

Forbejeve zenice se suziše. Čovek je

pogađao njegove najskrivenije misli, pa se sada osećao mnogo bolje nego ranije. – Moraće da pristanu – kazao je podmuklo. – Tako sam i mislio – složio se čovek. – Holidej je uzeo sobu u „Pink salunu“, tako sam obavešten. Moraš biti oprezan, kao nikada dosada.

– Prepusti to meni – iscerio se Forbej u mraku. – Kada ćemo se ponovo videti? – Ni je dobio odgovor. Pošao je prema vratima, ali, tamo više nije bilo nikoga. Dugajlija sleže ramenima i vrati se do svog konja. Po njegovom proračunu, Sparks, Tekeri i Laski su sigurno kraj „Srebrnog dolara“ nestrpljivo iščekivali njegov dolazak. Veliki zid koji je nekome služio kao ograda oko kuće, bio je zarastao u travuljinu stuba kao obeležje i, naravno, još korova i zemlje. „Srebrni dolar“ bio je osvetljen oko ulaza. Ostali deo je već zahvatala tama, a što se išlo dalje, bilo je sve mračnije. Tri pajtaša su stajala pored zida, šesira natučenih na čela. Retki prolaznici bi ih samo okrnuli pogledom i produžavali put. Čuvar zakona u Les Kruzesu, Milt Lrigan, te večeri je bio na sasvim drugom kraju grada. Vršilo se imenovanje novog pomoćnika, pred gradskim većem, u većnici čije su dve velike prostorije bile ustupljene za šerifovu kancelariju i zatvor. Forbej se zaustavio pored Tekerija, Sparksa i Laskija. Osećao je na sebi njihove upitne poglede i znao je da su na kraju strpljenja. Međutim, iskusni razbojnik je malo mario za to. On skliznu iz sedla i preduhitri njihova pitanja. – Sparks je bio u pravu, na tragu su nam...

– Ko? – upita Laski. – Šerif? Ili savezni maršal?

– Još gore! – odmahnuo je glavom Forbej. – Zna li s kim je Sparks igrao poker u „Srebrnom dolaru“?

– S kim? – namrštio se pomenuti. – Izgleda da mnogo znaš?

– Bio je to Dok Holidej! – Za trenutak je zavladao tajac. Pogledali su se međusobno, ali niko nije umeo da progovori. Ime slavnog kockara prosto ih je paralisalo. Sparks se snašao prvi. – Pa šta? – kazao je. – To je razlog više da brišemo odavde!

– Sačekaj! – preseče ga Forbej. – Nisam još sve završio u vezi Holideja. Izgleda da će ga angažovati ona devojka... Sju Meklur da nas traži.

– Prokletstvo – procedio je Tekeri.

– I još nešto – nastavio je Forbej lagano. – Sju Meklur je ovde! U gradu! – Pogledali su ga kao da je sišao s uma. – Šta sada to znači? – pisnuo je Sparks. – Reci šta ti je na umu, File. Šta je sa našim delom zlata?

– Ostaje zasada gde je – uzvratilo je dugajlija. – Moramo učutkati devojku i kockara. Noćas! Ona ima naš opis i lako će nas prepoznati... a tada ne dajem ni centa za našu kožu.

– Čekaj... – pride mu Tekeri sasvim blizu – zar nije jednostavnije da se izgubimo noćas?

– Kuda? – iskezio se Forbej. – Vas su već mnogi zapamtili, a kad ona bude opisala Holideju vaše njuške, biće mu lako da se seti Badove i Ronijeve. Zato ih treba iznenaditi, a posle toga ćemo mirno moći da odjašemo za El Paso.

– Meni se to ne sviđa – usprotivio se Sparks.

– Onda možeš da odeš – sleže ramenima Forbej.

– A moj deo?

– Ili ćeš ići bez njega ili ćeš ostati sa nama, da završimo sa kockarom i damom.

– Meni je dosta tvoga komandovanja i vrdanja! – prasn timersti lupež, koji se odmakao korak unazad. – Mene ne možeš da zaludiš, ako ovu dvojicu uspevaš. Zlato na sunce!

Forbej je raskopčao kaput i zauzeo položaj. – Onda zbogom, Roni! – kazao je podsmešljivo. Sparks je oklevao. Računao je na podršku ostalih, ali je ona ovoga puta izostala. Bilo je prosto neverovatno kako su slepo verovali obrijanoj hulji. Forbej je bio brži od njega, to je znao. Međutim, bilo je izrečeno dovoljno reči da ne bi smeo da odstupi. Ipak, spasao ga je Tekeri svojom upadicom. – Bolje da smislimo šta ćemo, nego da nišanim jedan na drugog!

Forbej zakopča kaput i Sparks odahnu. – Kakva ti je ideja File? – upita Laski. – Holidej i žena su u „Pik slaunu“ – rekao je. – Treba saznati broj njene sobe i ućutati je... zauvek! Njega možemo kasnije, ako bude toliko lud da juri za nama.

– Zvuči prosto – složio se Tekeri – ali, ko će da ode u taj salun? Da bacamo kocku?

Forbej zavrte glavom. – Predlažem Laski – ja – reče. – On je neupadljiv, lice mu je dobroćudno, izazvaće najmanju sumnju kod barmena.

– Neka bude – procedio je Laski. – Samo mi je potreban jedan bolji kaput, kada već idem u posetu dami.

– Neće ona zameriti – uteši ga Forbej. – I ne zaboravi, upotrebi nož. Revolver može da podigne buku... i poteru.

– Ne brini. Ali pazi, svoj deo hoću da imam sutra.

– Samo se ti vrati.

– Mislio si ako se uopšte vratim? – razvuče usta Laski u sladunjav smešak. Zatim im okrete leđa.

U „Pik salunu“ zabava je bila u punom jeku. Saznati broj sobe jedne dame biće pravi podvig, pomislio je Laski preturajući džepove. Da bi podmitio barmena, bilo mu je potrebno bar pet puta više para nego što je imao u džepu. Progurao se do šanka, sasvim

u kraj i sačekao da čovek usluži nekolicinu ožednelih, nestrpljivih mušterija. Onda ga je pozvao pokretom ruke. – Viski? – uzgred je dobacio čovek za šankom i dohvatio bocu. – Ne! – uzviknuo je Laski, a onda mu se lice rasplinu u jedan od njegovih nevinih, dobroćudnih smešaka koji bi zavarali i najiskusnije zapadnjačko oko. – Treba mi gospodica Meklur.

– Ko ste vi?

Laski se naže prema barmenu. – Recite mi broj njene sobe – tiho mu je kazao. – Nosim za nju vesti iz Tularose u vezi nekih železničkih obveznica.

Barmen se kolebao. Sve što je rekao stranac, zvučalo je istinito. A lice, pripadalo je nekoj bližoj rodbini, verovatno. Pa ipak...

– Znate, brojeve soba naših gostiju ne dajemo...

– Svakako – složio se Laski – ali, da je ono što vi pretpostavljate, ja bih pokušao da vas podmitim, zar ne? Uostalom, najbolje da mi vi lično pokažete njenu sobu? – To je zvučalo uverljivije. U crno odevena dama mora da je bila bogata. Zaključio je to i ranije, po napojnicama koje je delila okolo. – Odvešću vas – klimnuo je glavom barmen. – Vrlo ste ljubazni – propusti ga ispred sebe Laski, a onda krenu za njim. Jedino čega se plašio, bilo je da će barmenu pasti na pamet da lično pokuca na devoččina vrata. Onda ne bi uspeo da je iznenadi. U tom slučaju će ga prepoznati i početi da zove u pomoć.

Barmen je činio upravo ono što je Laskiju najmanje odgovaralo. Pružio je ruku da diskretno pokuca. Očekivao je da će žena možda spavati. Tada bi bilo vrelo neukusno buditi je. – Trenutak – doviknuo mu je Laski. Čovek se okrete... Uspeo je da vidi samo zamah, a onda ga je pogodila cev kolta. Pao je na Laskijeve ruke poput džaka. Lupež se os-

vrnuo oko sebe. U hodniku nije bilo nikoga. Odozdo su se čuli samo vrevi, zvuci klavira i poneki jači povik. Debeljko odvuče onesvećenog barmena uz ogradu, gde se nalazio veliki zemljani lonac sa nekim širokim, zelenkastim lišćem. Zatim se priljubio uz označena vrata. Nisu bila zaključana. Otvarao je oprezno, zaustavljajući sopstveni dah. Soba se nalazila u mraku. Don Laski izvuče svoj nož iz desne čizme i polako ga stavi među zube. Zatvorio je za sobom vrata i ostao tako u mraku, skoro ne dišući, kako bi mu se oči privikle. Potrajalo je duže nego što je mislio, onda je počeo da razaznaje pojedine predmete, ali, ono što ga je najviše interesovalo, nalazilo se upravo pred njim, na nekoliko koračaja! Postelja! Umotana u prekrivač, devojka je spavala tako dubokim snom da se činilo da je uopšte nema. Laski vrhom čizme oprobao pod, škripao je. Morao je sa te daljine da se uzda u svoju ruku. Dohvatio je nož, podigao ruku i snažno potegao! Sečivo se zarilo, utonulo u žrtvu koja nije isпустиła ni glasa. Bio je to đavolski pogodak, pomislio je Laski, i prišao za svaki slučaj da proverí. Razgrnuo je prekrivač i ustuknuo kao gromom pogoden.

– Nebesa! – prošistao je. – Samo jastuci... – Tada je osetio čudno, hladno strujanje uz kičmu. Nešto nije valjalo u toj sobi. Okrenuo se i istog časa jedan glas ga je opomenuo. – Ni makac! – Stajao iza vrata, skriven zavesom od paravana! Glupo je nasao! Ali, Don Laski nije ni pomišljao da se preda tek tako. Pomisao na zlato koje ga čeka, dala mu je udvostručenu snagu i brzinu. Mašio se svog revolvera i okrenuo ga u pravcu nerazgovetne senke iza vrata... Pucnji su se slili u jedan. S tom razlikom što je Laskijevo zrno očešalo dovratnik. Njegov protivnik ga je pogodio u grudi. Poslednja misao pre nego što je utonuo u tamu

bila je posvećena zlatu. Zlatu!... Pao je na postelju, pored svoga noža čija je drška štrčala zabodena u jedan jastuk. Čovek u tami kresnu palidrvce i plamičak prinese lampi. Mutna, sablasna svetlost je obasjala hladno, kockarevo lice! Zatim se na vratima začu lako kucanje. Holidej ih otvori i propusti bledu, ustreptalu devojku. – Šta se desilo? – upitala je Sju Meklur iako joj je sve bilo jasno. – Ono što sam predvideo – rekao je Džordžijanac. – Znao sam da će neko doći u posetu...

– Kako... kako ste znali?

– Recimo da je to instinkt – uzvratio je Dok. – Zato sam vam i predložio da noćas zamenimo sobe. – Sada bih inače ležala tu probodena...

– Po svoj prilici.

– Ipak ste se umešali – okrenula se prema njemu. – Priznajem da sam izgubila svaku nadu...

– Računajte na to da ste izgubili – odgovorio je kockar neljubazno, svlačeći sa postelje telo Dona Laskija. – Poznajete ga?

Kolebala se da pride. Tada se na vratima pojavio Kliford Koks. Držao je u ruci pušku i prilično zbunjeno posmatrao scenu. – Čuo sam pucanj, pa sam... – procedio je. – Šta se desilo?

Sju Meklur je ćutke prihvatila Koksovu mišicu da se osloni na nju. To kao da joj je malo vratilo snagu i hrabrost. Teksašanin je kao i nekada mirisao na polje, sunce, vetar. Bilo je to osećanje sa kojim je skoro odrasla. Činilo se da bi Koks po mirisu mogla da nade – Zamenili smo sobe, Holidej i ja – objasnila mu je devojka. – Zapravo, on mi je predložio a ja sam prihvatila, mada s rezervom. I pogledaj... neko je mislio da sam u svojoj sobi i hteo je da me ubije.

Dok izdiže lampu, visoko, iznad Laskija.

Lupež nie bio mrtav. – Da li je to jedan od onih, mis Meklur? – upitao je.

Prepoznala ga je. Klimnula je glavom nekoliko puta a onda briznula u plač. – To je prvi – podseti je kockar neumoljivo. – Nećete valjda plakati za svakim koji padne? Osveta je slatka, a ne plačna!

– Ne budite grubi – opomenuo ga je Koks.
– Sju nije navikla na leševe.
– Ko kaže da nije? A otac?
– Grubi ste – reče Teksašanin.
– Možda je bolje da je ostala u sobi? – ironisao je Holidej. – Možda vi imate bolji predlog, Teks?

Koks je lako zatresao ramenima, nimalo svadalački raspoložen. – Ona veruje u vas – rekao je. – Pokazalo se da je u pravu.

Sju maramicom obrisala oči i podiže glavu. Trudila se da svom licu da malopredašnji odlučniji izraz. – Ja sam samo žena i ne stidim se suza. Ali, ne odustajem! Čak mi je pomalo žao što ova hulja nije mrtva.

– A meni vidite, nije – rekao je kockar. Barmen i nekoliko najtreznijih posetilaca je nagrnulo na vrata sobe, privučeni pucnjem. Videli su dva muškarca i ženu, a na podu samo nečije čizme. – Šerif Larigan dolazi – obavestio ih je barmen. – Onda mogu da spavam – rekao je Holidej. – Možda će za ovog drugara imati neku staru poternicu?

– Želela bih da razgovaramo – zaustavila ga je Sju.

– Prvo se isplačite – nešto mekšim glasom joj je uzvratio Dok. – Jutro će izgledati mnogo lepše od ove večeri. I zapamtite, sada ste mamac.

– Kako to da razumem?

– Oni vas traže, umesto da je obratno. Pretpostavljam da se plaše da ih ne opišete svuda. Ovaj momak – pokazao je na Laskija – sigurno nije sam. Drugi će pokušati slično. Vreba-

ju nas sa svih strana. Da sam na mestu Teksašanina...

– Čuvali biste me?

– Ne. Vratio bih vas u Tularosu.

Ona skupi ramena, poneta ponosom i gnevom. – Ja ostajem – reče. – Ili oni... ili ja!

Laski je prebačen običnim zatvorskim kolicima za okorele lupeže, kod doktora Membreja, na previjanje. Kako su se oni najupućeniji obavestili, razbojnik je u nesvesti, bunca neke gluposti i ne zna se kada će otvoriti oči. Šerif Milt Larigan postavio je svoja dva pomoćnika kraj njega, za slučaj da Laskijevim eventualnim pomagačima padne na pamet da ga oslobode ili ubiju, kako ih ne bi odao. Ispitivanja Sju Meklur nisu urodila plodom. Mlada devojka je na šerifova pitanja slegla ramenima i odbijala mogućnost da napadača poznaje odnekud. Sve je svaljivala na priče kako je bogata, pa se verovatno radilo o pokušaju pljačke. Ali, šerif je otvoreno pokazivao da joj ne veruje. Sa Klifordom Koksom bilo je još teže. On je samo slegao ramenima i tvrdio da je došao u sobu kada je sve bilo gotovo. Holidejeva priča bila je još maglovitija. On je, sa svoje strane osetio da je devojka u opasnosti i predložio da zamene sobe. Njegova bojazam se na kraju dokazala, ali, zbog čega je kockar iznenada ponudio svoju pomoć devojci, nikome nije bilo jasno. Ni samoj Sju Meklur.

Šerif im je naredio da ne napuštaju Les Kruzes dok im on ne odobri. Onda je malo tragao, njuškao, raspitivao se i ništa više nije postigao. Fobej, Sparks i Tekeru nisu smeli da budu zajedno. Sva trojica su, sa raznih mesta i raznih odstojanja, osluškivali priče okolo, i osmatrali kuću gde je ležao Don Laski. Potajno su se nadali da će odapeti. Tako bi imali više zlata za podelu i manje mogućnosti da budu razotkriveni. Nade su im se obistinile.

Don Laski je jednoga jutra nađen zadavljen. Šerifovi pomoćnici koji su bdeli nad teškim ranjenikom, tvrdili su Lariganu da nijedan od njih nije spavao na dužnosti. U doktorovu kuću ulazili su samo šerif, dva puta sam i jedanput sa devojkom i Teksašanimom, kada su mislili da je Laski došao svesti i da je spreman da priča. Međutim, po šerifovom pričanju lupež je odjednom učutao i odbio da govori. Malo zatim su otišli, a onda ih je ujutru sačekala neprijatna vest. – Sada mi je lakše – rekla je na sve to devojka, dok je jahalala pored kockara dve milje severno od zgrada. – Bar ne moram da mislim da ću ga više videti u životu.

Prilično ste krvožedni, mis Meklur – prekide je kockar.

– Ni oni nisu bili bolji prema meni. – Jutro je bilo sveže, kasno se razdanjivalo. Nebom su se gomilali olovnosivi oblaci i kiša samo što nije pala. – Čudno kako je zadavljen – javi se kocar. – Da ga niste vi...? – Ona se osmehnu, uprkos svojim mutnim osećanjima. – Ne bih imala snage za to. Zaista ne znam ko je to mogao da učini. Klif i ja smo se samo malo okrenuli u kući, doktor je hteo da nam skuva kafu! Šerif je želeo samo svežu vodu i doneo ju je iz dvorišta i posle smo otišli.

– Volite Teksa?

– Molim?

Ali, Holidej kao da je odmah zaboravio na svoje malopredšnje pitanje. – Biće kiše – reče. – To nije ono što ste maločas pitali? – dobacila je Sju. – Pomenuli ste Klifa?

– Zaista? – kao da se išćudavao kockar. – gde je on sada?

– Pomenula sam mu vašu ideju da onaj ubica nije sam... Zato je rano odjahao da malo pogleda okolo. Bolje da ih, kaže, presretne, nego da ih čekamo i strepimo.

– Baš tako je rekao?

Sju se osmehnu slabo. – Ne doslovce, ali u tom smislu. Klif inače malo govori, ali, ja ga odlično razumem. – Prve kapi kao da su počele da se sustižu. Sju Meklur navuče preko glave kabanicu.

– Sklonimo se – predloži Holidej, pokazujući jednu trošnu kolibicu na brežuljku. Nalazila se na iskraju šumarka, okrenuta južnim zidom prema šumi i šipražju. – Da li je prazna? – upita Sju.

– Bila je...

– Bila, kako to mislite?

– Lepo, sada ćemo mi biti u njoj. – Koliba je bila prastara, napuštena, služila je više šumskim životinjama za sklonište nego retkim prolaznicima. Nije imala jedan ceo zid, na prozorima ni traga od stakla, krov se providio polurazrušen i razjeden. Dok lagano zateže užde svome Migu. Okolo je bilo pusto, pritisnuto vlagom, kišom i oblacima. Ali, nešto u vazduhu je nagoveštavalo nečije prisustvo. – Ostanite tu – tiho je naredio Dok. – Ne, idem sa vama – usprotivila se devojka. On ne reče ništa. Sjahao je i krenuo napred, zategnut kao indijanski luk. Išao je pravo, ne skrivajući svoje prisustvo. Sju ga je sa divljenjem posmatrala. Sve što je posedovao protiv nekoga tamo u zasedi, ako se uopšte neko i nalazio, bila je njegova demonska, legendarna brzina. U tom se s druge strane kolibe oglasi konj. – Ne pucajte! – dopre do kockara poznati glas. bio je to Kliford Koks. Dok je izlazio iz kolibe, morao je dobro da se sagne. Holidej je iskosa pogledao devojku, očigledno, nju je svaki susret sa Teksašanimom radovao. – Sami ste? – upita ga Dok. – Da, imam nekih vesti... – Ušli su unutra svi troje. Vatra se tek razbuktala podno malog, zidanog dimnjaka. S krova su se, kroz slamu i blato, cedile kišne kapi. Sju svuče kabanicu i zatrese glavom. – Otkuda ti ovde, Klife? – upita. – Bio sam u

gradu, a onda njuškao okolo – odgovorio je. – Čim je počela kiša, svratio sam ovde.

– Kakve to vesti imaš, Teks? – pitao je Dok. Kako mu se i nije svidao novi nadimak koji mu je kockar, s vremena na vreme podarivao, prelazio je preko toga ćutke, bezizrazno. – Video sam nekoga u Les Kruzesu – rekao je ovaj posle kraćeg ćutanja. – Odgovara opisu.

– Čijem?

– Nekog Sparksa. Proveravao sam kod šerifa. Ima sveža poternica zbog ubistva u Koloradu.

– Troprsti Roni – više za sebe reče Dok. – I Vi ga znate? – okrenula se prema njemu Sju. – Po čuvenju – odgovorio je. Sju je odšetala do suprotnog zida, zamišljena. Tamo je stajala nekoliko časaka nepokretna. Za to vreme, čovek iz Džordžije je zapalio cigaretu. – A ostali? – upitala je devojka ne okrećući se. Koks sleže ramenima. – Za tog Sparksa znam. A gde je on, tamo su možda i ostali.

– Verovatno se okupljaju – primetio je kockar. – Ono zlato ne nose sa sobom. Mora da je negde skriveno.

– Mene interesuju samo oni – reče Sju. – Ovde nas je previše – konstatovao je Holidej. – Najbolje je da se držite Teksa, mis Meklur. – A onda natuče šešir na čelo. – Ja bih da se vratim na partiju pokera. – Klif nam samo pomaže – rekla je devojka, okrenuvši se naglo. – On tvrdi za vas da ste najbolji.

– Kako bi on to znao? Zbogom!

– Zbogom! – snažnim glasom mu otpozdravi Koks. Istog trenutka, Holidej se baci na vlažni, truli pod i počne da puca iz svojih teških koltova. Zatim je zavladała stravična tišina. Koks je stajao kao hipnotisan i buljio u krov. A odozgo se lagano kotrljalo nečije telo. Zatim je to telo proletelo kroz procep i palo na pod, pred zanemelom devojkom. Dok

okrenu koltove oko kažiprsta i vrati ih natrag za pojas. Sju je sa šakama na obrazima slutila kome pripada lice obliveno krvlju. – To je bio potez – priznade Koks. – Kako ste videli da je tamo?

– Odozgo je sletela jedna slamka. Odala ga je.

– Ništa nisam primetio. Mogao nas je sve pobiti.

– Mogao je, ko zna... – Holidej vrhom čizme prevrnu na leđa mrtvog lupeža. Svoj pogled zaustavio je na bledom licu Sju Meklur. – Ovo je jedan od njih? – upita. Klimnula je glavom. Opet se približila Koksum očekujući na sebi njegovu ruku. Ali, Koks je to zaboravio ili nije želeo pred Dokom da pokazuje bilo kakve znake nežnosti. – Nosi ga, Klife... – prošaputala je. – Ne mogu da ga gledam. – Koks je dohvatio mrtvog Sparksa i odvuкао ga kroz razvaljeni zid napolje. Tamo je u šipražju stajao razbojnikov konj, prozebao i prokisao. Koks prebaci leš preko sedla i lasom mu zaveza ruke za čizme. Kada se vratio ju je još uvek stajala lica pokrivenog i okrenutog prema zidu. Bila je sama. – Gde je Holidej? – upitao je Koks. Devojka se naglo okrenula i sama zaprepašćena. – Zar... zar nije s tobom?

– Ne!

– Ali, bio je tu... nisam čula da je... – Otrčala je do vrata. Stigla je da vidi kako se ispod pokislog granja, kroz lišće srebrnasto od kiše, belasa šareni ždrebac Doka Holideja.

Kada je Kliford Koks tog popodneva ujahao u Les Kruzes sa lešom Ronija Sparksa preko sedla, fil Forbej se iz prikrajka cinički smeškao. „Troprstaš“ nije uspeo. Dvojica već manje za deobu. Međutim, nevolja je bila u tome što je devojka još uvek živa. Stvari sada mogu ili vratolomno brzo da se odvijaju, ili da se prekinu. Jer, umesto sa devojkom i Tek-

sašanimom, Dok Holidej je bio sam. U „Pik salunu“ igrao je poker sa Miltom Lariganom, lično! Čuvar zakona u Les Kruzesu želeo je da se oglada sa slavnim kockarom, a ovaj ga je velikodušno puštao da veruje kako solidno igra. Larigan je bio neobičan tip. Proseđa kosa i skoro sedi zalisci činili su ga mnogo starijim nego što je bio. A tek je ušao u tridesetu. Bio je lepo građen, oštih, ali pravilnih crta lica, tamnih očiju i šiljaste bradice sa rupicom na sredini. Svoju zvezdu nosio je u džepu od košulje i pokazivao ju je samo kada je morao da se legitimiše. Inače, ličio je na prosečnog građanina koji nekuda žuri, spotiče se i prolazi, ali, koji sve uzput zapaža i registruje. Pa, i sada, za stolom, nije ličio na šerifa. – Povišujem na pet – rekao je Larigan, motreći Holideja ispod oka. Kockar je uzdahnio. – Plaćam!

Larigan otkri karte. Imao je triling dama. Holidej sleže ramenima i baci pred šerifa dva para. Čuvar zakona ljutito baci karte na sto. – Zašto me puštate, Dok? Hteo sam pošteno da izgubim, a ne da mi poklanjate svoj novac.

– Varate se – uzvratilo je Džordžijanac. – Ja se sa vama ne kockam već igram.

– Ipak me propušta.

– Priznajem da se slabije koncentrišem. Uostalom... vi ste prvi čuvar zakona koji sa mnom igra poker. To moram upamtiti. – Nekoliko radoznalaca i kibicera pokušavalo je da se približi ovom stolu za kojim su jedan šerif i jedan profesionalni kockar igrali poker. Ali, Larigan ih je sve udaljio mračno upućenim pogledom.

– Više niste sa devojkom? – upitao je šerif, zabacivši šešir na potiljak. Dve čašice brendija stajale su pred njima. – Sa ženama je dosadno – primetio je Dok. – Da niste ljubomorni?

– Taman posla – osmehnulo se ovaj. – Samo sam radoznao. Onaj prepad na njenu sobu,

ono davljenje u doktorovoj kući, sve je to pre-više zagonetno. A vi mi niste mnogo pomogli svojom izjavom.

– Nemam šta da dodam, šerife – raširio je ruke kockar. – Rekao sam šta sam imao.

– Sve?

– Ako vam je novo to što saosećam sa curom. Proživela je teške trenutke i malo je falilo da ode u pakao zajedno s ocem. Međutim, verujem da će onaj Teksašanin pomoći.

– Ne verujem mnogo u takva osećanja kod vas, Dok – primetio je šerif. – Kada pričam više nego obično, niko mi ne veruje – rekao je Holidej. Zatim je pokupio karte, ocenjujući da je šerifu dosta pokera. – Kada mogu da napustim ovaj ljubazni gradić?

– Možete smesta – odgovorio je šerif. – Imam već dva mrtvaca vašom zaslugom. Ako ostanete još koji sat, bojim se da će biti malo mesta na mesnom groblju.

Holidej ustade. Istovremeno, Fil Forbej se skloni s ulaza. Nije želeo da kuša sudbinu i pogleda čuvenog strelca izbliza. Pre nego što je kockar stigao do izlaza, obrijani razbojnik je bio u sedlu. Trebalo je obavestiti Bada Tekerija. Džinovski, bradati lupež istog jutra se izvukao iz grada i našao posao u ranču „K“ i to na mestu koje je pre toga dobio pokojni Don Laski. Vlasniku ranča, Kitu Kauntiju bili su potrebni snažni momci, a Tekeri je bio spreman da radi sve. Kada je Forbej stigao na ranč, Tekeri je stavljao potkovicu jednom vrancu. Prostrano dvorište ranča bilo je ispunjeno ljudima i svako se prihvatao nekog posla. Niko nije imao vremena da sedi. – Bade! – Grdosija lenjo podiže pogled prema jahaču koji je bio u sedlu iznad njega i zaklanjao mu sunce. Kada je prepoznao Forbeja on ispusti čekić i obrisao dlanove o kožnu kecelju. Dugajlija je proverio ima li koga u blizini. Kako su njih dvojica trenutno bili odvojeni

od ostalih. Tekeru je mogao da postavi pitanje koje ga je mučilo. – Sparks?

Forbej je zavrteo glavom uz blagi uzdah. – Do đavola, mrtav je? – prasnu Bad. – Kao grob! – odgovorio je Forbej. Tekerijeve šake se zgrčiše u pesnice. – Trebalo je svi zajedno da nastupimo – procedio je. – Onda bi nas lako primetili – uzvratilo je Forbej. – Kako se desilo? – pitao je Bad? – Znam samo da ga je onaj momak koji prati devojkicu doneo u grad, vezanog preko sedla.

– On ga je ubio?

– Ne znam – nestrpljivo će Forbej. – Ako mene pitaš, tu je umešan Holidej.

Tekeru je neko vreme nepomično zurio pred sebe. Zatim je upravio svoje sitne, žmirkave oči u Forbeja. – I šta sada? Ko je na redu?

– Kako to misliš?

– Slušaj File – utiša Tekeru glas – uvek sam te slušao, to znaš. Ali... nisam ni ja takva budala! Dvojica od nas su otišla pod zemlju, dvojica nas je ostalo da podelimo plen. Je li tako?

– E vidiš – nastavio je Tekeru – ja ne volim da samo ti ostaneš sa plenom. Ako idemo da ubijemo, ići ćemo odsada zajedno!

– Je li to sve što imaš da kažeš? – upitao je Forbej.

– Nije – zareža Tekeru. – Dosta mi je ovog tamnovanja i skrivanja. Hoću svoj deo na suncu, File! Briga me za potere, za tu malu devojkicu, za Doka Holideja! Neću više da čekam, ako treba da crknem, hoću da crknem sa svojim zlatom...

– Smiri se – dobacio je Forbej nagnuvši se preko sedla. – Ako prenađimo, sve je propalo. Dobro, dobijaš svoj deo... Kuda ćeš?

– Odjahaću!

– Kako? Na granici će te sačekati sa muzikom i cvećem. Lično će ti savezni maršal Mejsn održati govor, a nekoliko lovaca na

glave će ti se pokloniti do zemlje i zapevati aleluja?

Tekeru progunda nešto nerazumljivo. – Ona mala Meklurova ima naš opis, ali, ona će ga dati svakoj poteri u državi ako nas uskoro ne pronade. A da se to ne bi desilo, ona mora da nestane! Ona!

– Ti me uvek smuvaš – zareža Tekeru. Pljunuo je ljutito pred sebe. Odjednom, više nije znao šta da misli. U stvari, retko je kada mislio. Umeo je da jaše, da puca, da se tuče i pije... i da troši na viski i žene. Druženje sa Forbejom mu je donelo gomilu para, ali, samo u pričama i obećanjima. Torba sa zlatom još je bila na mestu gde ju je sakrio Forbej. A samo je on znao gde je to.

– Opet razmišljaš? – trže ga Forbejev glas. Tekeru sleže ramenima. Nije imao volje da upoređuje svoj spori mozak sa brzim Forbejevim jezikom. Pogotovu što je ovaj umeo isto tako brzo da se posluži koltovima. Kako nije dobio odgovor, dugonja s obrijanom glavom zateže uzde svom konju i okrenu ga na zapad. – Večeras dođi u „Srebrni dolar“ – reče. – Budi oprezan.

– Bez oružja?

– Stavi ga u zube iskezi se Forbej. – Ali, na ranč se više nećeš vratiti... – I obode konja. Tek kada je otišao, Bad Tekeru dobi moć govora. Više nego ikada ranije, shvatio je da tu nisu čista posla i da će se i on, Tekeru, naći na spisku prevarenih. A možda i pokojnih! Morao je da bude oprezan. Laski i Sparks su mrtvi, ne čeka li i njega njihova sudbina? On skide kecelju, zgužva je i baci u prašinu. Zatim se uputio baraci za momčad. Odatle je uzeo kaput i zavežljaj u kome mu se nalazio opasač. Ne javljajući se nikome izveo je iz korala svoga konja, osedlao ga i uzjahao u trenutku kada je Kit Kaunti, vlasnik ranča

prolazio prema pumpi za vodu. – Kuda ćeš ti? – zaustavio ga je rukom Kaunti.

– Mene pitaš? – naže se Tekeri. – Pa naravno! – povika ovaj. – Nisi završio posao niti si koga pitao da odeš. Kome si se javio?

– Grobu tvojih otaca – isplazi se Tekeri. Rančer ustuknu, ošamućen ovom drskošću. – slušaj ti...

– Zaveži matori! – obrecnu se Tekeri. – Više mi u životu nisi potreban... Nosi se! – I odgalopira, ostavljajući Kauntija da se pribere tek kada je zamakao za žbunove čeperela. Bad Tekeri se osećao užasno usamljenim. Sve je bilo lakše i drugačije dok su s njim bili Spars i Laski. Nekako zajednički mogli su da otrpe i Forbejeva čudna objašnjenja i dugo iščekivanje plena s kojim su se rastali na domaku Tularose i više ga nikada nisu videli. Sada su ostali njih dvojica. A Forbej je odjednom postao na neki način tuđ, stran, nedokučiv. Kao da nisu tolike mesece proveli zajedno u sedlu, izmicali poterama i koltovima krčili put do dolara i slobode. Tada je pred sobom ugledao jahača. Ponet mislima, nije ni primetio kako izbiye pred njega. Da skrene u stranu, bilo je prekasno. A Tekeriju nije bilo do novih poznanstava. Čovek je bio u košulji i prsluku. Delovao je pospano i nezainteresovano. Imao je četvrtasta, snažna ramena i na licu velike, zašiljene brkove. Žvakao je duvan. Bio je to Ben Houkej, bivši rendžer, koji je tragao za Filom Forbejom na osnovu oskudnih tragova. – Gadno pitanje, mister? – oslovio je on Tekerija. – Da? – javi se nabusito razbojnik. – Tražim jednog čoveka, mislim da je u ovim krajevima. – Izvukao je presavijeni, požuteli papir i razvio ga pred zbunjenim Badom. – Rekli su neki da je prolazio ovuda. Visok, obrijane glave, lepo obučen...

Pred Tekerijevim očima se ukaza poternica, ista ona kojima su bili oblepljeni zidovi u

Les Kruzesu. Jedva je uspeo da uguši kletvu u sebi. Mora da ovom strancu nije izmakao njegov nemir. – Zašto ga tražite? Ko ste vi?

– Recimo da lovim nagradu – rekao je Houkej. – Videli ste ga?

– Jesam – klimnuo je glavom Tekeri, kome se povratilo dobro raspoloženje. – Zaista? – živnu ovaj. – A gde?

Bad pokaza levo od sebe prema gradu. – U Les Kruzesu – odgovorio je. – Čitavo mesto je iskićeno njegovim slikama.

– Duhovito! – primeti Houkej. Tekeri je mamuznuo konja i ostavio za sobom zamišljenog tragača.

Posle besposličenja po najzabačenijim ulicama Les Kruzesu, Tekeri je jedva sačekao večer. U „Srebrni dolar“ se ušunjao sa šeširom nabijenim do samih obrva. Krčma, dimljiva i mamljiva, ipak je bila potesna za nove posetioce. Samo zahvaljujući svom rastu i mišićima, Tekeri je uspeo da se progura do šanka, uzme celu bocu i odnese je u ugao. Tu je seo na jedan stepenik, preko koga se išlo u posebno odeljenje za iznajmljivanje „ljubavi“ i sručio se, zakrivši ulaz do pola. Zubima je izvadio čep, otpljunuo ga u stranu i dobro potegao. Kada je predahnuo, zaokružio je pogledom po sali. Nikoga poznatog. Momci sa ranča „K“ izgleda da su nerado zalazili u ovu jazbinu. Za izdvojenim stolovima se uveliko kockalo, uz povike, smeh i psovke. Onda mu pogled pade na jedno poznato lice. Pretrnuo je. Začešljani brkovi, usta koja žvaću duvan... Bio je to lovac na glave, koga je danas sreo na pašnjacima nadomak ranča „K“. Ben Houkej je sedeo i netremice ga posmatrao. Badu presede piće. Tada je Houkej ustao i uputio se prema njemu. Džinovski lupež bio je spreman da ga udari ako mu se okači o vrat. Sravniće ga sa zemljom! A onda... onda se setio da ima sastanak sa Forbejom i da mora da bude mi-

ran. Bar još večeras. Houkej se približavao, probijajući se kroz spletove nogu i tela. Ali, umesto da se zaustavi pred Tekerijem, on produži dalje i ne pogledavši ga. Izgubio se na stražnjem izlazu. Za njim se lako zanjihala zavesa, i to je bilo sve. Tekeri ponovo prinese flašu ustima. Ali, viski mu više nije prijao kao malopre. Ustao je i izašao u noć. Malo je prolaznika bilo na ulici. Krčme i saluni tek su počinjali svoj život. Noć je bila vedra, isprana kišom, sa mesečinom kao od najfinijeg srebra. Osećao je da ga savladava piće. Nekoliko jahača prošlo je mimo njega u pravcu „pik saluna“. Bad Tekeri se uputio prema zidu, koji se iz mraka pomaljao samo jednim krajem. Fil se još nije pojavljivao. Međutim, senka zida kao da se udvostručila, neko se šunja pored njega. – File...? – pozvao je Tekeri. Kako mu niko nije odgovorio, Tekerija obuze panika. Odjednom je pomislio da su mu na tragu i da je opkoljen. On istrže svoj kolt, spreman da skupo proda svoju kožu. Stajao je pilepljen uza zid i osluškivao. Izbočina od zida učinila ga je nevidljivim. Virio mu je samo vrh oboda šešira i stomak. Naravno, i cev oružja. Tada iskrсну nečija senka, okrenuta leđima njemu. Tekeri je već hteo da pritisne obarač, kada mu sinu kroz mozak da poznaje taj šušir i kaput. Panika koja ga je obuzela, iznenada se pretvorila u Tekerijev uzvik. – File!

Čovek se okrete kao uboden. – Budalo! – Primetio sam neku senku u blizini – reče – a onda si ti počeo da urlaš...

– Nisam hteo, ja...

– Pijan si?

– Samo sam svratio u...

– Budalo! – unese mu se u lice Forbej. – Zar hoćeš sve da upropastiš?

– Kako? – zbunio se Tekeri kome se Forbejevo ponašanje učinilo nerazumljivim. Ja bih da svršimo s ovim...

– Počinješ po starom?

– Počinjem! – potvrdio je džin. – Ne samo da sanjam, nego i srećem poteru. Danas sam sreo jednog koji nosi tvoju sliku na poternici i raspituje se. Zna da si negde ovde! Sve ih je više oko nas, File! Obruč se steže!

– Ne brbljaj – dobaci mu Forbej osvrćući se oko sebe. – Šta te je opet spopalo?

– Imam želju da klisnem odavde na prvom konju koga uhvatim! Tog tipa sam video malopre, u krčmi. Piljio je u mene kao da sam već na vešalima...

– Kako izgleda?

– Brkajlija neki, žvaće duvan, široka ramena. – Forbej je razmišljao o nečemu. Zatim je naslonio prst na Tekerijeve grudi. – Slušaj me, Bade. Ne tiču me se tvoja prividenja. Hoću na miru da pobegnem preko granice i krckam svoje dolare. Prema tome, ja sam za to da učutkamo devojkū...

– To je lako reći! Učutkana su moja dva drugara, a ne ona... A onda, šta ako su već dali naš opis?

Forbej je odinahnio glavom. – Znaš li ko je bio Robert Meklur? Zverka! Zbog njega bi već bile štampane i otposlale poternice sa tačnim opisom svih nas. Bile bi okačene na svako drvo od severa do juga Novog Meksika. A jesi li video takve plakate? Nisi. Znači, još imamo šanse!

– Nemoj da me ubeđuješ – strese Bad ramenima. – Ja hoću da kidam još noćas! Ti stalno odugovlačiš sa tim i imam pravo da sumnjam u tebe...

– Šta? – namršti se Forbej. – Čuo si me dobro! Imam utisak da čekaš da i mene neko ucmeka pa da sve pripadne tebi...

– Ja samo mislim na našu sigurnost, a ti palacaš tim jezikom koješta! Zar hoćeš da nam to dođe glave?

– Laskiju i Sparksu je došlo! Ja neću da završim sa metkom u lobanji!

– To se neće desiti – prekide ga Forbej. – Kroz tvoju lobanju metak će prošetati, jer u njoj nema ništa!

– Nije mi do šale, File! Hoću svoj deo!

– Ti to ozbiljno, Bade?

– Naravno!

– Ipak možemo da nademo najbolje rešenje – prišao mu je Fil i prijateljski ga potapšao po ramenu. – Nas dvojica smo oduvek verovali jedan drugome i odlično se slagali. Zašto bi sada moralo da bude drugačije? – Tekeri je zurio u Forbeja unapred rešen da ostane pri onome što je želeo. Međutim, i suviše je verovao u dugonogog lupčža. Iako mu se obraćao lepim rečima i smeškao se prijateljski, Forbej je neprimetno iz pojasa izvukao „bovi“ nož. Njegova leva ruka počivala je na Tekerijevom ramenu, a desna se spremala na mučki udarac! Desilo se iznenada! Džinovski, bradati razbojnik je prvo osetio ubod noža iznad pojasa, a onda snažan pritisak. Čelik kao da je zapištao po mesu! I ulazio je sve dublje i dublje... Tekerijeve oči se raširiše od iznenadenja, ne od bola. Otvorio je usta, no, glas nije hteo napolje. Forbej se odmače, ostavljajući u džinovom telu svoj nož. Tekeri se zaklati napred. Njegove ruke pođoše prema lupčžu obrijane glave, u želji da ga zgrome. Forbej nije računao da će Tekeri toliko dugo preživljavati njegov smrtonosni ubod. A kada je to shvatio, našao se pod ogromnim šakama smrtnika. Pohitao je da se domogne kolta, no, stisak je bio ubistven i pred očima mu se sve zamaglilo. Ruka mu se mlitavo opustila niz bok. – Prok... leta... izdajico... ja ću te... – krkljao je Tekeri. I, to je bilo sve. Odjednom, pao je na kolena, a onda licem na zemlju. Fil Forbej se naslonio na zid. Hvatao je vazduh punim plućima, dok mu je na vratu još uvek,

činilo se, bio smrtonosni prsten, napravljen od dve Badove šake. Ali, bilo je opasno zadržavati se i dalje na tom mestu. Ne mareći da li ga ko vidi i da li uopšte postoje svedoci, Forbej je potrčao preko ulice. Zaustavio se u seneci, gde je ostavio svog konja. Preko puta, Bad Tekeri je ležao nepomično, priljubljen uz prašinu. Još uvek se niko nije spotakao o njega. – Adios, Bade! – pozdravio ga je Forbej podsmešljivo. – Sada si miran... iako siromašan.

*

Bili su to crni dani za Milta Laringana. Leševi su počeli da mu po ulicama rastu kao kaktusi po pustinji. Kada su ga obavestili da je pored „Srebrnog dolara“ nađen jedan stranac izboden nožem, neobjašnjivo je prvo pomislio na Sju Meklur. Njenim dolaskom počele su nevolje. Devojka se još nije bila povukla u svoju sobu kada je Larigan pozvao da pođe s njim. Učinio je to prilično neljubazno. – O čemu se radi, šerife? – upitala je Sju, ogrnuvši se kućnim ogrtačem. Larigan je pokušao da u njenim očima nađe tračak sumnje ili laži. Međutim, devojka ga je gledala otvoreno, iako neprijateljski. – Imamo nov leš, moja damo – pokloni se pred njom šerif ne bez ironije. – Hoćete li da pogledate da li je iz vaše kolekcije?

– Vrlo ste drski – planula je Sju. – Da ne nosite tu zvezdu, ja bih...

– Gde vidite zvezdu? – osmehnuo se Larigan. – Nju nosim u džepu prema tome, možete mi reći štogod želite.

– I da me posle uhapsite?

– Šta vam pada na pamet? – podiže obrve čuvar zakona. – Priznajem, malo sam besan... ali, shvatite i vi mene. Ništa mi ne pomažete. Oko vas padaju mrtvac i vi, vi samo registrujete njihov broj. Koliko ih je još ostalo?

– Nije dobio odgovor. Devojka je prošla kraj njega stisnutih usta. Lariganovi pomoćnici su udaljili grupu prolaznika i radoznalaca na pristojno odstojanje. Kada su se šerif i devojka približili, ljudi im ćutke napraviše prolaz. Sju Meklur nije morala izbliza da pogleda leš. – Je li to...?

– Jeste – rekla je tiho. – To je treći...

– Treći? Da li to znači da ih ima još, mis Meklur?

– To je moja stvar, šerife. Ne želim da razgovaram o toj temi. Htela bih u sobu.

– U redu – uzdahnu Larigan. – Ali, ostanite u njoj. I vi i vaš Teksašanin.

– Kako? Zašto bi on... On nije više ovde!

Iz mraka izroni tamna silueta kockara u blistavoj košulji. Žar upaljene cigarete svetluca po sredini lica, kao mačje oko u tami. Sju je više osetila njegovo prisustvo nego što ga je videla. – Mis Meklur hoće da kaže da postoje četvorica – javio se Holidej, zadenuvši palce za opasač. – Bilo bi dobro da nam ga opiše detaljnije...

Devojka je ćutala, obuhvativši šakama svoje obe mišice. – Izgleda da nije raspoložena za razgovore – primeti šerif. – Možda još nije videla ovo? – reče kockar i raširi naglo jedan od poternica koje su bile prikucane po gradu. Sa nje se, devojci u lice, klberio Fil Forbej iz nešto mlađih dana, ali očigledno, on glavom i bradom. – To je četvrti? – upita Dok. Ona je sagla glavu. To je moglo da znači samo potvrđan odgovor. – Takvog još nisam video ovde – tvrdio je Larigan. Zatim se okrenuo prema svojim pomoćnicima. – Nosite ovoga grobaru. Ili, Alu Džesperu da ga uvrsti u svoj program u „Pik salunu“... – Neko se nasmejao, ali, šerif nije izgledao duhovit, pre kivan na samoga sebe, a onda i na sve ostale. Holidej se približi Lariganu. – Zašto je ne pustite? – pokazao je na Sju. Šerif palcem počea svoju

donju usnu. – Tako mi se hoće – rekao je. – Mislite da ne smem?

– Vi sve smete – uzvratio je kockar sa hladnom ironijom. – Ali, u svojim okvirima.

– Naravno – složio se Larigan. – A u moje okvire spada i naređenje da niko ne napušta grad. To se odnosi i na vas, Dok, na nju... i na onog Teksašanina.

– Zar nismo svi na okupu? – upita Holidej.

– Jedan je otišao. A kuda, neka ona to kaže?

– Sju se malo povratila, najzad, ljudi su se razišli, leš je odnet, a prisustvo čoveka iz Džordžije dalo joj je osećaj sigurnosti kada pored nje nije bio Koks. – Klif je morao da ode – kazala je, podigavši glavu. – Javljeno mu je da je četvrti bandit viđen u okolini Tularose. Otišao je da ga uhvati.

– Ko mu je javio?

– Ima tamo svoje ljude – povisila je devojka glas. – Moj otac je imao dvadeset momaka na raspolaganju, u svako doba!

Larigan ispod oka pogleda Doka, ali, ovaj je bio zabavljen paljenjem druge cigarete. – Kada je otišao? – upita šerif. – Ne znam... Našla sam poruku u svojoj sobi.

– Mogu li da je vidim?

– Zašto bih vam je dala?

– U redu, ne morate – odstupio je šerif – ali je pričajte ako vam je tako lakše? – Za trenutak se kolebala, a zatim je popustila. – Bilo je nekoliko rečenica... Otišao je da ga uhvati i da se vrati po mene.

– To je sve?

– Šta biste više hteli? – povikala je ona i potrčala preko ulice. Lariganu se učinilo da je zaplakala uz put. – Šta joj je? – pogledao je u Holideja. – Zar nikada niste videli zaljubljenju devojku? – podsmehnulo mu se Dok. Lariganov palac ponovo prošeta po donjoj usni. – Hoćete da kažete... u onog momka? Zašto onda plače? Zato što ju je ostavio samu?

– I to – složio se kockar – a možda nije stigao da joj napiše da je voli.

– Vraga! – uzviknuo je šerif s nevericom. – Zar i na to misli ako je u pitanju onaj ubica?

– Ima ljudi koji žele nečim velikim da zasluže ljubav žene – zaključio kockar. – Nesreća je u tome što Teksašaninu to uopšte nije trebalo. Međutim, mora da je bio odan svome gazdi...

– Mislite?

– Mislim da bih želeo da porazgovaramo u vašoj kancelariji. – Mada zbunjen ovim neočekivanim pozivom, Milt Larigan povede kockara prema gradskoj većnici gde se nalazila njegova kancelarija. Kada je upalio svetiljku, kockar mu je uze iz ruke i stavi na sto. Zatim je otvorio njegovu fioku. – Hej! – pobuni se Larigan. – Kakav je to pretres? Šta to tražite?

– Nekoliko svežih poternica – odgovorio je Dok, vadeći plakate sa Forbejevom slikom – i... jednu lepu olovku.

– Zašto će vam sve to?

– Da osvežite vašu memoriju. Sigurni ste da ovog Forbeja nema u Les Kruzesa?

– Jedino ako se krije u nekoj rupi...

Holidej uze olovku i na jednom liku docrta brkove. Zatim izmenjenu sliku pokaza Lariganu. – Ovo?

Šerif zavrte glavom. – Nije znači? A ovo? – upita Dok nacrtavši drugom liku bradicu. Larigan je počeo da razmišlja. – Toliko je ljudi ovde – promrmljao je. – Ko će ih sve zapamtiti? Taj Forbej može da bude svako, samo kada bi stavio... Čekajte!

Dok zastade. – Setili ste se nečega?

– Stavi mu neke naočari na nos, do đavola!

Holidej posluša. Pre nego što je završio, Larigan okrete papir prema sebi. – Vidao sam ga! – rekao je sigurnim glasom. – Nekoliko

puta. Prolazio je samo, pognute glave... šešira natučenog na čelo, do ušiju...

– Mislite da je devojka u opasnosti?

– Ne verujem!

– Do đavola, Dok, sve tvrdite sa prokletom sigurnošću...

– Šta će mu devojka? – sleže ramenima kockar. – Njegovi pajtaši su izginuli i on je ostao sam. Možda je to i hteo, da bi ceo plen pokupio za sebe. I, ako mene pitate, šerife, on sada jaše sve dalje od Les Kruzesa...

– Ali, kuda?

*

Kucanje se ponovilo još jednom. Sju Meklur je stavila malo pudera na nos, pogledala u ogledalo da li ima upečatljivih tragova suza u očima i tek tada se javila. – Ko je?

– Holidej!

Ona ustade i otvori vrata, ali, ne toliko da bi on mogao da prođe. On je to primetio. – Ne mislim da vas zadržavam, mis Meklur, ali ako hoćete sutra da malo odjašemo zajedno?

– Nije mi do jahanja – odgovorila je iznenađena ovim pozivom. – Ipak, hvala vam...

Kockar se naslonio na ragastov. – Mislio sam da odjašemo malo dalje. Do Tularose, na primer. – Odjednom se trglu. Ne, njegovo lice nije izgledalo tako da bi s njom zbijao šale. Da li je naslutio šta oseća! Da li zna da joj Kliford Koks nedostaje i da je boli njegov nagli odlazak? – To je dug put – rekla je otežući.

– Možda će vam prijati?

Nije mogla da ga razume. U stvari, ona je potajno želela da pođe Koksu u susret, bez obzira na opasnost koja bi je, možda čekala tamo, u obliku ubice Fila Forbeja. Ali, nije umela da pronađe ni najmanji razlog zbog koga bi je čovek kao Holidej pozivao na takav put. – Šta vi imate od toga, mister Holidej? – upita. – Ja ne – odgovorio je. – Već vi.

Dakle, pročitao ju je. Uzdaahnula je nemoćna da skriva svoja osećanja. Klimnula je glavom, izbegavajući da ga pogleda u oči. Bilo bi izlišno da nagađa kakvim se razlozima poveo čovek iz Džordžije kada ju je pozvao u Tularosu. Jednostavno, htela je da bude uz Koksa. Ostalo nije bilo važno...

*

Izvan grada, gde se ivice šume dodiruju i ponovo razilaze, Fil Forbej je zastao da sačeka jahača sa druge strane. Podigao se u sedlu, zaklonjen drvećem i visokim žbunjem. Jahač je išao njegovim tragom. U zaklonu, u kome se nalazio, dugajlija obrijane glave bio je siguran da ga pratilac ne može videti. U stvari, jahao je prilično bezbrižno i s vremena na vreme zagledao zemlju. Što se više približavao, Forbeju je sve više dolazila na um Tekerijeva priča o čudnom lovcu na nagrade iz „Srebrnog dolara“. Opis se poklapao sa jahačem. Forbej se kiselo osmehnulo, izvukao svoj kolt i razgrnuo granje ispred sebe. Tragač zateže uzde. – Dobrodošao Houkeje! – pozdravi ga Forbej. Bivši rendžer bez žurbe okrete svoga konja prema napadaču. Čak se nasmešio, pogledavši u Forbejev revolver. – Znao sam da si tu negde – rekao je. – To liči na tebe: otmica i ucena...

Razbojnik zape oroz. Nije izgledalo da želi da zaplaši tragača, naprotiv, smrt mu se nazorala u očima. – Više nisi proketo njuškalo – dobaci mu Forbej. – Ovo ti je poslednji lov u životu...

– Misliš? – podsmehnulo se Houkej.

– Uveriću te – rekao je Forbej. – Ne volim da mi ližeš trag, Houkeje. Preporučicu te lešinarima.

– Kao i Tekerija?

– Mnogo znaš, Houkeje... A to ti samo pogoršava položaj!

Bivši rendžer je ravnodušno slegnuo ramenima, ne prestajući da žvaće duvan. – Ja moram da rizikujem – reče.

– Ne naklapaj – isceri se ovaj. – Pozdravi Tekerija ako ga sretneš u paklu! – I, opali! Čuo se neobičan zvuk kada je zрно dotaklo Houkejevo telo. Lovac na ucene samo se malo povio u sedlu, i ništa više Forbej opali još dva puta. S užasom je konstatovao da meci ne mogu ništa protivniku! Stajao je kao i ranije, podrugljiv, s izrazom blage dosade na licu. Forbej je izručio ceo doboš u njega. Ali, uzalud!

– Jesi li završio? – pitao ga je Houkej ne-hajnim glasom. Kako ga je Forbej posmatrao otvorenih usta, i s krajnjim čuđenjem na licu, Houkej je izvadio svoj kolt, i, uloge su začas bile promenjene.

– Ali... kako...? – mucao je Forbej.

– Kako sam živ? – smeškao se ispod svojih brkova lovac na ucene. – Evo kako. Imam specijalnu potkošulju, Forbeje. Najnovija moda s istoka. Od čelika je. – I on otkopča jedno dugme od košulje. Svetlucavi pancir blesnuo je pravo u zenice zbunjenog razbojnika. Forbej nije video izlaz. Houkej je držao cev kolta tako savršeno mirno i tačno kao da je salivena od kamena. – Otkopčaj opasač! – naredio mu je suvo. Forbej je poslušao. – Tako! Sada možemo mirno da nastavimo.

– Nastavimo?

– Naravno. Tamo kuda si krenuo. Ili više voliš da te svežem i odvučem na neko lepo mesto i izvlačim priznanje, vešajući te za jednu nogu o drvo?

Forbej je nazirao Houkejeve misli, ali se pravio nevešt. – Ti ne znaš kuda sam pošao – reče. Ne znam... ali znam zbog čega. Podelićemo to i rastaćemo se u miru!

– Blefiraš me!

Houkej sleže ramenima. – Kako hoćeš.

Mislim da je predlog na svom mestu kada se uzme koliko si neoprezan.

– Samo se zavaravaš, Houkeje – nije se dao Forbej. – Ja nisam sam.

– Nisi? Meni se čini da su trojica otpala?

Forbej je ućutao. Nije imao smisla da se izvlači. Najbolje da se pravi da je pomiren sa sudbinom i da kasnije koristi svaku šansu. – Aduti su zasada u tvojim rukama – dobacio je razbojnik. – Neka tu i ostanu – složio se bivši rendžer. – Sada kreni napred i ne pokušavaj da me nasamariš. Još uvek mi preostaje da te ubijem i podignem nagradu za tebe. – Forbej se osmehnu podmuklo. – Biće to dug put – primeti.

– Hoće.

– Mogu da ne spavam, a ti?

– Uz put razmišljaj kako ćeš da me se otarasiš – cerio se Houkeje kroz brkove, ispljunuvši duvan na zemlju. – Ali, zapamti, iza tebe, posle svake milje ostavljam poternicu sa tvojom slikom.

– Šta to znači? – zainteresovao se Forbej. – To znači da nema povratka, prijatelju. Tvoja šansa za slobodu je kod mene. Ja mogu da tvrdim svakome da te sprovodim u zatvor, a da te, u stvari, povedem prema granici. Razumeš? Ako me ubiješ, bićeš samo progonjena zver. I to bez plena.

– Ne dajem ni cent na tvoje razloge... Možeš da me ubiješ čim dotakneš zlato?

– To moraš da rizikuješ.

– A poternice? Šta hoćeš s njima da mi natovariš?

Možda će ih vetar odneti, a možda će ih naći Dok Holidej. Ko zna? – To se sve manje sviđalo ovejanom lupežu. Ali, nije hteo da pokaže Houkeju da ga od svega toga najviše pogađa ime slavnog kockara. Preostali deo puta su jahali ćutke. Houkeje je išao iza svoga zarobljenika, motreći na svaki njegov pokret.

– Da se odmorimo? – predložio je, što je Forbej rado prihvatio. Međutim, čim je nogom dotakao tlo, Ben Houkeje se našao nad njim i raspalio ga koltom po glavi. Razbojnik se strmoglavio u prašinu. Kada se osvestio, ležao je prislonjen o neko drvo, ruke su mu bile „zaključane“ pravim, policijskim lisicama. Nedaleko, Ben Houkeje je kuvao kafu. Forbej je prostenjao kada se pokrenuo, u glavi mu je žignulo na stotine uboda iglica. – Prokleta njuškalo! – zaškripao je zubima Forbej. – Ski-ni ovo gvožđe sa mene ili ću te...

– Zaveži! – prekide ga Houkeje. – Video sam neke jahače okolo i nisam hteo da rizikujem.

– Dokle misliš da me držiš ovako zaključanog?

– Dok ne krenemo.

Forbej otpljunu u stranu. – Hoćeš li kafu? – ponudio mu je Houkeje. – Nećeš?

– Zar sam rekao da neću? – prodera se ovaj. Houkeje se iscerio i poneo lonče sa vrućom tečnošću prema zarobljeniku. – Postaješ nervozan – obratio mu se bivši rendžer, čučnuvši pred Forbejom. – To ne valja za tebe. Može da ti se desi da zaboraviš gde ti je plen, pa da ostaneš u nekom mravinjaku... Samo bi ti glava virila gore. Lepa slika, a?

Forbej nije obraćao pažnju na Houkejevu zajedljivost. On je prihvatio vrelo lonče i zaključio da je lovac na ucene morao da ispadne budala u jednom trenutku. A to je bio ovaj, kada mu je ponudio kafu. Ne očekujući da se Houkeje udalji prema vatri, razbojnik je naglo ispružio ruke i sasuo vrelo tečnost Houkeju u lice. Iznenaden i opečen, čovek je urliknuo i obema rukama pošao prema očima. Forbej se baci na njega i obori ga. Houkeje je bio snažan i spretan momak, ali divljačka snaga koju je Forbej dobio u želji da bude slodoban, potpuno ga je slomila. Uprkos tome što ga je lice

đavolski peklo, Houkej je naslepo krenuo za koltom. Bila je to njegova nova greška. Umesto da zbaci sa sebe Forbeja, on je tražio zaobilazni put da ga uništi. Oružje nije uspeo da dohvati. Razbojnik ga je svalio na zemlju i vešto mu namakao vezane ruke za grkljan. Čelične lisice su se usekle u Houkejevo grlo. Čovek se otimao, koprcao, ali, uzalud. Forbej ga je davio svom žestinom. Znao je da će mu biti odbrojani trenuci ako ga sada pusti. Da od zlata neće biti ništa i da će ga verovatno pojesti mravi, kako je obećao bivši rendžer... Houkej nije uspeo da se okrene na bok. Njegova snaga se lagano topila i malaksavala. Zemlja je rovarila pod petama njegovih čizama, ali, Forbej nije popuštao. Ni za pedalj. Iskeženih usta, nabreklih vratnih žila, on je cedio poslednji dašak života iz lovca na ucene. Zatim je osetio da Houkej ne daje više otpor. Forbej ga je ostavio na zemlji i pošao prema konju, saplićući se. Houkejev opasač sa revolverom poneo je preko ramena. Dohvatio je jabuku sedla i vinuo se gore. Kada je odmakao nekoliko milja na istok, setio se da nema ključa za lisice. Zaboravio je da pretrese Houkejove džepove! – Grom i pakao! – opsovao je i sletao sa sedla. Za povratak nije bilo vremena. Seo je, namestio revolver između kolena i palcem pritisnuo oroz... Uspeo je od prve. Ruke su mu bile rastavljene. To je za početak bilo više nego dobro. Jahao je dalje, bez predaha i bez milosti. To je dovelo dotle da životinja pod njim počne da malaksava. Možda bi Forbej mogao negde da se priključi kakvoj poštanskoj kočiji, ali, lisice na rukama su ga ometale u tome. Kao za inat, predeo ispred njega bio je pust, nenaseljen, satkan od brežuljaka i žutomrke zemlje. Uputio se prema starom zapuštenom drumu u dolini. Tada je i konj posrnuo pod njim. – Prokleta kljusina! – kleo je iznemoglu životinju. Podigao je

kolt da joj okonča muke, ali se predomislio. Pucnjem bi mogao da privuče neželjene posetioce a možda i poteru ako je uopšte postojala. Pod ogromnim plavim nebom Fil Forbej je bio samo sićušna, bedna tačkica. Ali, sreća je bila naklonjena ubici. Jedva da je prevaleo milju na sopstvenim čizmama a sudbina mu je poslala spas. Čulo se kloparanje točkova nekih kola. Brzo je našao zaklon iza jednog kamena i pritajio se. Više nije mogao da bira, ako je u pitanju poštanska kočija, onda mu ne preostaje drugo nego da je napadne. Kloparanje je postajalo sve jasnije. Svakog trenutka kola su morala da izbiju iza krivine. Forbej je izvukao revolver i proverio doboš. Međutim, njegovom iznenađenju nije bilo kraja kada je umesto poštanske diližanse ugledao laka kola na dva točka, sa krovom.

Izduženo, preplanulo lice Fila Forbeja se zgrči. Brada mu je poslednjih dana narasla i skupljala je po površini kapi znoja. Kola je vozio sveštenik! Na glavi je imao šešir uzanog, okruglog oboda, crnu mantiju zakopčanu pod grlom i bibliju u krilu. Uzde su ležale ležerno prebačene o dršku koja je podupirala krov. Konj je, izgleda, dobro poznavao put pa nije trebalo upravljati. Dežmekasti sveštenik je dremuckao na svom sedištu, ne sluteći da ga očekuje susret. Fil Forbej izađe na drum s rukom na opasaču. Konj je zabacio glavu i zastao. Kola su se zatrešla i njegov vlasnik je otvorio oči. – Blagoslovi oče, – iskezi se razbojnik prema svešteniku. – Budi blagosloven – otpozdravi debeljko i u vazduhu napravi krst. – Koje dobro, sine?

– Nije dobro, oče – odgovori Forbej – čim sam ja u čizmama a ti u kolima.

– Nisam te vidao u ovim krajevima? Šta radiš ovde?

– Šetam, oče. A kuda vi po ovoj vrućini?

Čovek pokaza ispred sebe. – Iza brda se nalazi malo rudarsko naselje – kazao je na svoj miran, dobrodušan način. – A ovamo su kopači. Javili su mi da se u rudniku desila nesreća. Pomalo sam i lekar za te sirote ljude, pa idem da pomognem...

– Lepo od vas, uzvišeni... – Forbej je prišao konju i zagledao ga. Bilo je to dobro, odmorno kljuse, silom prilika upregnuto da vuče sveštenika. – Moj konj je uginuo – pokazao je razbojnik neodređeno iza sebe. – Vi ste božji čovek, oče, i red je da pomognete siromahu.

Sveštenikovo lice se uozbilji. – Gone te, sinko? – upita.

Forbej ga pogleda ispod oka, pop ga je pročitao i igra se prekidalala. – Silazi, oče – naredio je – ili očitaj molitvu...

Čovek podiže svoje široko, ugojeno telo i s mukom sīde na zemlju. Nije izgledao ni iznenađen ni uvređen. Samo je promrmljao. – Rudnik je daleko...

– Oznoj se malo, oče – preporučio mu je Forbej, isprežući konja. – Ako ti se salo ne istopi, možeš da ispržiš kajganu kada ti provri mozak...

Sveštenik je mirno progutao ovu neslanu upadicu. Nije ni trepnuo. A to je bilo najčudnije u celoj stvari. Iskusni lupež se toga prisećio već kada je hteo da pojaše konja. Okrenuo se i pružio ruku. – Daj mi tu bibliju, oče – zamoli.

– Rešio si da se pokaješ, sinko? – upitao je ovaj. Forbej spusti ruku i dopola izvuče svoj kolt. – Bibliju, oče! – zapovedio je nestrpljivo i preteći. Čovek uzdahnu i dade mu je. Razbojnik je rasklopi i iz nje izvuče mali revolver „deringer“. Biblija je imala samo koricu, unutra je bilo ležište za revolver, a ne stranice svetog pisma. – Znači, ne uzdaš se samo u boga? – primetio je Forbej. – Čekao si da okrenem leđa?

– Vremena su takva – raširi ruke sveštenik. – Ljudi se mole bogu a poštuju revolver. Ja moram da branim svoj život da bih ljudima mogao da propovedam mir i ljubav.

– Zar ti je ovo biblija?

– Ona prava je pod sedištem – reče sveštenik. Nije izgledao zaplašen, ni razočaran. Verovao je u sve što je kazao i nije se bojao osвете. Forbej je nekoliko trenutaka razmišljao. – Jesi li siguran da si pop? – upita.

– A jesi li ti siguran da me sada nećeš ubiti?

Forbej se isceri. Strpao je mali revolver u džep, zavitlao prazne korice daleko od sebe i uzjahao. – Budi blagosloven, oče! – mahnu rukom i odgalopira. Put pred njim tek je počinjao. Sakramento planine izdizala su se kao okamenjeni, hladni džinovi...

*

Tragovi su bili jasni. Dva jahača iz različitih pravaca stopili su se u jedan i krenuli zajedno istim putem. Holidej je to jasno video i ne silazeći iz sedla. Njegova saputnica, Sju Meklur zamenila je svoju dugu crnu haljinu i šlajer jahačim pantalonama i šeširom ravnog oboda. Sve što je obukla, pristajalo joj je u najboljem smislu reči. Kockar se s vremena na vreme pitao da li je Kliford Koks tolika budala da ne vidi koliko lepog odbacuje od sebe svojom ćudljivošću ili samo želi da bude siguran u ono što bi izabrao za ceo život? Devojka je hrabro podnosila jahanje, ne pitajući za odmor. Uskoro su nabasali na Forbejevu poternicu, zakačenu za jedno drvo. – Ovo je prilično pusto mesto za ovakve plakate – rekao je za sebe kockar.

– Šta to znači? – upitala je Sju. – Neko obaveštava da je ovuda prošao Forbej. Ali... nemam pojma zbog čega.

– Klif? Ali... on je rekao da je ubica blizu Tularose?

– Možda se vratio – slegnuo je Holidej ramenima. Kasnije su naišli na istu poternicu zakačenu za jedan žbun. Holidej je razgledao okolinu, ali, ništa sumnjivo nije uspeo da otkrije. Ni na zemlji ni na nebu. Nigde zaplašene ptice ili odbleska oružja. Devojka se mučila sa mnogim pitanjima koja su joj navirala u glavu. Ali, poslovična ćutljivost i blaga ironija saputnika zadržavali su je da otvori srce. Imali su dugo, dugo da jašu, a ona se nijednog trenutka nije zapitala plaši li se društva nepoznatog i zagonetnog čoveka u crnom? Jednostavno se toga nije ni setila. Dok Holidej je bio, možda revolveraš i kockar, ali je očigledno bio džentlmen od glave do pete. A uz to, njene misli su se najviše vrzmale oko Koks. – Kada ste rekli da se možda vratio, mislili ste na ubicu? – pitala je posle kraćeg ćutanja.

– Da!

– Ali, ne može biti i tamo i ovde?

– On se brzo kreće – odgovorio je kockar.

– Možda je u međuvremenu krenuo ovamo, pa su se Teks i on mimoišli.

– Zašto bi se vraćao?

– Možda da zavara trag? Možda je plen sakrio negde u planini?

– To su samo pretpostavke...

– Od nečega se uvek počinje.

U smiraj dana našli su ostatke vatre. – To nisu oni – zaključio Dok.

– Oni? – pitala je devojka. Uzalud se naprezala da na zemlji, u travi otkrije bilo kakav znak. Za nju je sve bilo isto kao i na svakom drugom mestu koje su prošli. – Ova vatra je ugašena pre dva dana – rekao je Holidej i ponovo poterao Miga napred. – Toliko ispred nas nisu...

– Mislila sam da ste me povelili u Tularosu

– požalila se – a ne za nevidljivim beguncima.

– Kockar zateže uzde. Na kraju krajeva, zašto je morao da se upušta u ovu pustolovinu koja se njega nije uopšte ticala? Zašto? Kada bi znao odgovor, onda bi mogao i da odustane. Ali odgovora nije bilo. Kao ni mnogo puta ranije, kada su koltovi iz Džordžije svesno ili podsvesno služili u zaštiti slabijih i usamljenih. A Sju Meklur je zapravo bila slaba i usamljena. – Sve nam je uz put – reče. – Ako se radi o Forbeju, možda ga možemo naterati pravo u ruke Teksu?

– Možda – samo je rekla. Tada, u daljini, kao slab prasak grančice, do njih je dopro zvuk. Oboje su ga čuli istovremeno i okrenuli glave na tu stranu. Zatim su se pogledali. – Zvučalo je kao pucanj – rekao je Dok i poterao šarca uz padinu. Devojka ga je pratila pridržavajući dlanom šešir da joj ga ne odnese povetarac. On nije mnogo žurio. Čak se nije dohvatio ni oružja. Oba kolta sa strane bila su mu samo na dohvatu, ništa drugo. Verovao je u svoju brzinu, a ona je opet, verovala da je brži od svih. Pregazili su mali potočić u jednoj dolini i ponovo se našli pred brežuljkom. Pod šarčevim kopitama prskala je vlažna, kišom natopljena zemlja. Tada je i ona videla jasne tragove konja. Holidej je pogledao prema nebu. Gore, prema severoistoku, crnile su se dve tačke. – Lešinar! – rekao je i prihvatio se svoje pozlaćene tabakere. Sju se stresla. – Neko... neko je mrtav? – upita. Bilo ko da je, zakasnili smo. – On pripali cigaretu i cimnu uzde. Njegov ždrebac poslušno pođe preko trave. Na mrtvacu su naišli posle desetak minuta. Ležao je licem okrenut gore, iskolačenih očiju i raskrečenih nogu. Prsti ruku bili su duboko i grčevito zariveni u kržljave čuperke trave na busenim, okolo. Sju ostade u sedlu s olakšanjem u duši. Čovek na zemlji nije bio Koks, a to je za nju bilo naj-

važnije. Holidej je već bio nagnut nad lešom.
– Je li to...? – javi se devojka.

– Nije Forbej – odgovorio je Dok. – Ovo je Ben Houkej, lovac na nagrade. Izgleda da mu se žrtva nije isplatila. – Pošto je još neko vreme osmatrao leš, kockar se podiže. – Još je topao. Ubica nije daleko odavde.

– Zar idemo?

– Prvo ću ga zakopati.

*

Fil Forbej je morao da se snalazi kako bi prevaleo put preko planina u pustinjsku dolinu između Alanodžorda i Tularose. Druga noć zatekla ga je na jednom ranču. Stigao je pred zoru, uvukao se na veliki senik ispred štale i zaspao. Činilo mu se da je tek sklopio oči, a trglu ga je galama. Skočio je i mašio se oružja. Ispod njega su žagorili kauboji, uzimajući sedla za svoje konje. Verovatno su u praskozorje morali da krenu na neki dalji put. Ubica se pritajio u senu i čekao. Imao je ponovo sreću, u boksovima je ostalo tri konja. Odvojio je jednog zelenka „pinto“ rase i izabrao najbolje sedlo, okačeno o klin. Dok je zatezao ramena, nije primetio senku iza sebe. Stariji čovek pod pohabanim, zamašćenim šeširom, iznenađeno je zurio u strančeva leđa. Verovatno je u mislima prebirao da li momak koji žurno sedla nadzornikovog konja pripada ranču ili je konjokradica? Opredelio se za ovo drugo. Jer, momci na ranču nisu nosili tako elegantna odela, osim uveče kada su odlazili u Ajčiki na pijanku. I to ne svi. Oni najstariji, kojima su veće plate, dozvoljavali su sebi takav luksuz. Čovek je nekako izvukao oružje iz pojasa, neki stari vojnički kolt, i uperio ga u pravcu Forbeja. – Polako stranče – kazao je. – Podignite ruke gore.

Forbej je iscedio psovku i ukočio se. Za trenutak, neko se isprečio na njegovom putu.

Morao je da bude vrlo brz i odlučan. – Rekao sam gore ruke – opomenuo ga je čovek. – Ubićeš me s leđa? – zapitao je razbojnik. – To neću, ali...

Forbej je podigao ruke i lagano se okrenuo. Dotle, zategnuto, znojem orošeno lice opustilo se čim je pred sobom ugledao neuglednog isluženog kauboja koji je hozentregerima pridržavao pantalone, a stezao ih širokim opasačem preko sredine. – Šta tražiš na ranču? – upitao je čovek. – Ovde se kradljivci konja odmah vešaju.

– Hteo sam da platim...

– Ne verujem da si to hteo – podrugnu mu se stari. – Nemoj da pokušavaš nešto... Pozvau još neke momke pa njima ispričaj svoju priču. – Razbojnikovo lice se ponovo zateglo a oči se suziše. Kaubojeva ideja o pozivanju momaka nije mu se dopala. – Slušaj stari – kazao je tihim glasom. – strašno mi se žuri! Nisam našao nikoga ovde, a konj mi je potreban...

– Mora da te juri neki šerif?

– Još gore! – zagovarao ga je Forbej. – Jedna žena.

– Ništa ti ne verujem! Pokušavaš da me zbuniš, ha?

– Tačno – priznade Forbej.

– E, to ne pali kod Farela! – ustuknuo je čovek korak natrag, prema ulazu. – Skini polako opasač... levom rukom...

Forbej mu se cerio u lice. Levom je skidao kopču, a desnu je držao podignutu. – Zar misliš da tvoja gvoždurija može da puca? – upitao je podsmešljivim tonom. – Mora da si poslednji put pucao protiv Apača, stari? Ili, možda još ranije?

– Nemoj da proveravaš, momak! – opomenuo ga je ovaj.

– Nisam siguran da bi mogao da me ubiješ tako, gledajući me u oči – začikavao ga je lupč. Opasač je bio raskopčan. Forbej učini

pokret da ga baci prema kauboju, ali napravi tako da mu skliznu iz ruku na kolena. On se saže da ga pridrži i hitro isteže Houkejev kolt. Čovek je kasno shvatio da je bio nepažljiv. Umesto da jednim hicem u grede dozove preostale ljude na ranču, on je dozvolio da bude ustreljen! U žurbi, Forbej nije mogao da cilja tačno. Srećom po kauboja, dobio je zrno u rame i okrenuo se oko sebe od udarca. Revolver mu je ispao iz ruke. Čovek je pao, sklopio oči i primirio se. Nije imao nameru da se pravi heroj i da sačeka sledeći hitac. Forbej je uzjahao konja još u štali, pognuo glavu dok je prolazio kroz vrata, a onda je divlje marmuznuo životinju.

Pucanj je privukao pažnju na ranču. Ali, za to vreme, razbojnik je bio dovoljno daleko, pa su uspeali da ga isprate samo pogledom. Jahao je celo prepodne, sve dok se pred njim nije ukazala dolina, pred kojom su brda i visoravni Sakramento planina štrčali. Košulja na leđima lepila mu se od znoja. Činilo se da se puše oboje, i životinja i on. Skinuo je šešir i dlanom prevukao po obrijanoj glavi. Morao je da se odmori. Nije imao nameru da još jednom ostane bez konja, pa da rizikuje kao konjokradica. Sat više ili manje, po njegovoj računici, neće sudbonosno uticati na njegov put. Do Tularose imao je da prevali još najmanje sedam sati. Međutim, nije mu padalo na pamet da uđe u grad. Ono što je tražio, nalazilo se severno od njega. Sećao se onog jutra kada su se razišli, zatečeni neočekivanim pucnjem iz šume. Sparksov kolt je odleteo u travu, a on je povikao da beže! Tekeri na jednu, Laski i „troprstaš“ na drugu, a on, Forbej na treću sa plenom, u velikoj torbi! Zlato i novčanice Roberta Meklura nisu otišli daleko od grada. Čovek s kojim je skuvao plan otmiče, odveo ga je na jedno napušteno groblje, zaraslo u

korov i bodljikavo žbunje. Bilo je to porodično groblje Vilijama Klakstona koji je imao najveći ranč u okrugu, četrnaest godina ranije. No, rančer je bio usamljen u tom kraju, borio se sa neprijateljski raspoloženim Indijancima, protuvama o konjokradicama, da bi sahranio dva sina, ženu, sedam svojih momaka. Posle toga se pokupio i otišao uz Pekos na severoistok, ivicom Ljano Estakada do Klovisa. Kasnije, to mesto se smatralo ukletim. Tularosu i okolinu nastanili su mnogi došljaci s istoka i severa. Godinama su tu puštale svoje korene i podizali porodice ali Klakstonovo groblje i čitava milja unaokolo, ostali su iz neobjašnjivih razloga pusta ledina. Tu su dva jahača, onog ranog jutra, odneli torbu sa novcem. Stavili su je u jednu raku, a preko nje nadgrobni spomenik. Mogao je sada lako da ga pronađe. Forbej se osećao sve lepše što se više približavao Tularosi. Dan je bio pri kraju, senke su počele da se izdužuju trostruko, četvorostruko više od predmeta okolo. Drveće i stenje, uvale, žbunove i njega samog obasjavalo je sunce sa leve strane. Forbej je skrenuo nešto zapadnije od glavnog puta prema Tularosi, koji je pravio ogroman luk oko Kamarg Hila. Klakstonovo groblje bilo mu je na dohvat. Dok je sunce, poput užarenog bakarnog kotla dodirivalo zatalasano more Sakramento planina, razbojnik s obrijanom glavom je natukao šešir na čelo, proverio doboš svog oružja i krenuo laganim kasom uzvišicom. Morao je da prođe šumarak koji se graničio sa farmom nekog Dagleasa Huvera, tako je pisalo na velikoj tabli okačenoj iznad kapije. Ograda, od ukrašenih oblica pružala se s obe strane ukoso prema krovu velike zgrade. Forbej je pognute glave izbegavao granje da mu ne ozledi oči. Osećajući svežinu sumraka i šume, konj je raširenih nozdruva mirisao

travu i uzgred pokupio u zube nekoliko strukova. Kada se šuma završila, nastala je zaravan prekrivena krovom i žbunjem. Krune divljih cvetova žute boje nadvisivali su taj splet grmlja i travuljina. Podsećale su na pozlaćene kuglice neke iskidane ogrlice, rasute po zelenom sagu. Forbej nije pošao odmah prema označenom mestu. Prvo je malo projahao okolo, da se uveri da će biti sam i neometan dok bude vadio plen ispod nadgrobnog spomenika. Tek tada je sjahao. Kamena ploča, obrasla mahovinom i pokrivena nekim sitnim bubicama, sada je Forbeju izgledala mnogo teža nego pre. Morao je sam da je podiže i zapeo je iz sve snage. Uspeo je da je skloni u stranu, taman toliko da provuče ruku i napipa torbu. Međutim, otvor nije izgleda bio dovoljno širok. On kleče i pomaže se ramenom da ploču odgurne još više u stranu. Uspeo je sasvim da je skloni. A tada...

Iznenada je prebledelo! Skrovište je bilo prazno! On razgrnu travu s ivice rake, zavuče obe ruke unutra, u zemlju, ali, uzalud. Od torbe ni traga! Nebesa! Osvrnuo se oko sebe u očajničkoj nadi da je možda, pogrešio mesto. Ali, ostale grobnice ili su imale krstove ili obeležja od spomenika. Forbej je počeo da se trese od muke. Neko je već bio tu, pre njega. Možda pre samo nekoliko sati, možda pre samo nepun sat. Znao je o kome se radi, ali je ipak tupo zurio pred sebe, ne verujući da je nasamaren, da su ga preduhitrili.

– Prljava propalica! – Procedio je stežući pesnice. – Meni neće umaći! Nikada! – podigao je ruke prema nebu kao da se zaklinje na osvetu. Zatim je spustio ruke i počeo da čupa travu oko sebe kao sumanut.

– Neće mi umaći! – ponovio je i ustao.

A tada, glas iza njega odjeknu kao prasak groma.

– Nisi ni ti daleko dogurao, Forbeje!

Razbojnik je zastao, napregnut, ošamućen, spreman na sve. Taj glas ... Bio je u stvari oštari, ali, čudesno leden, miran, podrugljiv i samouveren. Odmakao je ruke dalje od bokova i okrenuo se.

Ugledao je nju! Plavokosu devojkicu s kojom su se on i njegova tri partnera surovo poigrali one noći pred dolazak starog Meklura sa zlatom. Sada se nalazila pred njim, pred poslednjim od četvorice progonjenih. A kraj nje je stajao vitak, elegantan čovek u crnom odelu. Ispod raskopčanog kaputa dugih peševa, virile su drške teških koltova, kao grabljive, smrtonosne kandže. Ledenoplave oči posmatrale su razbojnika sa porugom kakvu poseduju samo ljudi kojima smrt ne znači ništa, i koji ne poznaju strah. Forbej se, pognut, iscerio prema kockaru.

– Holidej? – oslovio ga je, mada ne naročito drsko. Ruka mu je bila sasvim blizu kolta. Holidejeve ruke su bile prekrštene na grudima.

– Zakasnio si, prijatelju – zacerekao se razbojnik. – Ptica je došla i odnela zlatnu grančicu... Celu!

– Nisam došla po grančicu – rekao je Džordžijanac – već po tebe.

Forbejev osmeh polako zamre. – Ja žurim – odazvao se smrknutog lica – i ništa me neće zaustaviti!

Sju Meklur se polako odvoji od Holideja. Njen osvetnički put nenadano se našao pred krajem. Sada već nije osećala onu neutoljivu želju da prognane ubice i siledžije vidi mrtve. Na usnama joj je lebdelo pitanje, šta je sa Koksom? Da li su se Forbej i on sreli? Nadala se da nisu. Jer, ako jesu, onda bi Teksašanin bio mrtav čim je razbojnik živ. A u to nije verovala!

– Možemo podeliti zlato – predložio je Forbej. – Ja jedini znam kod koga je...

– Ne interesuje me – odgovorio je kockar.
– Zlato ti neće trebati u zatvoru.

Forbej ustuknu, usta iskrivljenih u suludi smešak. – Rekao sam ti žurim – skoro je viknuo. – Dok me ti ovde zagovaraš, ona bitanga se pakuje i odlazi iz Tularose! Sklanjaj se! – Međutim, kockar se i ne pokrenu. Sunce je zašlo, suton na Klakstonovom groblju izgledao je mnogo sumorniji i tamniji u očima čoveka iz Džordžije.

Ali, misao na gomilu dolara i zlata, bila je Forbeju važnija od svih strepnji i strahova. Odstupanja više nije bilo. On munjevito spusti ruku. Čuo je svoj hitac. Ili... ili... Ne, nemoguće! Čuo je samo svoj hitac, a osetio je olovo u sebi! Znači, opalili su istovremeno... samo je on bio prokleta neprecizan i brzoplet... Zlato... sada je izgledalo nedostižno... Zar tako izgleda smrt, pomisli. Pao je na koleno. Pred zamagljenim očima ukazala mu se prilika devojke plave kose. Prokleta veštica! Ona je svemu kriva. Ona mu je natovarila Holideja na vrat. Neka i ona umre s njim!

Podigao je ruku otežalu od bolova i umora i upravio je cev prema njoj. Sju pokri lice rukama. Holidej opali još jednom. Ovoga puta u Forbejev zglob. Posle toga, razbojnik se izvrte na leđa.

– Je li mrtav? – javi se devojka tihim glasom.

– Nije – odgovorio je kockar. – Neka o tome brine šerif Drajper. Ili biste više voleli da je mrtav?

Odmahnula je glavom. – Samo sada je gotovo – uzdahnula je. – Moj otac je sada miran. Osvećen je!

Džordžijanac napuni doboš novim mecima iz opasača, a onda vrati „linkoln“ u futrolu. – A zlato? – upita. – Nije vam stalo?

– Ne znam... Možda dok se priberem.

Uostalom, ko zna gde je taj novac? Suviše je krvi oko njega...

– Ali je vaš. Ići ćemo po njega.

– Po njega... Kuda?

– U Tularosu. Zar niste čuli Forbeja?

*

Sju Meklur nije shvatala zbog čega Holidej tako brzo jaše. Njen konj nije mogao da se meri sa Migom, pa je, s vremena na vreme, gutala dobre „porcije“ prašine koja je vitlala pod kopitama Džordžijančevog džeparca.

Ranjeni Forbej bio je privezan za svog konja. Kockar mu je previo rane na ruci i slabinama, a zatim ga je stavio na sedlo i poveo. Na zapadu je samo komadić pozlaćenog neba nagoveštavao da je za brdima potonulo sunce preko skoro jedan čas. Ulica Tularosa bila je neobično tiha. Retki prolaznici su iz senke posmatrali jahače, ali im se nisu otimali uzvici iznenađenja ili prepoznavanja. Pripijali su se uz stubove velikih tremova i nemo posmatrali tri konja i dva jahača. Sju Meklur je pogledom pretraživala svaki ugao, ne bi li opazila poznato lice. Neosetno, oni se približiše u redu Sema Drajpera, čuvara zakona u Tularosi.

– Zašto smo ovde stali? – upitala je, trgnuta iz sanjalačkog iščekivanja.

– Imam tovar za šerifa – odgovorio je kockar. – Žurite li previše, mis Meklur?

– Zovite me Sju – osmehnula se blede. – Priznajem da sam nestrpljiva, ali, sačekaću vas.

– U redu! – On skide poluonesvešćenog Forbeja i položi ga na drveno stepenište, naslonivši ga na stub. U tom se vrata kancelarije otvori i nešto mutne svetlosti iznutra pade po njemu i Holideju. Dok podiže glavu. Međutim, to nije bio Sem Drajper. Čovek ko-

ji je nosio zvezdu zvao se Fredi Slejd, ali, nje-ga Holidej nije nikada u životu video. Pa, ni Sju Meklur.

– Da li je šerif tu? – upita Holidej.

Momak sa licem kao u mrtvaca, podboči se i izdiže na petama. Imao je buljave oči, uvučene pod čelo, upale obraze i izbačene jagodice. Usta su mu bila samo tanak, jedva vidljiv prerez. – Ja sam šerif! – lupio je šakom po zvezdi. – Šta hoćeš?

Tražim pravog šerifa – javi se Holidej. – Zove se Drajper.

Fredi Slejd, kako ga je kasnije predstavio Henk Hafin, gradonačelnik, spustio je nogu jedan stepenik niže, piljeći u kockarevo lice uvučeno u senku. – Drajper je u penziji – rekao je suvo.

– Otkada? – upita devojka.

Slejd kao da je tek sada primetio Sju, ali, nije učinio nijedan pokret da je pozdravi. Šešir mu je bio na glavi, a čika nesavitljiva.

– Od pre nekoliko dana! – Ko ste vi i šta tražite u gradu?

Holidej pokaza prema devojci. – Ona je slučajno ovde – kazao je mirno. – A ja sam doneo živu poternicu, pod izmenom Fil Forbej. Ranjen je.

Slejd samo pogledom okrznu razbojnika. – Sada sigurno tražite nagradu? – upitao je prezrivo.

– Najradije bih jedan brendi – uzvratio je kockar, pitajući se hoće li Forbej iskrvariti pred nogama novog šerifa ili pod vešalama. – Nisam čuo vaše ime? – podseti ga Slejd.

– Imam fazonih imena, šerife – odgovorio je Holidej. – Kakvo bi vam najviše odgovaralo?

Ruka čuvara zakona ispruži se niz bok. Zatim se začuše brzi koraci ulice. Holidej samo malo okrenu glavu, a devojka je prepoznala Henka Hafina, gradonačelnika.

Bubuljičavo, mesnato lice pod cilindrom,

sa debelom cigarom u ustima širilo se pred devojkom i kockarom u grimasu izveštačene ljubaznosti.

– Moje poštovanje, mis Meklur – poklonio se gradonačelnik pred devojkom. Odmah zatim se okrenuo prema šerifu. – Ovo je naš novi šerif, Fredi Slejd. Sema smo penzionisali, izjavio je da je umoran i mi smo mu izašli u susret.

– Nešto je naglo otišao – zaključio je nehajno Dok.

Hafin sleže ramenima. – Vremena se menjaju – rekao je značajnim glasom, pogledavši Sju ispod oka. – Slejda sam lično doveo iz Vajlardu. Vrlo je vredan i odan. – Zatim se Hafin okrete klonulom Forbeju. – A ovo? Liči mi na...

– Forbeja – ljubazno ga dopuni kockar – za njim je raspisana poternica. Ubio je Roberta Meklura, ako vam to nešto znači?

– Naravno – uspravio se Hafin. Onda je mahnulo rukom prema šerifu. – Smesti ga u zatvor, Fredi. I pozovi doktora Skota da ga okrpi. Požuri!

Novi čuvar zakona nimalo nežno dograbi ranjenog razbojnika i ponese ga preko verande u kancelariju. Forbejeve čizme su se vukle po daskama preko tamnih mrlja krvi.

– Šta mogu da učinim za vas, mister? – okrenuo se prema kockaru Henk Hafin, smeškajući se sladunjavo. – Najbolje da zavežete – odgovori mu Dok. Gradonačelnikova cigara se odjednom umiri u uglu. Lice mu se opusti a oči zacakliše. – Pazite, mister Holideje, ovde sam ja zakon! Nema više ni Drajpera ni Meklura, samo je Hafin tu. Nemojte da kažem Slejdu ko ste...

– I?

– Nisam ga ja badava doveo ovamo. U Vajlardu je on...

Ali, kockar ga više nije slušao. Sju Meklur

se takođe okrenula i pridružila svom saputniku iz Les Kruzesa. Očigledno, klima je u Tularosi postala drugačija, devojci se činilo da ne prepoznaje grad. Kao da su ljudi iščezli sa ulica, a na njima jedino šetaju Hafin i mrtvačka glava Fredija Slejda. Ili joj se to samo učinilo zbog toga što je sumrak, što je bila umorna i što nije zatekla Kliforda Kokska čim je ujahala u Tularosu. Svetla „Pekos“ hotela bila su upaljena vrlo rano. Ponesena neobjašnjivim nagonom, Sju je upravela pogled u dvokrilna vratanca. Džordžijanac je zastao da je sačeka.

Sudbina je tako umešala svoje prste. Tog trenutka kroz ulazna vrata „Pekosa“ prošao je čovek zbog koga je devojčino srce brže zakucalo. Kliford Koks!

Teksašanin je prišao jednom od privezanih konja i počeo da zateže remen. Nije obraćao pažnju na sitne, brze korake koji su se približavali. – Klife! – povikala je Sju.

Koks se ukočio. Ramena su mu se nešto podigla, i, činilo se, čitava večnost je potrajala dok se okrenuo. Njegovo preplanulo lice najzad izmamii smešak. – Sju? Otkuda... otkuda vi ovde! – Tada je opazio kockara. – Našli ste ga? – upita.

– U zatvoru je, Klife. Dok ga je stigao u Klakstonovom groblju i razoružao... To je poslednji, Klife. Dobro je da se sve završilo. Umorna sam od osvete.

Koks je ćutao. Njen pogled pade na sedlo. Izgledalo je preopterećeno: krznjeni kaput, čebe, dve čuturice sa vodom, puška u futroli i zavežljaj pored velike torbe.

– Klife... Ideš nekuda?

– Imam posla, ali, vratiću se.

– Ali, kuda?

– Razgovaraćemo kada se vratim.

Holidej im se pridruži, paleći uz put cigaretu. U svakoj drugoj prilici on bi se udaljio

i ostavio ih nasamo. Međutim, osetio je da se između Sju Meklur i Kliforda Kokska isprečuje zid. Njena leđa kao da se povijaju posle svake Teksašaninove reči. Koks je bezizrazno posmatrao Holidejevo kretanje. Kockar se nemarno naslonio na Koksovog konja. Dlanom je prevukao po njegovoj koži. – Znojav je – reče – Mora da je kasao dugo...

– Volim da jašem – nadoveza se Koks. Holidej prevuče rukom preko torbi i čuturica. Koksovo lice se zateže, a ramena skupiše.

– Ako vam se dopada konj... – obratio mu se Koks pritajenim glasom Međutim, Holidej samo lako sleže ramenima i odmače se. Koks baci pogled na devojkicu, koja je bleđa stajala i gledala u stranu. Klimnuo joj je glavom.

– Ja sada idem, Sju... Vratću se.

– Nešto kriješ od mene, Klife? Zar baš moraš sada da odeš?

– Da!

– Baš lepo – umeša se Džordžijanac, prekrstivši ruke na prsima – Ali, nećeš daleko stići. Teks. Vode Rio Granda preslabe su za ovo tvoje sedlo...

Koks iskosa pogleda Holideja, a devojka obojicu. – Šta to znači? – upitala je puna nejasne slutnje.

– Vaš otac, mis Meklur, imao je čoveka od poverenja. Čoveka koji je znao mnoge njegove tajne i na koga se mogao u svakom trenutku osloniti. Godinama tako...

– Ali, kakve to veze ima...

– Ko je onim lupežima mogao da oda s kakvim kapitalom raspolaže vaš otac? – dobacio je kockar. – Ko je znao za vaš dolazak u Tularosu? Čija je ideja da vas otmu, s obzirom da otac luduje za vama i da će dati i poslednji cent samo da vas spase?

Tišina se mogla opipati oko njih. Sju je ose-

tila da joj grlo postaje suvo i bez glasa. Holidej nastavi.

– Dok ste vi ležali u kući, neko je zapalio zgrade. Ko? Niko nije našao druge tragove osim njegove i doktorove. Onaj lupež, Laski, zadavljen je u doktorovoj kući. Ko je tada bio u njoj? Šerif, vi i Teks. A šerif je otišao po vodu, pričali ste mi. Teks je imao dosta vremena da ga ubije...

– Ne! – izletelo je iz devojčinih usta. Ali, kockar je ostao neumoljiv. – Sećate li se one kolibe i onog ubice na krovu? Otkuda je on znao da ćemo mi svratiti tamo, ako se nije dogovarao sa Teksom? I čim je uvideo da je ostao samo Forbej, požurio je da ga pretekne i uzme plen.

Koksovo lice je ostalo tvrdo, nedokučivo. – Blefirate – rekao je kratko ali neubedljivo.

– Možda – složio se Dok – ali, mogu i da dokažem. Ova torba... da pogledamo šta je unutra, Teks?

To je bilo previše i za Koksove nerve. Žestoko je odgurnuo od sebe Holideja i izvukao pušku iz futrole. – Natrag! – viknuo je i privukao devojku sebi. Oči su mu buknule ubilačkim sjajem. Njegova mirnoća se rasplinula kao mehur od sapunice, bio je to sada čovek spreman na sve, da bi zaštitio zlato i sebe. Zbog devojke, a ne zbog nečeg drugog, Holidej je ostao neaktivan i miran. Teksašanin je to iskoristio i zajašio svoga konja, ne ispuštajući ga iz vida.

– Dosta sam bio sluga – dobacio je izmenjenim glasom iz sedla. – Ovaj novac je moj! Zaslužio sam ga, kupeći mrvice oko Meklura. On je samo naređivao, a ja sam sve izvršavao. Jednom je tome morao da dođe kraj!

– Klife... – plačnim glasom ga pozva Sju. Ali, on je nije čuo.

– A devojka? – upita kockar – ubio si joj

oca i ostavio je razbojnicima da joj upropaste život? To ti ne znači ništa?

– To je prošlost – odgovorio je Koks – i ne pokušavaj da izvučeš koltove, Dok!

– Lepo si to smislio. Poslao si druge da završe posao, a onda se otarasio i njih. Sve vreme si bio u senci. Niko u tebe nikada ne bi posumnjao.

– Niko, osim tebe, kockaru! – potvrdio je Koks. – Ali, i ti možeš da se pridružiš ostalima.

On pusti devojku, podižući puške. Ulica je bila pusta, mirna i mračna. Čak se ni iz „Pekosa“ nisu čuli glasovi. – Ne – čuo se devojčin šapat dok se teturala između njih, svakog trenutka gotova da padne. – Ne možeš pobeći – poruči mu Holidej. – Mogu da pucam i sa metkom u telu. – I, pri tom spusti ruke.

– Neee! kriknula je devojka i poletela prema kockaru. Odjeknuo je pucanj! Sve se desilo neverovatno brzo. Niko kasnije ne bi umeo da posvedoči kako se desilo, iako je nekoliko glava već bilo načičkano na vratima hotela posle devojčinog prodornog vriska.

Kliford Koks je pucao baš onda kada se devojka bacila prema Holideju. I, pogodio je nju, umesto kockara! Devojčino telo omelo je Doka na potezu. Pala mu je u naručje s izrazom zaprepašćenja u očima. Dok ju je prihvatio. Teksašanin zari mamuze konju u slabine i jurnu ulicom. Niko mu se ne ispreči na putu.

– Sju? – pozva je blago kockar spuštajući njeno telo na prašnjavo tlo. Nije bilo odgovora. Koksov metak bio je smrtonosan. Plava kosa Sju Meklur bila je rasuta po zemlji, i, činilo se, da devojka spava.

Čizme su zaškrilale okolo. Ljudi su poskidali šešire i oborili glave. Holidej je klečao nad telom nesrećne devojke, lica kao livenog

u kamenu. Nije imao u sebe nikakvu misao, nikakav osećaj potištenosti ili žaljenja. Kao da je odjednom vreme zastalo i u njemu sve zemrlo. Gomila oko njih postajala je sve veća. Dolazili su Henk Hafin a za njim novi čuvar zakona. Gradonačelnik je radoznalo pogledao devojk, i, uverivši se da je zaista mrtva, progurao se napred, u prve redove. Fredi Slejd ga je pratio kao pas čuvar.

– Šta se ovde dešava? – povikao je. Sada je imao šansu da se oslobodi i neprijatnog kockarskog prisustva. – Još jedan leš? I to, mala Meklurova? – Prošao je pogledom po licima ljudi, nemo ih pozivajući da mu se pridruže. Prstom je upro u Holideja.

– Leševi! Sve samo leševi oko Holideja, ljudi moji! U redu, ubice i razbojnici, ali, ova devojka... To je vrhunac!

Kockar se polako vratio iz svoje obamrlosti. Izgledalo je da tek sada čuje Hafinovu dernjavu. Gradonačelnik ga je optuživao za sve nesreće koje su poslednjih dana snašle Tularosu.

– I, čim ujaše u neki grad, padaju ljudi. Ne možemo dozvoliti da poštteni građani budu umešani u obračun između revolveraša. Dok sam ja ovde gradonačelnik, a Slejd šerif, toga više neće biti. – Pri tom je susreć kockarev pogled i umukao.

– O čemu to govorite, gradonačelniče? – upitao ga je Dok takvim glasom da je Hafin poželeo da se zemlja otvori i proguta ga. Ipak je potražio Slejda pogledom i to mu dade snagu.

– O vama, Holideje! Vi ste nesreća po ovaj grad...

Kockar mu prilepi šamar da je odjeknula cela ulica. Hafin posrnu uhvativši šakom bolno mesto. Fredi Slejd se maši oružja, ali, oba kockareva kolta već su bila uperena, u njega.

Sa lica plaćenika iza Vajlarda iščeze samouvereni izraz i zameni ga strah.

– Idem sada – dobacio je Holidej ljudima. – Kada se vratim... hoću da Meklurovi imaju najlepše mesto u okrugu. Najbolji spomenik. Ako tako ne bude, izrešetaću vas... Prvo gradonačelnika i ovog pajaca od šerifa, a zatim ostale...

Svi su ćutali kao opčinjeni. I verovali u to. Džordžijančev glas prelete iznad njih kao lepet noćnih ptica i sasu im jezu u kičme.

Henk Hafin je drhtao od sramote, ali i straha. Fredi Slejd nije imao nameru da stavlja život na kocku protiv najslavnijeg strelca Zapada.

I, Holideju napraviše put dok je prilazio svome šarcu.

*

Kliford Koks je pregazio Rio Grande ne osvrćući se za sobom. Više nije morao da brine. Dva dana i dve noći paklenog jahanja isplatili su mu se. Iako je pod sobom satro pet dobrih, snažnih konja, poželeo je da se u El Pasu zadrži samo toliko da odmori noge i popije jedno piće. Zatim, preko granice!

Prvo što je učinio bilo je da baci svoje odeo i navuče prnje meksikanskih vakerosa. Imao je veliki slameni sombrero, šareni pončo preko leđa, platnene pantalone do pola listova i lake sandale. Tovar sa zlatom je pretovario u dve manje torbe koje je nosio preko ramena, ispod pončoa. Opreznost nikada nije nedostajala Teksašaninu. Iako je znao da ga niko ne bi prepoznao, natukao je dobro sombrero na čelo i potražio neuglednu krčmu da odsedi desetak minuta pre nego što nastavi put.

El Paso je vrveo od raznoraznih ljudi, stranaca, ali i od radoznalih lupeža i čuvara zakona. Odabrao je krčmu „Šuplji dolar“ i zavukao se u najudaljeniji ugao. Torbe nije

skidao sa ramena, ali, nije ispuštao ni kolt, koji se nije video pod pončom. Krčma je bila napravljena od drveta i blata, bila je bez krova, kao četvrtasta gomila zemlje sa dva prozora kraj ulaza. Bilo je u njoj nekoliko tipičnih Meksikanaca koji na Koksa nisu obratili pažnju. Koks je htio da skine sombrero, ali se predomislio. Debeli krčmar je dogegao do njega brišući uz put prazne stolove prljavom krpom. – Senjor?

– Viski!

– Samo tekila, senjor.

Teksašanin se namršti. No, nije bilo izbora. – U redu, donesi nešto da nakvasim jezik.

– Si, senjor! – Piće mu je doneo u zemljanoj testiji sa dva grlića. Mada tekila nije mogla ni da se približi pravom viskiju, Koks je pio, osećajući da ga ljuta tečnost razdire, ali i oporavlja. Uostalom, mogao je sebe da časti posle svega što se dogodilo. Naročito posle prevaljenog puta, kada je osjetio „miris“ meksikanskih brda. On pucnu prstima i dade znak krčmaru da mu donese još jedan vrč.

Krčmar je odmah osjetio da sa novim gostom nešto nije u redu. Nije govorio kao vakero, niti je ličio na njih. Bio je previše visok i previše snažan. Hladan Teksašaninov pogled presekao je neka pitanja koja su mu bila na vrhu jezika. Doneo je tekilu i čutke je spustio na sto.

Koks prinese vrč ustima... i, zagrenuo se. Nebesa! Na ulazu, kao avet, stajao je on, Dok Holidej! Stajao je nekoliko časaka zategnutog lica, očiju koje bi i vatru ugasile. Peševi njegovog kaputa bili su zabačeni iza drški koltova ukrašenih slonovačom. Fina, sitna prašina slegla mu se po ramenima i obodu „kalifornija“ šešira, siguran znak da je jahao pakleno kao i sam Koks. Koks saže glavu. Oči mu se sakriše u senku sombrera. Do vraga, zašto li

sam svraćao u ovu jazbinu, pomislio ja. Prokleti kockar, prešao je pola države da bi ga sustigao na samoj granici između Teksasa i Meksika. Da li ga je video? Ne! Kockar se uputio prema šanku za kojim je stajao debeli krčmar. Kliford Koks čvršće steže kolt ispod ponča. Osetio se mnogo sigurnijim nego malopre kada je ugledao Holideja. Vlasnik „Šupljeg dolara“ s neskrivenim iznenađenjem odmeri došljaka. Niko tako obučen nije svraćao u njegov ćumez. Ovaj gringo je prosto mirisao na fino rublje i sapun, iako ga je prašina pokrivala sa svih strana. Holidej skide šešir i malo ga otrese o pantalone. Zatim ga ponovo stavi na glavu i okrenu leđa prostori-ji. – Daj mi tekilu, hombre.

Krčmar razvuče usta u smešak. – Senjor, gringos u ovom kraju obično traže viski – rekao je, ponudivši mu vrč.

– A to obično nemaš?

– Tako je, senjor.

Kliford Koks malo više podiže glavu. Dok Holidej ga nikako nije mogao videti. Istina, dotle nikome nije pucao u leđa, ali, sada će morati ako se kockar odluči da ostane duže nego što bi trebalo. Ili, ako reši da sedne blizu njega. On pomeri ruku s oružjem naviše. Baš tada se Holidej okrete prema njemu, naslanjajući se laktovima na šank.

– Ja čekam, Teks...

Koks je za trenutak zanemeo. U krčmi je vladao tajac. Znači, ovde je morao da bude kraj puta, pomislio je Teksašanin.

Meksikanci za stolovima počese da napuštaju svoje stolice bez naslona, i to tako da ne bude između Holideja i vakera u uglu. Pribijali su se uz zidove i iza šanka izlazili napolje. Krčmar se udaljio na drugi kraj. Nije imao čega da se plaši, njegov inventar bio je tako oskudan i bedan da ga nijedan metak ne bi mogao upropastiti.

– Dugo si me pratio – javi se Koks, ne pokrenuvši se. – Priznajem da ti se divim.

– Ne zamaraj se pričanjem, Teks – posavetovao mu je kockar. – Nikada nećeš stići u Meksiko.

– Ko to kaže?

– Sju Meklur. Zove te da budeš s njom, ali... ti si određen za pakao, Teks, zar ne? Nisi želeo raj na zemlji?

Koksa to nije mnogo pogađalo. On se brinuo kako da se otarasi Holideja, a da izbegne nezgodna pitanja zakona u El Pasu. Preostalo mu je da posle toga opet jaše brzo.

– Ne zanosi se – kao da je pogađao njegove misli Džordžijanac. – Meksiko je daleko.

– Nikada se ne zna...

– Ja znam. – I, on se odvoji od šanka.

Teksašanin provuče cev ispod ponča. Ali, bilo je uzalud! I preimućstvo koje je imao i brzina kojom je raspolagao, sve se to raspršilo pred veličanstvenim pokretom legendarnog kockara! Dok je Koks imao oružje u šakama, samo da pritisne oroz, Holidej je trebalo tek da izvlači svoje „linkolne“. Učinio je to, nikada brže u životu! Pucaji su zaglušili malu, tesnu prostoriju „Šupljeg dolara“ u El Pasu. Krčmar je odskočio prema zidu i obe šake stavio na uši, zažmurivši. Koksovo telo se ispravljalo, posrtalo, ponovo ispravljalo pod udarcima vrelog olova, da bi na kraju palo među stolova, sa tamnocrvenim pečatima na grudima. Pončo mu je kliznuo sa ramena i otkrio kožne torbe nabijene do vrha. Kada je krčmar otvorio oči, sve je bilo gotovo. – Karamba! – samo je promrmljao.

Holidej spusti koltove na šank. Usijene cevi još su se dimile i mirisale na barut. Gledao ih je nekoliko časaka, ali, ne sa divljenjem kako je to činio krčmar.

Koltovi iz Džordžije još jednom su posejali smrt! Istina, ovoga puta pao je ubica devojke

koja ga je volela. Nije bilo mesta žaljenju. Ona je platila za neuzvraćenu ljubav, on za ovaj zločinački put i izdaju.

Holidej napuni oružje i stavi ga za opasač. Krčmar mu doturi novi vrč tekile. – Ja častim, senjor! – kazao je glasom koji je odavao divljenje.

Kockar i ne pogleda piće.

– Ali, to je viski, senjor! Pravi viski, za prave ljude!

Pošto ni tada Holidej ne reče ništa, on dodade. – Čuvam ga za retke goste.

Džordžijanac otpi jedan gutljaj onda se uputi prema mrtvom Teksašaninu. Skinuo je torbe i bacio ih na šank, pred zaprepašćenog vlasnika. – Hečins više nije ovde šerif? – upitao je.

Krčmar je nekoliko puta odmahnuo glavom. – Nije, senjor. Smenili smo ga. Bio je... pokvaren.

– A novi?

– Senjor Tačer? On je dobar, pošten. To ste hteli da znate, senjor? Da li je pošten? Ove torbe... mora da su pune zlata?

Krčmareva oštroumnost bila je zadivljujuća.

– Sto hiljada dolara – odgovorio je kockar.

Vlasnik „Šupljeg dolara“ je prevrnuo očima kao da ga od te sume hvata nesvestica.

– Vaše, senjor? Ili...?

– Nisu moji, hombre. Ja imam samo uspomene. Ništa više.

Zatim je seo i zapalio cigaretu. Čekao je zakon.

Krvavi novac Roberta Meklura mogao je da se vrati u Tularosu. Možda ga niko neće naslediti, možda će pripasti gradu. Ali, verovao je ipak da će od jednog dela Meklurovima podići pravo obeležje.

Jednom će se možda vratiti. Da proveriti.

*

Kasno popodne, čovek iz Džordžije je poslednji put pogledao prema Meksiku.

Možda je tako gledao i Kliford Koks. Bio je na domaku, ali, nije stigao da umakne. Samo ga je pogledao i odsanjao...

Poterao je Miga na severoistok. Preko Pekosa, ivicom Ljano Estakada, nameravao je da stigne u Ebilejn.

Ali, sudbina mu je nehotice ukrstila put sa Vajatom Erpom.

Nije bilo mira za koltove iz Džordžije...

KRAJ

NAJLEPŠE BASNE SVETA

Bogato ilustrovane knjige u boji, formata 24 x 33 cm

OSAM RAZLIČITIH NASLOVA

MARKETPRINT DD, 21102 Novi Sad, poštanski fah 20
Telefon: (021) 613-045

SVAKOG MESECA NOVI NASLOV
★ ENIGMATIKA ZA DECU ★

**Slagalice, osmosmerke, lavirinti,
bojanke, razne zagonetke i pitalice**